

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Flagrant FOUL.

JESSE H REIGN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Flagrant FOUL.

H REI

Telif hakkı © 8 Ağustos 2025 Jesse H Reign

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez; ancak, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasası tarafından izin verilen diğer bazı ticari olmayan kullanımlar istisnadır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, görüntüler, içerik veya tasarım dahil olmak üzere, yapay zeka (AI) teknolojileri veya sistemlerini eğitmek veya doldurmak amacıyla kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. İsimler, karakterler ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Kitap formatlaması: Jesse H Reign

Kapak tasarımı: Jesse H Reign

Düzenleme ve redaksiyon: Abbie Nicole

Flagrant Foul, düşük gerilimli, kardeşin en iyi arkadaşı MM hokey romantizmi. *The Legend Next Door*, baş döndürücü, düşük gerilimli, yabancılardan arkadaşlara, arkadaşlardan sevgililere dönüşen MM hokey romantizmi.

Bu kitaptaki karakterlerden biri, alkolik bir ebeveyn ve aile içi şiddet (sayfa dışında) içeren zor bir çocukluk geçirmiştir. Şiddetle çözülen bir homofobi/zorbalık örneği vardır.

Kitapta yer alan troplar: Kardeşin en iyi arkadaşı, Kaleci V D-man, Aşırı koruyucu ağabey, zorla yakınlaşma ve yasak aşk.

Her zamanki gibi mutlu son garantilidir.

CONTENTS

Feragatname

1. Teddy "T-Dog" O'Reilly .
2. Teddy "T-Dog" O'Reilly .
3. Teddy "T-Dog" O'Reilly .
4. Teddy "T-Dog" O'Reilly .
5. Teddy "T-Dog" O'Reilly .
6. Teddy "T-Dog" O'Reilly .
7. Teddy "T-Dog" O'Reilly .
8. Teddy "T-Dog" O'Reilly .
9. Sev Delorean
10. Sev Delorean
11. Teddy "T-Dog" O'Reilly .
12. Teddy "T-Dog" O'Reilly .
13. Teddy "T-Dog" O'Reilly .
14. Teddy "T-Dog" O'Reilly .
15. Teddy "T-Dog" O'Reilly .
16. Teddy "T-Dog" O'Reilly .

- [17. Sev Delorean](#)
- [18. Teddy "T-Dog" O'Reilly .](#)
- [19. Sev Delorean](#)
- [20. Sev Delorean](#)
- [21. Teddy "T-Dog" O'Reilly .](#)
- [22. Sev Delorean](#)
- [23. Sev Delorean](#)
- [24. Sev Delorean](#)
- [25. Teddy "T-Dog" O'Reilly .](#)
- [26. Sev Delorean](#)
- [27. Teddy "T-Dog" O'Reilly .](#)
- [28. Teddy "T-Dog" O'Reilly .](#)
- [29. Sev Delorean](#)
- [30. Sev Delorean](#)
- [31. Teddy "T-Dog" O'Reilly .](#)
- [32. Sev Delorean](#)
- [33. Sev Delorean](#)
- [34. Sev Delorean](#)
- [35. Teddy "T-Dog" O'Reilly .](#)
- [36. Teddy "T-Dog" O'Reilly .](#)
- [37. Teddy "T-Dog" O'Reilly .](#)
- [38. Teddy "T-Dog" O'Reilly .](#)
- [39. Sev Delorean](#)
- [40. Sev Delorean](#)
- [41. Sev Delorean](#)
- [42. Teddy "T-Dog" O'Reilly .](#)
- [43. Sev Delorean](#)
- [44. Teddy "T-Dog" O'Reilly .](#)

[45. Sev Delorean](#)

[46. Teddy "T-Dog" O'Reilly .](#)

[47. Epilog](#)

[Teşekkürler](#)

[Ayrıca .](#)

[Audible'daki](#)

[başlıklar Beni takip et](#)

Flagrant Foul bir kurgu eseridir. Bu eserde bahsedilen takımlar ve karakterler gerçek kişi veya kurumları temsil etmemektedir. NHL hokeyini olabildiğince doğru bir şekilde tasvir etmek için her türlü çaba gösterilmiş olsa da, hikayenin kurgusunu ilerletmek ve/veya geliştirmek için sanatsal özgürlük kullanıldığı durumlar vardır.

TEDDY "T-DOG" O'REILLY

İŞTE O, hayatımın belası. Sev Delorean olarak da bilinen, Blackeyes'in birinci savunma oyuncusu. Masada tam karşımda oturuyor, o kadar yakın ki ayağımı uzatırsam onun bacağına çarpacağım. Bunu yapmak için canım çekiyor, ama bu muhtemelen onun hakkında değil, benim hakkımda daha çok şey söylüyor.

Garson, beklendiği gibi ona yalakalık yaparak yemeğini önüne koyuyor. Tabağının ne kadar sıcak olduğunu, ona dokunmamak için *ne kadar dikkatli* olması gerektiğini ve *herhangi bir şeye, herhangi bir şeye* ihtiyacı olursa ona haber vermesi gerektiğini büyük bir tantana ile anlatıyor.

Garip bir şekilde, biz diğerlerinin tabaklarımızın sıcak olduğunu zor yoldan öğrenmemizden oldukça mutlu görünüyor.

Yine de, genel olarak bakıldığında, gayet iyi gidiyor. Kızılılık gibi kızarmıyor, koluna dokunmuyor, telefon numarasını istemiyor ve masadan kalkmayı da unutmadı, yani genel olarak kendini oldukça iyi hissetmesi gerekir. Daha kötüsünü de gördüm.

O, tabağına baktığında aptalca bir şey yapıyor, bir tür küçük dans gibi. Yemeği beğendiğinde her zaman bunu yapıyor ve o, yemeğini her zaman beğenen insanlardan biri. Bu, omuzlarını sallayarak kalçalarını hafifçe sallaması. Sevimli olması amaçlanmış ve ne yazık ki öyle de.

Bu beni deli gibi sinirlendiriyor.

Gözleri hala tabağına odaklanmış, elinde çatal, dolu ve hazır. Karın kaslarımı sıkıp yüzümü pasif, ifadesiz bir maskeye dönüştürüyorum

maskeye dönüştürüyorum. Yavaşça geri sayıyorum, burnumdan nefes almaya dikkat ediyorum.

Üç,
iki,
bir

Ve işte geldi. Neredeyse duyulmayacak kadar hafif, ama geldi. "Hmm."

O kadar yumuşak ve boğuk *bir hmm* ki, masadaki kimse duymuyor. Ya da duysalar bile, beni etkilediği gibi onları etkilemiyor. Ben sadece duymuyorum. Hissediyorum. Ağzımda. Dudaklarımda ve dilimde. Bütün vücudumda hissediyorum. İlk başta tadı tatlı ama çabucak acılaşıyor.

Başımı hareket ettirmeden bakışlarımı bileğime indiriyorum. Sekiz dakika. Bana baktığından beri sekiz lanet dakika geçti. Keşke böyle şeyleri fark etmeseydim. Keşke saymamayı ve puan tutmamayı başarabilseydim. Ama bu adam hayatımın çoğunu tanıyor ve tam karşımda oturuyor. Masanın tam karşısında. Bir metreden daha az uzaklıkta, ama yine de bir şekilde beni görünmez kılmayı başarıyor. Bu kadar yakın mesafede bunu başarmak kolay değil. Durum farklı olsaydı, bu becerisinden etkilenebilirdim.

Bir dakika
geçiyor. Bir
dakika daha.

Her saniye ile birlikte heyecanım katlanarak artıyor. Kendimi yeterince tanıyorum, yakında tepki vereceğimi biliyorum. Karşı koymaya çalışacağım, ama karşı koyamayacağım. Onu çok yüksek sesle çiğnemekle suçlamak gibi aptalca bir şey yapacağım. Umursamıyormuş gibi omuz silkip geçecek, ama en azından bana bakacak. Utangaç bir bakış olacak, içinde benim tutkuyla nefret ettiğim bir parça incinmişlik olacak, ama bana ihtiyacım olan şeyi verecek. Her şeyden çok istediğim şeyi.

Sev'in ilgisi.

Gerginliğin sıkı baskısı eklemlerimi kilitliyor. Bir itme ve bir çekme var. Onun gözlerini üzerimde hissetmek için çaresiz, çocukça bir özlem ile bunu başarmak için bu kadar alçalmaya mecbur kalmanın getirdiği tam bir aşağılanma arasında bir mücadele.

"Naber, T-Dog?" diye soruyor ve beni kendimden kurtarıyor.

Gözlerime değil, ağzıma bakmaya özen gösteriyor. Nabzım hızlanıyor. Öfkeden. Esas olarak öfkeden. Bana takımdaki lakabımla hitap etmesinden nefret ediyorum. Tarif edemeyeceğim kadar nefret ediyorum.

Birincisi, bu lakabı binlerce güneşin ateşi kadar nefret ediyorum, ikincisi ise onun bunu söyleme şeklini nefret ediyorum. O alçak, ağır aksanlı konuşma beni öldürüyor. Kelimenin tam anlamıyla kalbimi durduruyor. Göğsümü açıp organlarımı yeniden düzenliyor.

organlarımı yeniden düzenliyor. Yine de, bundan nefret etmemin asıl nedeni takma ad ya da onu söyleme şekli değil. Beni tanıdığı isim bu değil. Benim kendimi tanıdığım isim. Çocukken bana verdiği isim. Onun dışında kimsenin bana söylemediği isim.

"Aç değil misin? Yemek iyi mi?"

Buradan sonra birçok farklı senaryo olabilir. Bunu biliyorum çünkü hepsini defalarca denedim.

Eğer açgözlü olsaydım, üzgün bir şekilde başımı sallayıp yemeğimde bir sorun olduğunu söyleyebilirdim. Tavuğum kuru. Sebzelerim az pişmiş. Çatalımın tadı garip. Ne isterseniz söyleyin, ben de öyle derim. Sebep ne kadar aptalca olursa olsun, yeni en iyi arkadaşı, garson Sasha'yı hemen buraya çağırır. Yemeğimi geri gönderir ve zavallı kızı o kadar etkiler ki, o sırada kız ona sorunu bildirdiği için teşekkür eder ve bunu içtenlikle söyler. Bu daha önce de oldu. Birçok kez.

Biraz daha sert bir şey yapmak istersem, yumuşak bir ses tonuyla "Sana ne?" diyebilir ve kimse bakmıyorken zehirli bir "Karışma, pislik" ekleyebilirdim. Kırılan duyguları, ağzını bir kaşlarını çatmasına dönüştürdü, ama bu ifade o kadar çabuk kaybolurdu ki, orada olduğunu inanmak zor olurdu. Başını geriye atıp burnunun ucundan bana dik dik bakardı. Yüz ifadesi sertleşir ve o andan itibaren birbirimize ne söyleyeceğimizi kimse bilemezdi.

Tek bir şey kesindi: Hoş olmayan bir şey olacaktı.

Bu taktiği başarısız buluyorum. Bana hiç yakışmıyor. Olgunluktan yoksun, duygusal zeka veya öz farkındalık göstermiyor ve açıkçası, derin bir aşağılama hissi uyandıran bir ihtiyaç düzeyini ortaya koyuyor.

Bununla birlikte, bu benim en sık kullandığım taktiktir.

Bu gece, bundan daha iyiyim. Her zaman ne yaptığımı bildiğimi iddia etmiyorum, ama bazı şeyleri halledebiliyorum. Bu geceki maçı kazandığımız için keyfim yerinde, büyük ölçüde benim sayemde — bu mütevazı bir övünme değil, sadece gerçeği söylüyorum — bu yüzden en nadir kullandığım seçeneği tercih ediyorum.

"Her şey yolunda, teşekkürler," diyorum sessizce.

Bu seçenek bana hiçbir şey kazandırmıyor. İlgi yok. Tuhaf tadı olan çataldan kurtulmak yok. Sinirlenme ya da öfke yok. Hiçbir şey yok.

Masanın karşısında, tek bir kaş yükselir ve yıkıcı bir yüze soru işareti çizer. Yıllarca incelediğim bir yüz. Ve gerçekten

Yıllar boyunca incelediğim bir yüz. Kelimelerle açıklanamayan bir çekiciliğe sahip yüzlerden biri. Özellikle mutlu ya da kızgın olduğunda daralan, derin ve koyu renkli gözler. O kadar derin ki, mükemmelliğin yüzüne gülüp ona parmak gösteriyorlar. Burnu da mükemmelliğe ilgi duymuyor. Güzel olmak gibi şeyleri umursamış olsaydı, daha küçük olurdu. Burun köprüsü, ona kibirli, şahin gibi bir hava vermek için yeterince kavislidir. Peki dudakları? Dudaklarından bahsetmeye başlamayayım.

Bana bakışını hissediyorum, bakışının sıcaklığı ve ağırlığı beni o kadar ısıtıyor ki, neredeyse neler olduğunu unutuyorum. Nerede olduğumu. Onun kim olduğunu.

Bir an kendimi bırakıp, bu sıcaklığın tadını çıkarmaya izin veriyorum, sonra birden kendime geliyorum. Tecrübelerimden biliyorum ki, yaklaşık üç saniye içinde inandırıcı bir şekilde iyiymiş gibi davranmaya başlamam gerekiyor, yoksa bir dahaki sefere Nathan'la konuşurken benim ruh halimden bahsedecek. Yüzüme parlak bir gülümseme takınıp, dikkatimi sağımda oturan Bryce'a çeviriyorum.

"Kell ve bebek nasıl, Cap?" diye soruyorum.

Bryce'ın karısı beş aylık hamile ve o, bir erkeğin baba olmak konusunda olabileceği kadar heyecanlı. Kell veya bebekle ilgili her şeyi konuşmaktan çok mutlu, bu yüzden asıl amacım dikkatini başka yöne çekmek olduğu için bu gerçekten iyi bir soru.

Hemen konuya girer. "İlk doğum öncesi dersimize gittiğimizi söylemiş miydin?" Söylemişti. İki kez. Kafamı sallarım. "Harikaydı. Harika insanlarla tanıştık ve çok şey öğrendik. Bebek kendini sıkı bir top haline getiriyor. Cidden, o kadar sıkı ki Kell'in karnı taş gibi sertleşiyor. Onun kendini top haline getirme konusunda garip bir yeteneği olduğunu düşündük, ama hayır. Aslında Braxton Hicks kasılmalarıymış. Hiç bilmiyorduk. Onun bunları yaşamadığını sanıyorduk." O kahkahalarla gülüyor, ben de ona gülümsüyorum. Söylediği şeyin özellikle komik olduğu için değil. Onun heyecanı bulaşıcı. "Peki ya sen, Tee, cehennemden gelen oda arkadaşın sana nasıl davranıyor?"

"Ugh, o artık tarih oldu. Geçen hafta onu evden attım. İki kez profesyonel temizlikçi çağırdım ama hala kokuyu gidiremiyorum."

Leyton, cehennemden çıkmış gibi bir oda arkadaşı, ilk başta mükemmel görünüyordu. Kendisi hakkında pek konuşmazdı, çoğu gece geç saatlere kadar çalışırdı ve benim Siyam dövüş balığım Ragnar ile iyi geçinirdi.

Ev arkadaşımın olmasının ana nedeninin Ragnar olduğunu yüksek sesle itiraf etmek biraz abartılı gelebilir, ama sürekli seyahat ettiğim için bu gerekli. Onu yalnız bırakamam. Ben yokken evde onunla kalacak birine ihtiyacım var.

balık bakıcılığı hizmetlerini araştırarak geçirdim, ama hiçbir şey bulamadım. En azından güvenilir bir şey bulamadım.

Sinirlerim bu tür bir stresi kaldıramaz ve Ragnar'ın rahatsız bir hayat yaşamak için yaratılmamış yaratıklardan biri olduğunu sadece Tanrı bilir.

Ne yazık ki, birkaç haftalık ev mutluluğunun ardından, Leyton'ın banyo yapmanın isteğe bağlı olduğunu düşünen türden biri olduğu ve benim de bir tazi gibi koku alma yeteneğim olduğu ortaya çıktı. Bu durum pek uygun değildi ve onun bu durumu ele alması için yaptığım ince isteklerim suya düştü.

Aslında, Leyton'ın benden sinirlenip taşınmış olma ihtimali, benim onu kovmuş olma ihtimalimden daha yüksek, ama Bryce'in bu kadar ayrıntıyla ilgilendiğini sanmıyorum. Muhtemelen sadece nezaketen soruyordur.

"Çok yazık. Başka bir ev arkadaşı mı arıyorsun, yoksa sonunda pes edip tek başına yaşamaya mı karar verdin?"

Sanırım takımın geri kalanı, sürekli oda arkadaşı aramamı oldukça tuhaf buluyor. Tek başıma yaşayamayacak kadar fakir değilim ve etrafımda insanlar olmasını seven biri gibi de görünmüyorum. En son Ragnar'ı oda arkadaşı aramamın nedeni olarak gösterdiğimde, Sev benim sorunlarımı çözmeye kararlıydı. Balık bakıcılığı hizmeti bulamadığında (ki bu hiç de şaşırtıcı değildi), seyahatlerimize onu da götürmemi önerdi.

Yemin ederim ki, balık bakımı sorunuma önerdiği çözüm buydu. Düzenli olarak uçağa balık götürmeyi hayal edebiliyor musunuz? Sev'e bunun ne kadar aptalca bir fikir olduğunu açıkça söyledim ve TSA'dan balık dolu bir poşeti geçirebilsem bile, Ragnar'ın solungaçlarının 30.000 fit üzerindeki irtifaya düzenli olarak maruz kalmaya dayanabileceğinden emin olmadığımı söyledim.

Sev, Sev olduğu için, hemen o anda bunu Google'da araştırdı ve gecenin geri kalanını, internete göre, uçuşun iç hat olması, balığın şeffaf hava geçirmez bir kaptan olması ve kayıtlı bagajda değil, el bagajında taşınması koşuluyla balıkla uçmanın izin verildiğini yüksek sesle övünerek geçirdi.

Tüm bu olay beni o kadar sinirlendirdi ki, Ragnar'ı tekrar gündeme getirmekten nefret ediyorum, yoksa yine aynı şeyi yapmasından korkuyorum.

"Başka bir oda arkadaşı arıyorum," diyorum, konuyu değiştirmenin bir yolunu bulmaya çalışırken, bunu belli etmemeye çalışıyorum.

"Birini duyarsam sana haber veririm," diyor Bryce.

"Çok sevinirim."

Niyeti iyi, ama bu berbat bir fikir. İhtiyacım olan son şey, Blackeyes'in kaptanıyla ortak arkadaşlarımın benimle yaşaması. Bu adamları seviyorum, ama zaten yeterince görüyorum. İşlerime daha fazla karışmalarını istemiyorum.

Kadehimi kaldırıp bir yudum su içiyorum, başımı çevirip vücudumu Sev'e bu konu hakkında fikrini istemediğimi belli edecek kadar eğiyorum.

En çok arzuladığım şeyin ağır sıcaklığı kalkıp geri çekilir ve ardında bir soğukluk bırakır. Kafamı kaldırmadan, bir çift kara gözün dolaşıp başka bir yere konduğunu biliyorum. Sev masanın diğer tarafındaki oyunculardan birine bir şey söyler ve etrafındaki herkes kahkahalara boğulur. O da güler. Çılgınca.

Böyle olduğunda ona tahammül edemiyorum.

Gülerken sandalyesine yaslanıyor, kendisiyle masa arasında biraz daha fazla mesafe yaratıyor. Karın kaslarını düzgünce sıralayan altı ayrı kas yığını sayabileceğim kadar mesafe.

Bu gece koyu gri, derin V yakalı bir tişört giyiyor. Eski görünmesi için tasarlanmış olmasına rağmen bir servete mal olan o tür tişörtlerden biri. Eskimiş ve yıpranmış. Kumaşı yumuşak. Dokunmadan da bunu anlayabiliyorum, çünkü kumaşın düşüşünden belli oluyor. Göğsüne, göğüs kaslarına, karın kaslarına yapışıyor.

Omuzları inanılmaz derecede geniş, o kadar geniş ki, yanındaki oyuncuların omuzlarına değiyor. Omuzlarıyla büyük bir sorunum var, bu kesin. Ama kollarının, ellerinin ya da üst vücudunun beline doğru daralmasının yanında hiç de fena değiller.

Konuşmaya devam ediyor, gece ilerledikçe sesi yükseliyor ve daha da saçma sapan konuşuyor. Uzun zaman önce, bu tür performansların benim yararına olduğuna inanırdım. Ama öyle değil. Onun yararına. Tüm takımı bariz şakalarla eğlendirmeyi seviyor ve onlar da onu çok komik buluyor. Kendini de çok komik buluyor. Böyle olduğunda, bu aptalca halini sergilediğinde, şakanın sonunu bile söylemeden kendi şakalarına gülüyor.

Bu en kötüsü.

O en kötüsü.

Keşke onu sadece vücudu için istediğimi söyleyebilseydim.

TEDDY "T-DOG" O'REILLY

Sonr
a

O yaz, uzun kolları ve bacakları olan, sonsuza kadar uzayan yazlardan biriydi. Buzlu ay kokan, kafeterya yemeklerinin tadını ve ödevlerin varlığını unutturan türden bir yazdı. O yıl Alabaster Falls'ta hava sıcak ve nemliydi. Büyük bir arka bahçemiz vardı, ama havuzumuz yoktu. Nathan ve Sev, oturma odasında uzanıp hokey izlemedikleri veya oyun oynamadıkları zamanlarda çimlerde beyzbol oynarlardı.

Hayatıma verdiği zararı düşünürsek, Sev Delorean ile tanıştığım günü en ince ayrıntısına kadar hatırlamam gerekirdi, ama hatırlamıyorum. Tam olarak değil. Hayatımıza tam olarak ne zaman girdiğini hatırlamıyorum. Onsuz bir hayatın var olduğunu hatırlıyorum, sonra birdenbire yok oldu. Eşiğin üzerinde onun gelişini haber veren büyük ayakkabıların çıkardığı gürültüyü hatırlıyorum. Arkasında kapı kapanırken çıkardığı dikkatsiz gürültüyü. Derin bir ses ve yumuşak, boğuk bir kelime.

"Naber?"

Nathan'ın Sev etrafta olduğunda daha yüksek sesle güldüğünü ve o uzun yazın sonunda, onun evimizde, oturma odamızda, bahçemizde, hayatımda kalıcı bir yer edindiğini hatırlıyorum.

Onunla tanıştığım günü hatırlamıyor olabilirim, ama onun varlığının nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum, o zamanlar bile. Çok iyi hatırlıyorum. Onda benim için çok bariz olan bir şey vardı. Gözden kaçması zor. Görmezden gelinmesi imkansız. Konuşmadığı veya dikkatleri üzerine çekmediği zamanlarda bile çok yer kaplıyordu. On dört yaşındayken, o ve Nathan benden dört yaş büyüktü. O zamanlar, bu bir ömür gibi geliyordu. En azından benim gözümde, ikisi de dev gibiydi.

İri ve kaslıydılar. Uzun boylu ve kalın sesliydim, üst dudaklarında kıskanılacak bir gölge vardı.

Zamanlarının çoğunu yemek yiyerek, yemek hakkında konuşarak veya hokey hakkında konuşarak geçiriyorlardı. Beni duyamayacaklarını düşündüklerinde, duymamı istemedikleri şeyler hakkında konuşuyorlardı. Kızlar gibi şeyler. Özellikle, onlara göre güzel göğüsleri olan ve karpuz gibi kokan Olivia Romero. Göğüsleri, kokusundan daha çok konuşma konusu gibi görünüyordu, ki bu ilginçti çünkü benim için karpuz kokusu çok daha ilgi çekiciydi. Karpuz gibi kokarak mı doğmuştu? Yoksa bunu elde etmek için bir tür kokulu saç veya cilt ürünü mü kullanıyordu? Öyleyse, bunu nereden satın almıştı?

O zamanlar, Olivia'nın göğüslerine ilgisizliğimin nedeninin on yaşında olmam olduğunu düşünüyordum ve Nathan'ın bana düzenli olarak zevkle açıkladığı gibi, testislerim henüz inmemişti. Testislerim indiğinde, Nathan ve Sev kadar kızları sevmeye başlayacağıma emindim.

O dönemde, Nathan'ın dünyadaki en iyi insan olduğuna emindim ve büyüdüğümde tam olarak onun gibi olmak istiyordum. O istikrarlı ve sakindi ve sadece bana özel hoşgörölü bir gülümsemesi vardı. Dudaklarını birbirine bastırıp, köşelerini bir saniye kadar aşağı doğru kıvrıdıktan sonra yukarı doğru kıvrıdığı bir gülümsemeydi bu.

Kasabadaki herkes onun benim kardeşim olduğunu biliyordu. Herkes. Okul dönemi boyunca her gün beni okula götürdü ve bundan neredeyse hiç şikayet etmedi. Günün sonunda da beni beklerdi, çantası omzunda, güneşin parlak ışığından gözlerini kısarak. Bazen günümün nasıl geçtiğini sorardı ve beni üzen bir şeyden bahsedersem, sessizleşirdi. Ben konuşurken başını sallardı ve endişelenmememi söylerdi, ama boynundaki kaslar gerilirdi ve gevşemesi biraz zaman alırdı.

Çoğu zaman, aslında neredeyse her zaman, yaşadığım sorun kendiliğinden çözüldü. Bir gün orada, beni üzen karanlık, hoş olmayan bir kütle olarak durur, ertesi gün yok olurdu. Sanki hiç olmamış gibi. Sanki hiç var olmamış gibi. Sanki hayal gücümün bir ürünüymüş gibi.

Bir şekilde, Nathan'ın benim için işleri hallettiğini biliyordum. Elbette öyle olmalıydı, ama bu bilinçli bir bilgi değildi. Hayatın bir şekilde yoluna gireceğini düşünüyordum. İyi insanlara iyi şeyler olurdu. Kendimi bir sıçan ya da başkalarının benim için savaşmasına ihtiyaç duyan biri olarak görmüyordum. Bunun normal olduğunu düşünüyordum. Tüm kardeşlerin yaptığı bir şeydi.

Sev beni en başından beri meraklandırmıştı. Nathan onun yanında farklı davranıyordu ve bu iyi bir şekilde değildi. Nathan, yerel hokey kulübümüzde Sev ile tanışana kadar, tek bir en iyi arkadaşı yerine, her zaman üç dört kişilik sıkı dostluk kurduğu bir arkadaş grubu vardı. O yaz, başka kimseyi neredeyse hiç görmedi. Sev ile bizim evde ya da şehirde takılıyordu.

Sev ile çok konuşuyorlardı. Başlarını birbirine yaklaştırıp seslerini alçaltıyorlardı. Bu çok sinir bozucuydu ve onların söylediklerini duymak için Nathan'ın yatak odasının kapısının yanındaki koridordaki kitaplığın arkasına saklanarak çok zaman geçirmem gerektiği anlamına geliyordu.

Nathan tarafından ilk kez dışlanmış hissettim.

Bundan tüm kalbimle nefret ediyordum.

Sev akşamları gittiğinde, Nathan yine eski haline dönerdi. Gün boyunca bana mesafeli davrandığını telafi etmek için, sevdiğim şeyleri yapmayı teklif ederdi.

"Hadi Tee, slime yapalım. Yapıştırıcıyı ben getiririm."

"Hayır, teşekkürler," diye cevap verirdim ona bakmadan. Benim gözümde yeniden iyi bir izlenim bırakmak için daha çok çabalaması gerekecekti. "On yaşındayım. Artık slime yapmaktan hoşlanmıyorum."

Bu tamamen doğru değildi. Hala slime yapmayı seviyordum. Birkaç yaz önce, bu benim en sevdiğim aktiviteydi. Nathan'la birlikte yapmayı seviyordum, özellikle de annem gibi mutfakın dağınıklığını umursamadığı için, ama burnum ciddi şekilde kırılmıştı. Sev'den çok Nathan'ın, onlar takılırken benim etrafta olmamı istemediğinden şüphelenmeye başlamıştım. Nedenini bilmiyordum. Onların yanında utanç verici bir şey yapmamıştım. Bundan emindim. O zamana kadar Sev'in Nate'in etkilemek istediği biri olduğunu fark etmişim, bu yüzden yanlış bir şey söylememek için onun yanında neredeyse hiç konuşmuyordum. Tek yaptığım dinlemek ve başımı sallamaktı.

Konuştukları şeylerin çoğu tekrarlardı ve konular benim için pek ilginç değildi, ama yine de kitaplığın arkasındaki yerimden her kelimeyi dinliyordum. Aynı şakaları defalarca yapıp her seferinde daha çok gülüyorlardı. Tanıdığım ve hiç tanımadığım insanlar hakkında konuşuyorlardı. Bazıları kafamın üstünden geçiyordu, ama ara sıra ilgimi çeken şeyler de oluyordu.

Ağustos başında bir öğleden sonra, Nate'in benim hakkımda bir şey söylediğini duydum, ama tam olarak anlayamadım. Onun benim hakkımda konuşmasına kızıp kızmayacağıma karar veremedim, Sev cevap verdi: "Mm. O kadar da kötü değil. Bazı yönlerden düzgün bir çocuk."

Kulaklarıma inanamadım — Sev benim o kadar da kötü olmadığını düşünüyordu! O kadar sevinçliydim ki duvara yaslandım ve yanaklarım mutluluktan kızardı. Onun kastettiği şeyin bu olmadığına emin olsam da, yazın geri kalanında, odamdaki uzun aynanın önünde durup kıyafetlerimi düzeltip saçlarımı özenle taradım, belki de onun kastettiği düzgünlük buydu diye.

Sev'in bazı yönlerden benim düzgün olduğumu düşünmesi hayatımı anlamlı kılıyordu, ama bu, bunun benim hayal gücümün ürünü olmadığı gerçeğini de pekiştiriyordu. Beni yanında istemeyen Sev değildi, Nathan'dı.

Bu beni mahvetti.

Bu beni üzdü, sinirlendirdi ve içimde şiddetli bir kararlılık uyandırdı. Nate'e bir ders vermek için onları her yere takip etmeyi kendime görev edindim. En azından, annem izin verdiğinde öyle yaptım. Bazen beni durdururdu, ama neyse ki yazın o aşamasına gelindiğinde, sürekli ayak altında dolaşıyordum, bu yüzden Nathan evden çıkmak için bir hareket yaptığında, annem sık sık sert bir sesle "Teddy'yi unutma, Nate" derdi.

Bana tek gereken buydu. Onlara eşlik ettim ve annem bunu söylediğinde Nathan'ın Sev'e hızlıca, anlaşılması zor bir bakış atmasını umursamadım.

Tamam, peki, umursuyordum. Çaresizce. Eskiden mükemmel olan ağabeyimin benimle vakit geçirmek zorunda kalmasını aşağılayıcı ve incitici buluyordum, ama bu, onlarla gitmekten vazgeçmeme yetmeyecek kadar değildi. O zamana kadar, düşüncelerimi tek bir şey domine ediyordu. Tek bir şey. Bu, açgözlü, obur bir şeydi. Çenesi genişçe açılmış etobur bir bitki. Bir açlık. Onlardan biri olma arzusu. Onlarla konuşabilecek kadar büyük olma arzusu. Onlarla oynayabilecek kadar iyi olma arzusu.

Tek istediğim buydu ve bunu hiç bir şeyden daha çok istiyordum.

Hayallerimin ulaşılmaz ve uzak görüldüğü gecelerde, annem temizlik yaparken mutfakta bir tabureye oturur ve yüksek sesle koklardım.

"Bu adil değil," derdim, alt dudağım kendime acıyarak titrerdi.

"Adil değil değil, Teddy, sadece böyle. Onlar senden çok daha büyükler ve farklı bir aşamadalar. Kötü davranmıyorlar. Sadece bazen kendi başlarına takılmak istiyorlar."

"Ama *bu* adil *değil*."

Annem derin bir nefes aldı ve "Bana güç ver" gibi bir şey mırıldandı. Ellerini omuzlarıma sıkıca koydu. "Bak tatlım, onlar genç, sen değilsin. Bu muhtemelen

Sadece bir dönem. Bu konuda endişelenmenin bir anlamı yok. Nathan eskiden Zack, Levi ve Jed'i sürekli yanında tutardı, ama şimdi bak, işler değişti. Bu yaz onları neredeyse hiç görmedik. Sev'in durumu da muhtemelen değişecektir.

"Değişmeyecek."

O zaman bile haklı olduğumu biliyordum. Sev'in hayatımıza girip sonra tekrar çıkan türden bir arkadaş olmadığını biliyordum. Nathan'ın buna izin vermeyeceğini bildiğim için bunu kesin olarak biliyordum. Sev'i diğer arkadaşlarından daha çok sevdiğini anlayabiliyordum. O zamana kadar Nathan her zaman arkadaşlarının patronu olmuştu. Kötü anlamda değil. Öyleydi işte. Nerede takılacaklarını ve ne yapacaklarını o karar veriyordu. Hep öyle olmuştu. Sev'e de aynı şeyi yaptı, ama aynı şekilde değil.

Sev'e, "Acıktın mı?" der ve bir saniye duraksar, Sev'in plana katıldığını gösteren yavaş bir baş sallamasını beklerdi, sonra ayağa kalkardı.

Bu daha önce hiç olmamıştı. Sev'den önce Nate, "Patates kızartması ve milkshake istiyorum" derdi ve kimseye bakmadan ayağa kalkıp kapıya doğru yönelirdi. Buna gerek yoktu. Arkadaşlarının onu takip edeceğini bilirdi. İşler böyleydi.

Nate'te yarattığı değişim, Sev'i benim için bir muamma haline getirdi. Bir paradoks. Bir bilmece. Anlayamadığım ve aklımdan çıkaramadığım bir şey. Bir yandan Nathan'a benziyordu. Aynı boyda. Aynı yapıda. Aynı ilgi alanları. Aynıydı ama farklıydı. Sırtında *"Özgürlük yasaklandığında, sadece kanun kaçakları özgürdür"* yazan siyah bir deri ceket vardı. Hava nasıl olursa olsun, evden her çıktığında onu giyerdi ve ona çok yakışırdı. Ceket, omuzlarından kahramanca sarkar, sanki onun için yapılmış gibi görünmesi için tam doğru miktarda sarkardı. Nathan'ı ne kadar idolize etsem de, onun böyle bir ceket giyebileceğini düşünmediğimi itiraf etmeliyim.

Sev'de Nate'te olmayan bir vahşilik vardı. Gözlerinde ve gırtlığında bir şey vardı. Genelde iyilik dolu ama açıklayamadığım bir tehdit yankısı taşıyan karanlık bir ışıltı. Güldüğünde göğsünde hafif bir sertlik oluşuyordu. Neredeyse bir havlama gibiydi. Sessizliği bozan ve etrafındaki alanı değiştiren kaba, patlayıcı bir ses.

Sev'in hayatımıza ilk girişiyle ilgili erken anılarım dağınık ve belirsiz olsa da, geri kalanı öyle değil. Geri kalanı taşa oyulmuş gibi. Mermeri yontan bir keski gibi hafızama kazınmış.

O yazın bir günü diğerlerinden çok daha fazla öne çıkıyor.

Salı günüydü. Hava sıcaktı, gökyüzü bulutsuzdu. Sev, kot pantolon ve üzerinde çoğu silinmiş bir baskı bulunan kırmızı bir tişört giyiyordu. Öğleden sonra güneşi, sokağa bakan pencereden oturma odasına girerek eski halımızın üzerinde bir kareyi aydınlatıyordu. Halı yıpranmıştı, bazı yerleri aşınmıştı. Babam bunun eve karakter kattığını söylerdi. Kanepenin koltuğunda, Sev'in adının kazınmış olduğu gibi yarı kalıcı bir çukur vardı. Kanepe U şeklinde, çirkin ve kahverengiydi, ama çok rahattı. Sev, televizyona paralel olan tarafta oturuyordu ve Nathan köşeyi ve şezlongu işgal etmişti. Sev, kanepenin kendi tarafında yarı uzanmış, yarı oturmuş bir şekilde otururdu. Bir bacağı dizinden bükülmüş ve koltuğa yayılmış, diğer bacağı ise yere basıyordu.

Ben koltuğa mahkumdum.

Bu, televizyonu izlemek için boynumu uzatmam gerektiği anlamına geliyordu, ama çok da umursamıyordum çünkü koltuğuma gömüldüğümde Nate ve Sev benim orada olduğumu büyük ölçüde unutuyorlardı. Ve yeterince uzun süre hareketsiz oturduğumda, bazen kendilerini sansürlemeden gerçekten ilginç şeyler hakkında konuşmaya başlıyorlardı.

Söz konusu gün, Nathan ve Sev ikişer büyük kase spagetti yemişler ve buzdolabındaki tüm Pepsi ve sütü bitirmişlerdi. Bir süredir içerideydiler ve huzursuzlanmaya başlamışlardı.

Sıkıldıklarını her zaman anlayabilirdim, çünkü konuşmak yerine birbirlerine homurdanmaya ve şakacı bir şekilde birbirlerine vurmaya başlarlardı. Bazen, bu, yere düşene kadar birbirlerine çarpan uzuvların çıkardığı bir kakofoni ile sona ererdi, sonra sırt üstü yuvarlanır, nefeslerini toplayarak göğüsleri kahkahalarla inip kalkardı.

O Salı günü böyle olmadı. Nate iki kez homurdandı, Sev de bir kez homurdandı. Kendi ilkel dillerinde bir plan yapmışlardı. Beni içermeyen bir plan. Koltuğa biraz daha gömüldüm ve onların kalkışını izledim. Yaptıkları şeyle ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalıştım, ama dahil olmak için can atıyordum.

Ayağa kalktılar ve Sev, televizyonun yanındaki sepetten bir beyzbol sopası aldı. Ağırlığını test etmek için birkaç kez geniş bir yay çizerek sopayı salladı, sonra omzuna koydu.

Nate kapıda, bana sırtını dönmüş, çıkmaya hazırdı ki Sev dönüp bana baktı.

Saçları şimdi olduğundan daha kısaydı, ama gözlerine düşecek kadar uzundu. Parlak, simsiyah ve kalındı. Haftalarca onu yakından inceledim

haftalardır inceliyordum, benimkini onunki gibi göstermek için ne yapabileceğimi bulmaya çalışıyordum, ama bu henüz çözemediğim bir gizemdi.

Sev, omzunda yarasa dururken bana baktı ve rahatça gülümsedi. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Tam olarak açıklayamadığım nedenlerden dolayı, o öğleden sonra bir şeyler değişti. İzin verildi. Ben de kabul ettim. Bunun beklediğim şey olduğunu fark etmemiştim, ama öyleydi. Aslında, bunu bekleyen ben değil, Nathan'dı.

Sev beni onlara katılmaya davet ettiğinde, Nate'in yüzü tamamen değişti. Kaşları sevinçle yukarı kalktı ve dudakları aşağı doğru kıvrıldı, bana elini uzattı ve beni hafifçe kucakladı. Üçümüz koridordan arka bahçeye doğru ilerlerken, Sev ve Nate arasında sağa sola itilip kakıldım.

Ayaklarım yere zar zor basıyordu.

Sıcak pembe ve turuncu renkli geniş çizgiler gökyüzünü aydınlatana kadar top oynadık. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Hayatımın en güzel günüydü.

Hatta bir kez vuruş yapmama bile izin verdiler.

Profesyonel bir sporcu olmama rağmen, o günkü kadar hiçbir şeyde bu kadar çok çabalamadığımı düşünüyorum. Elimden gelenin en iyisini yaptım. En iyisini. Hiçbir şeyden geri kalmadım. Koştum, koştum. Ulaşamayacağımı düşündüğüm topları yakaladım ve sahip olduğumu bilmediğim bir güçle geri gönderdim. Nate ve Sev topu ne kadar uzağa vurursa vursun, en yüksek hızda koştum. Bir kez bile şikayet etmedim.

"Çocuklar!" diye seslendi annem. "Hava kararıyor. İçeri girme zamanı."

Nate ve ben girmek istemiyorduk, ama Sev bileğine baktı ve "Ben gitsem iyi olacak" dedi.

"İstersen akşam yemeğine kalabilirsin," dedim. "Hamburger yapıyoruz ve annem her zaman bolca yapar. İstersen kalabilir misin diye ona sorabilirim."

"Yok, gerek yok."

"Yarın tekrar gelecek misin? Yine oynayacak mıyız? Ben de oynayabilir miyim?"

Sev benim coşkuma gülümsedi. Kolunu omzuma attı. Ağırdı. Etliydi. Ama beni aşağı çekmedi. Tam tersine, sanki uçuyormuşum gibi hissettirdi. Nathan diğer tarafımdaydı ve o da kolunu omzuma attı.

Bugüne kadar, biri bana mutlu olduğum yeri tarif etmemi istediğinde, cevap vermek için düşünmeme gerek kalmadı. Aklıma gelen yer, sağımda Sev, solumda Nate ve ortada aptal gibi sırttan ben.

"Evet," dedi Sev yavaşça. "Güzel zaman geçirdik. Yarın yine oynayalım."

Sanki bu yetmezmiş gibi, arka bahçenin kapısına geldiğimizde Sev, Nate'e yumruğunu uzattı ve o da aynı şeyi yaptıktan sonra bana da aynısını yaptı. İlk kez biri bana yumruk tokuşturmayı teklif ediyordu ve kendimi aşırı farkında hissettim ve ne yapacağımı bilmediğimden biraz emin değildim. Ama iyi yaptım. Sev gülümsedi ve "Refleksin çok iyi, Teddy Bear" dedi, demek ki iyi yapmışım.

TEDDY "T-DOG" O'REILLY

"HEY, TEE. BEKLE."

Bal gibi bir ses omuzlarımın arasına çarparak omurgamdan aşağıya doğru süzülür. Küçük konuşmalar için hiç havamda olmasam da yürümeyi bırakırım. Antrenman berbattı, koç pisliğin teki ve eve gidip balığımı görmek istiyorum.

Dönmeden önce kendimi topluyorum. Arena'nın otoparkındayız ve etrafta kimse yok. Yalnızız. Sadece Sev ve ben.

Bu Sev, restoranlarda ve soyunma odalarında karşımda oturan Sev'den farklı. Daha sessiz konuşuyor ve bana daha uzun süre bakıyor.

Bu Sev, beni fena halde mahveden Sev.

İnsanlar bana neden kaleci olmaya karar verdiğimi sorduklarında, genellikle hatırlamadığımı söylerim. Daha fazla ısrar ederlerse, çevikliğim, odaklanma yeteneğim ve oyuna olan tutkum hakkında biraz konuşurum. Onlara asla söylemediğim şey ise gerçek: Kardeşimin en iyi arkadaşının gelişigüzel yaptığı bir yorum hayatımın gidişatını değiştirdi. On yaşındayken sezon başında koçun ofisine gidip kaleci seçmelerine katılmak istediğimi söylediğimi kimseye anlatmam. Neden bunu yapmak istediğimi sorduğunda, "Reflekslerim çok iyidir koç" diye kesin bir şekilde cevap verdiğimi de söylemem.

Tanrım, bunu yüksek sesle söylemek çok utanç verici olurdu.

Sev beni mahvetmeye başlamadan çok önce, hayatımda benden daha fazla etkisi olan bir aile dostu olduğunu da söylemiyorum. Hayatımdaki her şey bana ilerlemem gerektiğini haykırırsa da, şu anda bulunduğum yerde sıkışıp kalmamın sebebinin o olduğunu da söylemiyorum.

"Samir, senin düşündüğün gibi demek istemiyor, Teddy." Samir, Blackeyes'in yeni kaleci koçu ve *tam* da benim düşündüğüm gibi demek istiyor. İnan bana, o adam benim takıma şans eseri girdiğimi düşünüyor, başka bir şey değil. "Sadece konuşma tarzı öyle. Sesi ya da tonu, ya da her neyse. Nefes alıp sözlerini dinlersen, Alonso'nun sana söylediği şeylerin aynısını söylediğini göreceksin."

"Öyle değil."

"Öyle."

Elimi alnıma sertçe sürerim. Bugün Sev ve onun saçmalıklarına hiç havamda değilim, ama onun nasıl biri olduğunu biliyorum. Gözlerinde, bu konuda geri adım atmayacağını belli eden sinir bozucu bir kararlılık var.

"Tamam, pazartesi günü onun sözlerini dinleyeceğim."

Sev onaylayarak başını sallar, ama bana inanmadığını anlayabiliyorum. Bu beni mantıksız bir şekilde kızdırır, bu yüzden yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırıp kararlı bir şekilde arabama doğru yürümeye başlarım. Bu gülümseme parlak ve neşeli olması gereken bir gülümseme, ama alt dudacağımın çekilme şeklinden, biraz yapmacık olabileceğinden şüpheleniyorum.

"Ben iyiyim, Sev," diye sesleniyorum. "Her şey yolunda. Nate'e benim iyi olduğumu söyle."

"İyi olduğuna emin olduğumda ona iyi olduğunu söylerim."

İşte yine başlıyoruz. Ondan istemediğim ve ihtiyacım olmayan sonsuz endişesi. Bu beni durdurur ve ona dönmemi sağlar.

"Bu kadar pislik olma, Sev. Benim bir sorunum yok ve Nate'in nasıl biri olduğunu biliyorsun. Sen bunun önemsiz olduğunu düşünüyorsun, ama bu bok benim için sonuçları var."

"Bu bizim için de sonuçları var."

"Oh, *bizim* için," diyorum alaycı bir şekilde, kelimeyi uzatarak. "Doğru. Biz, sen ve Nathan, değil mi? Her zaman sen ve Nathan. Her zaman lanet olası sen ve lanet olası Nathan. Her zaman senin için neyin işe yaradığı ve senin en iyi olduğunu düşündüğün şey. Asla benim istediğim ya da düşündüğüm şey değil, değil mi?"

"Doğru," diyor sakın bir şekilde.

Başka biri olsaydı, konuyu saptırmaya ve şaka yaparak ortamı yumuşatmaya çalıştığını düşünürdüm, ama o öyle biri değil ve bana söylemesi gereken şey bu değil.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musun? Ne kadar değersiz hissettirdiğini? Böyle izlenmek bana nasıl hissettirdiğini biliyor musun?"

Bu, değersiz hissettirmekten daha fazlası, sinir bozucu bir şey. Evet, zor bir dönem geçirdim. Evet, anksiyete ve depresyon yaşayan biriyim, ama sana küçük bir haberim var: Ruh sağlığı da diğer sağlık türleri gibidir. İnişleri ve çıkışları vardır, bazen iyisindir, bazen değildir. Bu, milyonlarca insanın başa çıktığı bir şey ve bir süre beni etkilediği için ekstra büyük bir mesele değil, tamam mı? Senden bu saçmalığı duymak istemiyorum ve istemiyorum. Yirmi dört yaşındayım ve bir kez olsun bana öyle davranırsan çok sevinirim.

Böyle bir hata yapıp yaşamı bu şekilde ortaya koyduğumda, bunu büyük bir başarısızlık olarak görüyorum. Ve ne yazık ki, bu çok sık oluyor. Her fırsatta kaç yaşında olduğunu haykırmaktan daha fazla, *yetişkin gibi davranmaya çalışan bir çocuk olduğumu* gösteren bir şey yok.

"Bana hep nasıl biri olduğunu, ne istediğini ve neye ihtiyacın olduğunu söylüyorsun Teddy, ama ben de şöyle biriyim: Seni koruyacağım. İyi olduğundan emin olacağım ve iyi değilsen müdahale *edeceğim*."

Kalbim bu tür saçmalıkları kaç kez duysa da, onun öyle demek istemediğini kaç kez açıklasam da, yanlış anlıyor — kalbim hızla atıyor, göğsümden çıkacak gibi, nefes alamıyorum.

"Her neyse," diyorum, elimi kaldırıp ona parmak göstererek arabama doğru yürüyorum.

Böyle olmamın sebebi sensin, pislik.

TEDDY "T-DOG" O'REILLY

El ilanının sağ üst köşesine bir raptiye çakıyorum, sonra da sol köşesine. Biraz eğri durduğu için sağdaki raptiyi çıkarıp düzeltiyorum. Soldakini de çıkarıp baştan başlamak için canım çekiyor ama kendimi zor tutuyorum. Bu el ilanı işini, böyle bir şeyi aşırı düşünebileceğimi hiç düşünmediğim kadar çok düşündüm ve yemin ederim, bu konuda daha fazla zaman kaybetmeyi göze alamam. Bu, astığım üçüncü el ilanı. İlk versiyonda Ragnar'ın resmi vardı, ama gece ter içinde uyandım ve birinin onu görüp onu çalmak için bir plan yapacağına ikna oldum. Sabaha kadar biraz daha mantıklı davrandım, ama yine de broşürden resmi çıkarmaya karar verdim. İkinci versiyonda yazım hatası vardı.

Umarım bu seferki işe yarar.

Duyuru panosundan uzaklaşıp yaptığım işi inceledim. Objektif olarak bakıldığında, beşinci sınıf öğrencisi tarafından yapılmış gibi görünüyor. Ve bu, nazik davranışından kaynaklanıyor.

Onu yırtıp yeniden başlamak isterdim, ama vaktim yok. Ya bu lanet olası el ilanının işe yarayıp binamda balığımı bakacak birini bulacağım, ya da annemi Alabaster'dan buraya getirip bunu benim için yapmasını isteyeceğim. Bu kadar basit. Son birkaç gündür Ragnar konusunda çok endişeliyim. Tanrıya şükür annem bu sefer yardım etmeye hazır, ama bu açıkça kısa vadeli bir çözüm. Sürekli bir çözüm olması için çok fazla seyahat ediyorum.

"Balıklarınızla ilgili yardıma ihtiyacınız olan siz misiniz?" diye soran minik bir kadın birdenbire yanında belirir.

Yuvarlak yüzlü, mavi gözlü, pembe yanaklı, yetmişli yaşların sonlarında ya da seksenli yaşların başında gibi görünüyor. Kısa, kıvrıkcık, beyaz-gri saçları ile sert bir büyükanne havası veriyor, lacivert topuklu ayakkabılar, lacivert bluz ve ona uyan etek giymiş, koltuğunun altında lacivert bir el çantası var.

"Öyleyim," diyorum, zihnimin derinliklerinde bir umut ışığı parlıyor.

Çantasını karıştırıyor, bir çift kedi gözü gözlüğü çıkarıyor ve burnunun ucuna takıyor. Çerçeve çok renkli kristallerle kaplı ve camlar gözlerini en az iki kat büyütmüş gibi gösteriyor. Beni yakından inceliyor ve yanılmıyorsa, biraz da yargılayıcı bir bakışla. Beni değerlendirdikten sonra, gözlüğü çıkarıp çantasına geri koyuyor.

"Peki," der ve kısa bir baş hareketiyle onaylar. "Balığa bakacağım." Ragnar'a bakacak kadar sorumlu birine benziyor mu diye karar veremedi, "Betta splendens'i çok severim," diye ekler.

Bu beni şaşırtır ve ölçülemeyecek kadar mutlu eder. Afişi asmak çaresizliğin bir sonucuydu. Bundan pek bir şey beklemiyordum ve binamdaki bir yabancıнын Ragnar'ın türünün bilimsel adını bilmesini kesinlikle beklemiyordum. Bu iyiye işaret.

"Peki, balıklar hakkında çok şey biliyor musunuz?" diyorum.

"Balıklar hakkında çok şey mi biliyorum?" diye tıslar. "Tabii ki biliyorum canım. Seksen iki yıldır yaşıyorum ve bu yılların yetmiş dördünde balık besledim. Kendimi övmek istemem ama bu konuda uzmanım."

Onu kıldığımı anladım, bu yüzden telafi etmeye çalıştım. "Vay canına. Sizi bulduğum için çok şanslıyım."

"Öylesin," diye onaylar. Asansöre doğru yürür, düğmeye birkaç kez arka arkaya basar ve kapının açılmasını bekler. "Yukarı gel. Sana evimi gezdireyim, sonra balıklarını bana emanet edip etmeyeceğine karar verirsin."

Söyleyiş şekli, bunun bir öneriden çok bir talimat gibi görünmesine neden oluyor, bu yüzden başka soru sormadan onu asansöre kadar takip ediyorum.

Asansör kapıları kapanırken, "Bu arada, ben Mavis," dedi, "ama bana Mae diyebilirsin."

"Teddy," diye cevap vererek elimi uzatıp onun elini sıktım.

"Sana Theodore diyebilir miyim?"

"Yani, benim adım değil ama tabii. Neden olmasın."

"Öyleyse, bir deneyeyim bakalım nasıl olacak." Asansör durup sekizinci katta kapılar açıldığında, aşağıyı işaret ederek "Lanet paspasa dikkat et, canım" diyor.

Bu, beni bir an için şaşkına çeviren ve gerçekten olup olmadığını yoksa hayal mi ettiğimi merak ettiren tuhaf, yerinde olmayan şeylerden biri. Ama hayır, gerçekten oldu. Bu yaşlı bayan, hiçbir sebep yokken konuşmaya küfürle bir kelime ekledi ve şimdi de bu normalmiş gibi davranıyor. Asansörden çıkarken normalde olduğundan biraz daha dikkatli davranıyorum ve eşikte duran hoş geldiniz paspasına dikkatlice basıyorum.

Mae, koridorun karşısındaki kapıya gözlerini devirir ve komplo kurarcasına eğilir. "Thompsonlar. *Binanın havasını iyileştirmeye* takıntılılar. Bu onların sözleri, benim değil. Bunun takılıp düşme tehlikesi olduğu gerçeğini boş ver. Ya da çok çirkin olduğunu."

"S-sen çok küfür eder misin?" diye aptalca soruyorum.

Yanakları tatlı bir gülümsemeyle kabardı. "Evet, canım. Buna inanıyorum. Ortalama olarak, çok küfür edenlerin etmeyenlerden beş yıl daha uzun yaşadığını biliyor muydun?"

"B-bilmiyordum."

"Şey, bunu ben uydurdum, ama doğru olabilir. Muhtemelen doğrudur. Aslında, doğru olduğundan eminim. İsterseniz bunu benim sözüm olarak alıntı yapabilirsiniz."

"Teşekkürler," diyorum, o kapının kilidini açıp kapıyı iterek açarken.

Dairesi renk cümbüşü gibidir. Zeminden tavana kadar güneş sarısı renkte boyanmış, kanepelerde parlak renkli yastıklar ve tığ işi battaniyeler bolca bulunmaktadır. Yemek alanında, birbirine uymayan çay fincanları ve tabakları bulunan ahşap bir dolap ve mutfağın kapısını kapatan boncuklu bir perde vardır. Karşı duvarda, tetra, danio, molly ve kiraz barbları ile dolu devasa bir tropikal balık akvaryumu vardı. Akvaryum devasa bir şeydi. Akvaryumun düzeni etkileyiciydi. Akvaryuma mistik bir hava katmak için dalgaların sürüklediği odunlar, kayalar ve bitkiler ustaca düzenlenmişti. Duygusal ışıktandırma suya ve cama vurup kırılıyor, odaya mavi ve yeşil ışık parçaları saçıyordu.

Mae'nin şaka yapmadığı bir bakışta anlaşılıyor. O benden daha fazla balık meraklısı olabilir.

Bana kanepede oturmamı işaret ediyor ve boncuklu perdenin arkasında kayboluyor. Geri döndüğünde bana bir kurabiye ve bir shot tekila uzatıyor.

Yüzünde son derece ciddi bir ifade var, ama yüzeyin hemen altında, gözlerinde kaçırılması imkansız bir mizah ışıltısı var.

Arkanıza yaslanıp gülümsüyorum. "Sen diğer büyükanneler gibi değilsin, değil mi Mae?" "Bu, diğer büyükannelerin nasıl olduğunu düşündüğüne bağlı."

"Bence onlar normaldir."

"Normal olmak abartılıyor, canım."

Kurabiyelerimizden bir ısırık alıp sessizce çiğniyoruz. İkimiz de yuttuktan sonra, bana shot bardağını kaldırıyor ve tekiladan küçük bir yudum alıyor. Ben de aynısını yapıyorum.

"Söylesene, bana balığından bahset."

"Adı Ragnar ve çok sevimli bir çocuk. Açıkçası çok güzel ve bu yüzden oldukça gergin." Mae başını ciddiyetle eğiyor. "Her şey istediği gibi gittiği sürece çok mutlu. İnsanların arkadaşlığını seviyor. Diğer balıkları *sevmiyor*."

"Mm-hmm." Mae tekrar başını sallar ve ayağa kalkar, oturduğu kanepeden battaniyeyi alır. "Tamam, işte düşündüğüm şey," der, akvaryuma doğru yürür ve kollarını genişçe açarak battaniyenin köşelerini iki eliyle tutar. "Sen akvaryumu getirdiğinde böyle dururum, böylece benim balığımı göremez. Onu mutfakta tutabiliriz. Orada ışık iyi ve ben bütün gün mutfakta girip çıkıyorum, böylece yalnız kalmaz ve en önemlisi, başka balıkların olduğu bir evde olduğunu asla şüphelenmez."

Belki de tekılanın etkisiyle, ama nedense Mae'nin Ragnar'ın kendini evinde hissetmesi için bu kadar uğraşması beni derinden etkiliyor. Leyton taşındığından beri endişem çok büyük. Uykum kaçıyor ve işim nedeniyle çok seyahat ettiğim halde evcil hayvan sahibi olduğum için kendimi büyük bir pislik gibi hissediyorum, ama şimdi, günler sonra ilk kez, kendimi daha hafif hissediyorum.

Bu işe yarayabilir. Mae işini iyi biliyor. Daire güzel ve güvenli görünüyor. Ragnar emin ellerde olacak. Üstelik bu, yeni bir ev arkadaşı aramama gerek kalmayacağı anlamına da geliyor. Sonunda kendi evime sahip olabileceğim.

Kazançlı bir durum.

Mae battaniyeyi katlayıp kanepenin üzerine geri koyuyor. "Broşürde çok seyahat ettiğin yazıyordu. Ne iş yapıyorsun?"

"Hokey oyuncusuyum."

"Hokey mi?" diye sordu, burnunu kırıştırarak. "Oldukça vahşi bir oyun, değil mi?"

"Öyle," diye cevap veriyorum, gururla.

O, mutluluk dolu bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ne güzel. Ben de her zaman vahşiliğin hayranı olmuşumdur. Hangi pozisyonda oynuyorsun?"

"Kaleci."

Kurabiyesinden bir ısırık daha alır ve düşünceli bir şekilde çiğner. "Her maçta binlerce insanın tam arkanda oturup kışını açıkça görmesi seni hiç rahatsız etmiyor mu?"

Boğazımı temizlerim ve kuru bir öksürüğü bastırırım. "Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar bunu hiç düşünmemiştim, Mae."

Onun mutlu gülümsemesi yaramaz bir hal alır. "Eminim şimdi rahatsız olacaksın, değil mi?"

"Eminim rahatsız eder. Teşekkürler."

Mae, gerçekten şeytani bir kahkahayı gizlemek için elini ağzına götürür. Ben istemeden gülerim. Karar vermek için bir saniye bile beklemeden. Bunun uygun olup olmadığını, kibar olup olmadığını veya durumun bunu gerektirip gerektirmediğini düşünmeden. Bu, onun söylediklerinden ya da gülmesinden kaynaklanan bir kahkaha değil. Onu sevdiğim için gülüyorum. Bu çılgın yaşlı kadını deli gibi seviyorum. O tam bir deli ve ben de buradayım.

Artık neredeyse hiç kimseyle tanışıp onu kayıtsız şartsız sevdiğim olmuyor.

Bu gerçekten çok iyi bir his.

İstemeden, Mae'nin evinde bir saatten fazla vakit geçiriyorum. Saçma sapan şeyler konuşuyoruz ve birbirimizi giderek daha saçma şeylerle güldürüyoruz.

"Hadi ama Mae," diyorum, gitme vaktim geldiğinde. "Lütfen bana tüm bunlar için sana nasıl borcumu ödeyebileceğimi söyle." Para teklifim iki kez reddedildi. "Çok seyahat ediyorum ve sana borcumu ödeyemezsem Ragnar'ı almanı doğru bulmayacağım."

Dudaklarını büzüp düşünceli bir hal alır, avuçlarını yavaşça ovuşturur. "Tamam," der sonunda. "Şuna ne dersin? Bana kendinle ilgili ilginç bir şey anlat."

Üst dudağım dehşetle kıvrılır. "Mae, eminim bu seni şaşırtmayacaktır, ama kendimle ilgili ilginç bir bilgi paylaşmaktansa, cehennemini yedi katını dolaşmayı tercih ederim."

"Oh, biliyorum canım." Omuzları hafifçe titrerken kıkırdar. "Ama bir bedel istediniz ve benim bedelim bu."

"Of. Tanrım. Benim hakkımda ilginç bir şey mi? Ben mi? Kaç tane bulmam gerekiyor? Ragnar'ı her bıraktığımda bir tane mi bulmam gerekecek, çünkü cidden çok seyahat ediyorum. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Senin yerinde olsam çok fazla endişelenmezdim, Theodore," diyor, neşeyle elini sallayarak. "Ben çok yaşıyım. Muhtemelen birkaç gün içinde bu konuşmayı unutacağım."

"Lütfen." Tiksintiyle dilimi şaklattım. "Böyle bir şeyi *hiç* unuttuğunuzu sanmıyorum."

Yine kahkahalarla güldü. "Beni daha yeni tanıyan biri olarak beni bu kadar iyi anlamın şaşırtıcı, ama hadi, söyle bakalım." Oliver Fucking Twist gibi iki elini de uzattı. "Ödeme olarak ilginç bir şey, lütfen."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, zihnim boşalıyor ve bir boşluk oluşuyor. Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Sadece ilginç bir şey değil. Kendim hakkında söyleyecek tek bir şey bile bulamıyorum. İlginç olsun ya da olmasın. "Kahretsin," diyorum birkaç kez. "Sanırım ben dünyadaki en ilginç olmayan insanım."

"Bundan şüpheliyim. Unutma, komşun Thompsonlar gibi insanlarla rekabet ediyorsun ve onlar bulaşık suyu kadar sıkıcılar."

Hesap yapıp duruyorum, giderek daha rahatsız oluyorum ve kendimle ilgili tek bir şey bile hatırlayamıyorum.

"Tamam," diyor, bana acıyarak. "Şuna ne dersin: kimseye hiç anlatmadığın bir şey. İlginç veya dikkate değer olması gerekmez, aklına gelen ilk şeyi söyle."

O bunu söylediği anda, boş bir ekranda hokey formamın görüntüsü belirir. Formam dışında her şey boş, sisli ve soluktur. Ortasında siyah bir giysi olan büyük beyaz bir ekran. Önünde parlak turuncu, kırmızı ve sarı bir B harfi olan siyah bir forma. Arkasında yedi rakamı olan bir forma.

Ağzımı açmadan önce söyleyeceğimi biliyorum. Sanki bunu içimde saklıyormuşum, kendimi rahatlatmak ve bir kez olsun ne kadar aptal olduğumu kanıtlamak için mükemmel fırsatı ve doğru kişiyi bekliyormuşum gibi.

Uzun, pes etmiş bir nefes alıyorum. "Çocukken bir çocuğa aşık olmuştum. Adı Sev'di." Biraz daha dik oturuyorum çünkü konuşmaya başladığımda, bunun düşündüğümden çok daha aptalca olduğunu fark ediyorum. "Çocukken derken, gerçekten çocuktum. On yaşında falan bir şeydi, tamam mı?"

Mae destekleyici bir şekilde başını salladı.

"Bunu kendimi savunmak için söylemiyorum. Sadece ne kadar genç olduğumu anlamana yardımcı olmak için söylüyorum, çünkü birçok yönden hala aptal olsam da

birçok yönden hala aptalım, artık o kadar aptal olmadığımı düşünüyorum. En azından öyle umuyorum."

Ellerini kucagında düzgünce birleştirip dizlerini ve ayaklarını birbirine yaklaştırdı. "Tamam, anladım."

"Dediğim gibi, adı Sev'di ve ben de aptal olduğum için Sev'in Seven'ın kısaltması olduğunu düşündüm. Kimseye sormadım ya da doğrulatmadım. Sadece onun tam adının bu olduğunu varsaydım, çünkü o harflerle başlayan tek kelime bu aklıma geliyordu. Uzun lafın kısası, on dört yıl sonra, NHL'nin en iyi takımlarından birinde profesyonel hokey oyuncusuyum ve formamın arkasındaki numara... yedi."

Mae nefesini tutar ve uygun şekilde şok olmuş gibi davranır.

"En kötüsü de, Sev'in Seven'ın kısaltması bile olmaması. Sev, annesinin Sev'e hamileyken Zev adında yakışıklı bir adamla tanıştığı için ona verdiği uydurma bir isim. İsmi kulağa hoş gelmesini ve anlamını (İbranice'de kurt anlamına geliyor) sevmiş, ama X, Y ve Z harflerine karşı tuhaf bir takıntısı var. Onları sevmiyor ve nedenini bilmiyor." Koçun ofisine girip, ateşli reflekslerini gerekçe göstererek kaleci seçmelerine katılmak istediğini söyleyen benimle aynı kişi, tercih ettiği şey hakkında iki kez düşünmek zorunda kalmadı. numara buydu.

Takıma girdiğimde ve yanlışlıkla arkasında bir numara yazılı bir forma verildiğinde, "Benim numaram yedi, koç" dedim.

"Ama Teddy, kaleciler genellikle bir numara giyerler. Yedi numara istediğinden emin misin?"

"Eminim, Koç," dedim coşkuyla. "Yedi numarasını seviyorum." Bunun ne kadar bariz olduğu halde, kimsenin bunu çözemeyeceğini düşündüm.

Keşke hepsi bu kadar olsaydı. Keşke bir veya iki sezon yedi numara giydikten sonra aklım başıma geldi diyebilseydim. Neredeyse öyle olacaktı. Çok yaklaştım. On dört yaşında yeni bir kulüpte oynamaya başladığımda, sağduyum ve içgüdülerim harekete geçmeye başladı. Bana arkasında bir numara yazılı bir forma verdiler ve ben şikayet etmedim. Blackeyes ile sözleşme imzalamaya kadar o numarayı mutlu bir şekilde giydim. O zamanlar Ben Stirling kaptandı ve on yıldan fazla bir süre Blackeyes'te 1 numaralı formayı giydiği biliniyordu. Sözleşmeyi imzalarken bana hangi numarayı istediğimi sordular. Bu soruyu beklemeliydim, ama beklemedim.

Bir saniye için ağzımı başka biri kontrol etti ve "Yedi" dedi.

Düşününce, Mae'ye yalan söylemişim. Hala çocukken olduğu kadar aptalım.

"Tanrım, ne kadar utanç verici," diyor Mae. "Neden bunu daha önce kimseye anlatmadığını anlıyorum. Merak etme canım. Kimseye söylemem."

"Teşekkürler, çok minnettarım."

Kahretsin.

Mae'nin çılgınlığına o kadar kapıldım ki, ünlü olduğumu ve basının bu tür haberleri kahvaltıda yediğini unuttum. Panik, Mae'ye bakmak için bir saniye durana kadar, kalbimde ve ciğerlerimde çirkin bir gürültüyle, çarpıp duruyor. Onun bakışı bana soğuk bir su sıçraması gibi geliyor.

Ona inanıyorum.

Söylemeyecek, ama soruları var. "Peki, bu Sev karakteri kim?"

Onun, birçok yönden çayı seven insanlardan biri olduğunu anlayabiliyorum, bu yüzden onun iştahını tatmin edecek ve konuyu kapatmamızı sağlayacak kadar ilginç detaylar vermeye karar veriyorum.

"O, kardeşimin en iyi arkadaşı. Neredeyse onunla birlikte büyüdüm. O en kötüsüdür."

Sempatik bir şekilde mırıldanıyor ve kahve masasındaki boş kurabiye kutusuna, beni yanlış bir güvenlik hissine kapılmam için yeterli süre bakıyor. "Onun adını söylediğinde, ağzının köşesinde küçük bir gerginlik oluştuğunu biliyor musun?"

Ne demek istediğinden emin olmam için, parmağıyla tam olarak bahsettiği yeri işaret etti.

Başka bir şey söylemez. Söylemesine gerek yoktur.

Sev'in benim için ne kadar önemli olduğunu çok iyi bilir.

TEDDY "T-DOG" O'REILLY

Sonr
a

NATE ocak başında mırıldanıyordu. Bunu her zaman yapardı, neşeli ve tekrarlayan ama sinir bozucu bir şekilde hatırlayamadığım, yarı melodik bir melodi mırıldanırdı. Bu şarkıyı bildiğimden emindim. Adı dilimin ucundaydı ama hatırlayamıyordum.

Sev buzdolabının kapısını açmış, bir elini kapıya asmış, diğer eliyle meyve çekmecesini karıştırırken dalgın dalgın sallıyordu. Doğrulduğunda elinde bir elma vardı. Bir Pink Lady. Annem onları pazar sabahları kasabada kurulan çiftçi pazarından alırdı. Mağazadan aldığı elmalardan daha büyük ve suluydular. Daha tatlıydılar da.

Sev'in elinde küçük görünüyordu. Yumuşak pembe rengi, sapına doğru yeşile dönüşüyordu. Parmakları kolayca etrafını kavrıyordu, tutarken parmak uçları neredeyse birbirine değiyordu. Bir zamanlar kutu gibi bir tişört olan siyah bir tişört giyiyordu. Bir gece jiletle kollarını kesmişti ve zamanla kumaş yıpranmıştı. Değişikliği vasat bir şekilde yapmıştı, bu da tişörtün çekiciliğini artırmıştı. Sağ kolun geriye kalan kısmı soldan daha dardı ve mütevazı olmayı amaçlamışsa, kolunun altında olması gerekenden daha fazla boşluk bırakıyordu.

Kollarını kaldırdığında, siyah saçlarını gördüm. Bu her olduğunda, odadaki hava yoğunlaşır ve etrafımda normalden daha yavaş hareket ederdi.

Elini düzleştirdi ve elmayı avucunda dengede tuttu, sonra onu fırlattı ve diğer eliyle kolayca yakaladı. Bunu birkaç kez yaptı. Olağan dışı bir şey değildi. Sev top oynamayı severdi ve her zaman böyle şeyler yapardı

böyle şeyler yapardı. Sadece o gün bunu yaptığında, bakışlarım omzunun şişkinliğinin hemen altına takıldı. Pazısı, hareket ederken kolunda yavaşça yukarı aşağı yuvarlanan, beni düğümleyen sıkı bir top haline geldi. Garip bir sıcaklık yüzümden ve boynumdan aşağıya, göğsüme ve hatta daha aşağıya yayıldı.

Gözlerimi ayıramıyordum. Gözlerimi ayırmak istemediğimden değil, ayıramadığımdan. Gözlerimi bir milim bile hareket ettiremiyordum. Gözlerimi kırpmıyordum. Yutkunamıyordum.

Güneşte geçirdiği günlerden dolayı cildi bronzlaşmıştı. Kas ve kemiklerin üzerine sıkıca sarılmıştı. Ön kolunda düzensiz bir şekilde yerleştirilmiş dört çil vardı, ama gözlerimi eline doğru kıvrılan damara çekiyorlardı.

Sev o zamanlar neredeyse on sekiz yaşındaydı. Artık çocuktan çok erkekti. Kesinlikle yaşlılarından daha erkekti. Onu iyi tanıyordum. Neredeyse herkesten daha iyi. Ailenin bir parçasıydı. Kan bağı olmayan bir kardeş. Onun hakkında her şeyi biliyordum, sadece iyi şeyleri değil. Kötü şeyleri de biliyordum. Zayıflıklarını biliyordum. Kusurlarını ve başarısızlıklarını.

Bilmediğimden değil. Sadece benim için önemi yoktu.

Benim için o mükemmeldi.

Nate hala mırıldanıyordu ve yaptığı omleti çevirmeye hazırlanırken paslanmaz çelik spatulayı tavanın kenarına vurmaya başlamıştı. Sev benim adımları söyledi ve ona baktığımda elmayı nazikçe bana attı. Onu yakaladım ve gülümsedim, sonra ne olacağını biliyordum. Sev alışkanlıklarının esiri biriydi, tekrarlardan ve ritüellerden hoşlanan biri. Bu, onun en sevdiğim alışkanlıklarından biriydi. Tek amacı benim yüzümü güldürmek olan bir alışkanlık.

Elmayı bu tarafa, o tarafa çevirerek ilk ısırık için en uygun yeri aradım. Elmayı almak için eğildiğimde, Sev benden önce elmaya daldı ve ısırıldı. Dış minesini yumuşak, etli meyveyi çıtırdatarak ısırıldı.

Çaldığı ganimeti koparıırken bir köpek gibi başını bir yandan diğer yana salladı.

Nate'in dikkatini çeken aptalca bir tiz ses çıkardım. Sev'e baktı, yüzünde tarafsız ve dostça bir ifadeyle, "Kes şunu" dedi.

Nate'e daha fazla dikkat etseydim, gözlerinde bir şey fark ederdim. Bir değişiklik. Sev ile konuşurken daha önce hiç görmediğim bir kararlılık.

Ama Nate'e dikkat etmiyordum. Elimdeki elmaya bakıyordum, Sev

Delorean'ın dudaklarına ve dişlerine değen tatlı, yapışkan meyve suyu avucumdan yavaşça süzülürken hayretle izliy

İlk ısırığı almadan önce, elimi ağzıma götürdüm ve Nate ile Sev'in bakmadığından emin olmak için gizlice etrafa baktım. Bakmadıklarından emin olunca, dilimi çıkardım, suyu yaladım ve sırrımı yuttum.

TEDDY "T-DOG" O'REILLY

"SEVİ GÖREN VAR MI?" diye soruyorum, sesimin yükselmesini engellemeye dikkat ederek. Buna odaklanırken, ağzımın köşesindeki kas spazm geçiriyor ve orada gizlendiğini artık bildiğim "küçük gerginliği" saklamaya çalıştığım için titremeye başlıyor.

Havaalanındaki bekleme salonundayız ve Sev geç kaldı. Tam da ona göre bir davranış. Her zaman böyle yapar. Tam olarak geç kalmaz ama her seferinde uçağa binmeden hemen önce kırım terlemeye başlar. Yemin ederim, bu noktada Pavlovian tepkisi gibi bir şey.

Sezon dışında, hokey için değil, kendi başıma Hawaii'ye gittim ve Sev benimle uçmasa da uçağa binerken yine de kırım terledi.

Kendime ne kadar sakin olmaya çalışsam da, olamıyorum. Ya bu sefer son dakikaya kadar bekleyip, koçun alnındaki damarların patlayacak kadar geç kalmaktan resmi olarak geç kalmaya geçerse? Uçağı kaçırırsa. Skor kartından çıkarılır ve geç kalırsa.

Göğsümde hoş olmayan bir sıcaklık hissediyorum, düşüncelerim karışıyor ve onu görebilmek için yolcuların arasında çılgınca arıyorum.

Onu arayıp azarlayacağım tam o sırada, yanımdaki bir kadın çalışanın yüzündeki ifade onun varlığını fark etmemi sağladı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzı hafifçe açıldı. Onun bakışını takip ettim ve tahmin ettiğim gibi Sev oradaydı. Omzunda bir çanta vardı ve hiç umursamadan uzun, telaşsız adımlarla bize doğru geliyordu. Eşofmanı beline kadar inmişti, kalçalarına yapışmış ve çantasını yukarı kaldırdığında yan tarafını birazcık görünüyordu. Biliyorum ki

Ellerimi gömleğinin altına sokarsam, cildinin dokunulduğunda sıcak olacağını biliyorum. Anormal derecede sıcak. O, diğerlerinden daha sıcak olan insanlardan biri. O kadar sıcak ki, ona dokunduğunda içini ateşliyor.

Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum. Ellerimi hiç gömleğinin altına sokmadım. Ama yine de biliyorum.

"Sana kaç kez tekerlekli el bagajı alman gerektiğini söyledim?" diye azarlarım onu duyabileceği mesafeye gelir gelmez. "O kocaman çanta seni yavaşlatıyor. İçinde cüzdanını ya da kimliğini asla bulamıyorsun. Bir gün uçağını kaçıracaksın ve bunun sebebi o çanta olacak."

Başını küçümseyici bir şekilde bana doğru eğiyor. "Bunu dikkate alacağım."

Hem berbat hem de sinir bozucu derecede çekici görünüyor. Gözlerinin altında torbalar var ve saçları dağınık. Omuzlarına kadar uzanan saçları ensesinde gevşek bir topuz halinde toplanmış. Naçizane fikrimce, erkeklerin bu saç stilini yapmak için lisans almaları gerekir. Sev kadar yakışıklı olanların, halk sağlığı ve güvenliği için bu lisans başvurusu reddedilmelidir.

En azından, onun istediği görünüm bu. Bugün, saç bağına boyun eğen saçlarından daha fazlası kaçmış ve bu da sinir bozucu.

Ona saldırmak istiyorum. Saç bağını çıkarıp yere atmak istiyorum. Gömleğini yırtıp ellerimi onun üzerine koymak istiyorum.

Bunu yapmak için can atıyorum.

Fiziksel olarak canım acıyor.

Ona dokunmak yerine, ona hakaret ediyorum. "Sana ne oldu böyle? Sanki tersine bir çalıdan sürüklenmişsin gibi görünüyorsun."

"Arabamda uyudum," diye cevaplıyor, sanki bu normal bir şeymiş gibi omuz silkerek.

"Arabanda uyudun da ne demek?"

Yavaşça gözlerini kırptırıyor, basit bir kavramı neden anlamadığımı anlamış gibi görünüyor. "Yani, Nadia beni kovdu. Saat sabahın üçüydü ve gidecek hiçbir yerim yoktu, bu yüzden arabamda uyudum."

Onun ses tonunu sevmedim, ama söylediklerini sevdim.

Nadia berbat biridir. O ve Sev, iki yıldır aralıklı olarak birlikte oluyorlar. Başından beri sayamayacağım kadar çok ayrılıkla dolu, çalkantılı bir ilişki. Tabii ki o Bulgar bir süper model ve tabii ki göz kamaştırıcı bir güzelliğe sahip.

Tabii ki ondan nefret ediyorum.

Ona karşı hislerim sadece benim pislik olmamdan kaynaklanmıyor. Nate de onu sevmiyor ve o karakterleri çok iyi değerlendiren ve kıskançlık gibi pislikliklere hiç meyilli olmayan biri. Sev için tamamen yanlış bir seçim olduğunu söylüyor ve Tanrıya şükür ki öyle, yoksa onun ne kadar süredir Sev'in yanında olduğu konusunda kafayı yerdim.

Sev'in biriyle çıkmasından bariz nedenlerden dolayı nefret ediyorum, ama bunun da ötesinde, başına gelenler üzerinde hiçbir kontrolü yokmuş gibi hayatında sürüklenen bu korkunç tavrından nefret ediyorum. İlişkilere karşı kayıtsız tavrı beni deli ediyor. İlişkiler, onun aktif katılımı olmadan etrafında gerçekleşiyor gibi görünüyor. Nadia ile birlikte yaşamaya, bu düzenlemeye hiç rıza göstermeden başladığını biliyorum.

O, her an her şeyin başına gelebileceği insanlardan biri.
Ve gerçekten her şeyden
bahsediyorum. Bu beni çok
korkutuyor.

İyi haber ise Nate'in Sev ve Nadia'nın ilişkilerinin uzun sürmeyeceğini söylemesi. Ortak hiçbir yanları olmadığını ve bu kadar uzun süre birlikte kalmalarının tek nedeninin dil engelinin lehlerine çalışması olduğunu söylüyor. Nate, ikisinden biri diğerini daha iyi anlasaydı, ilişkilerinin birkaç ay içinde bitip tükeneceğini söylüyor.

"Neden otele gitmedin?" diye nazikçe soruyorum.

"Eh. Geç olmuştu. Bir yere check-in yapmakla uğraşmak istemedim."

Bu bir yalan. Sev, rezervasyon yapmak için herhangi bir yeri aramaktan nefret eder. Kesinlikle nefret eder. Doktorlar, dişçiler, kuaförler, ne olursa olsun. Online rezervasyon yapamıyorsa, gitmez.

Ayrılık haberi beni çok sevindirdi ve bunu belli etmemeye çalışsam da, ayrıntıları öğrenmeden duramıyorum. "Peki, ne oldu?"

Yavaşça göz kırpmaya geri döndü. "Şey, eşyalarımı topladım, arabama koydum ve arka koltukta uyudum."

"Hayır, aptal. Ne oldu demek istedim? Neden senden ayrıldı?" "Bilirsin, 'Benimle ne kadar mutlu olduğumu bilmiyorsun.'"

Nadia'nın ortalamanın üzerinde bir izlenimini yaratıyor, agresif baş hareketleri ve yüzüme yakın bir şekilde otoriter bir şekilde parmağını sallamasıyla birlikte. "Hayatta ne istediğimi biliyorum. Neyin önemli olduğunu biliyorum ve kendi değerimi biliyorum." Yumuşak bir şekilde iç çekiyor. "Peki ya ben? Ben bunların hiçbirini bilmiyorum." Gözleri karanlık ve okunaksız, bana kayıtsızlığı ifade etmek için omuz silkiyor ama pek inandırıcı olamıyor. "Kısacası, ona evlenme teklif etmek için son tarihi kaçırdım ve o da bana kızdı."

"*Evlenme teklifi mi?*" sanki uydurma bir kelimeymiş gibi söylüyorum. Kibar bir ortamda asla kullanılmaması gereken kötü bir kelime. Ya da herhangi bir ortamda, bu konuda. "*Nişanlanmak da ne demek?* Siz sadece ara sıra görüşüyorsunuz. Yani, evet, birlikte yaşıyorsunuz, ama birkaç ayda bir ayrılıyorsunuz. Yazın lastiklerini kesmiş. Seninle evlenmeni bekleyemez. Bu delilik. O kadın deli mi?"

Omuzlarını silkiyor ve dudaklarını bir tarafa çekiyor. "Bunu nazikçe sordum, ama... o zaman bağırışlar başladı."

Kendime rağmen gülüyorum. Öfkeli Nadia'ya ayrılık sırasında deli olup olmadığını soracak cesareti olan birinin olması düşüncesi çok komik. "Umarım böyle bir anda onun akıl sağlığını gerçekten sorduğunu kastetmiyordursun, Sev. Kendini koruma içgüdün olmalı. Elbette."

Ayaklarına bakar ve kaçamak bir cevap verir. "Ben, şey, tam olarak öyle söylemedim, ama..."

"Tanrı aşkına, sen umutsuz vakasın."

"Nate'e anlattığımda o da öyle dedi."

"Başka ne dedi?" Nate'in en sevdiğim özelliklerinden biri, Nadia konusunda her zaman mantıklı davranacağına güvenebilmemdir. İlk günden beri ona karşı en sağlam müttefikim olmuştur ve beni bir kez bile hayal kırıklığına uğratmamıştır.

"Hayattan ne istediğimi düşünmem gerektiğini ve Nadia değilse, ondan ayrılmam gerektiğini söyledi. Bu konuda çok sert davrandı. Telefonla konuşurken bile ellerini kullanarak konuştuğunu anlayabileceğin, babacan tavırlarına bürünebildiğini bilirsin, değil mi?"

Başımı sallıyorum. O havayı çok iyi bilirim. Birçok kez maruz kaldım. Nate, aynı anda hem azarlandığını hem de sevildiğini hissettirebilen tanıdığım birkaç kişiden biri. Bunu yaptığında tam isabet ediyor ve sonuç olarak, Sev de benimle ideal olmayan durumlarda başa çıkarken onu taklit etmeye çalıştığı biliniyor. Bu beni o kadar kızdırıyor ki, neredeyse bayılacağım.

"O da öyleydi." Sev çenesini gerer ve zayıf bir gülümseme dener. Gülümseme titrer. "Kendimi pislik gibi hissediyorum," der sessizce. "Onun bunu istediğini bilmiyordum."

Bunu söyleme şekli midemi bulandırıyor. Sev gürültücü, küstah ve biraz dağınık olabilir, ama insanları üzmemi hiç sevmez. Nefret eder. Sırf onu üzmekten vazgeçirmek için yanlış kişiyle evleneceğini sanmıyorum, ama bunu yapmayacağından da yüzde yüz emin değilim.

"Nate'in dediğini yaptın mı? Ne istediğini düşündün mü? Çünkü Nadia değilse, onunla evlenmek zorunda değilsin. Evlenmek zorunda değilsin Sev. Kimse seni zorlayamaz."

O cevap veremedi, Lockie Eastwood bize katılır. "Selam, T-Dog," der şarkı söyler gibi bir sesle ve biletini göstermek için telefon ekranını bana doğru çevirir. "Görünüşe göre yan yana oturacağız. Harika, değil mi?"

Lockie bu sezonun çaylak oyuncusu. İyi bir çocuk. Biraz fazla çabalıyor ama yeterince iyi. O kadar düzgün yüz hatlarına sahip ki, kariyerinde bu kadar ilerlemiş olmasına rağmen nasıl hiç zorluk yaşamadığını merak ediyorsun. Takıma yeni katıldığı için çok seviliyor. Nedense, muhtemelen eşcinsel bir erkek olarak eşcinsel radarının hassas olmasıyla ilgili bir nedenden dolayı, arkadaş olmamız gerektiğine karar verdi. Sorun değil. Onu umursamıyorum.

Sev, Lockie'nin telefonuna uzanıp koltuk numarasını kontrol ediyor. "Plan değişikliği. Artık F2'desin, evlat. Benimle koltuk değiştireceksin."

Lockie'nin yüzü düşer, ama çabucak kendini toplar. "Tabii. Sorun değil, Sev. Her şey yolunda." Bana döner ve göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle beni kör eder. "Otobüste görüşürüz, Tee. Ya da lobide. Ya da barda."

Yanımda düşük bir gürültü duyulur.

"Hey, Rook," Sev, Lockie ayrılırken homurdanır. "Senin için *Mister Dog*."

Bütün vücudum tepki gösterdi. Her bir parçası. Büyük parçalar, küçük parçalar. Göğsümdeki parçalar. Kafamdaki parçalar. Pantolonumdaki parçalar.

Hepsi yavaşlar ve şişmeye başlar.

İnanın bana, tepkimin ne kadar saçma olduğunu biliyorum. Yıllar boyunca terapistlerin ofislerinde sayısız saatler geçirdim ve onlar benim çocukluğumu, ailemle ilişkilerimi, cinselliğimi incelediler ve bağlanma tarzımı ayrıntılı olarak analiz ettiler. Sev'inkini de. Sev'in bu tür şeyleri sadece bir tür kişilik bozukluğu veya kafa karışıklığı nedeniyle yaptığını çok iyi biliyorum. Yıllar önce, nedense Sev, Nate'in beni koruma içgüdüsünü kapmış. Soğuk algınlığı gibi kapmış. Daha çok erkek gripi gibi, çünkü bu ciddi bir hastalık ve o da bir türlü kurtulamıyor.

"Bunu neden yaptın?" diye öfkeyle fısıldıyorum.

Sev bana aptalmışım gibi bakıyor. "Şey, o adam biraz pislik. Seni kurtardım. Bana teşekkür etmelisin," diye bana doğru elini sallıyor, "buna değil... her neyse."

Ona sert bir bakış attım. "Seni lanet olası bir şeyden kurtarmana ihtiyacım yok Sev, özellikle de bir erkekle yatmamı engellemene ihtiyacım yok."

Gözleri kapkara olur ve Lockie'ye kaşlarını çatar. Buna bayılıyorum.

Birden fazla terapist Sev'in bana karşı sahiplenici tavrının bir kusur olduğunu söylemiş olsa da, ben bunu seviyorum. Bunun sorunlu olduğunu biliyorum ve bu hiçbir şekilde bir iltifat ya da özlem değil.

Bunun bir tehlike işareti olduğunu biliyorum. Ne yazık ki bu saçmalığı yutuyorum.

Sev'in kırmızı bayraklarına doyamıyorum. Onları kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde yiyebilirim ve hala daha fazlasını isterim. Hepsini yut ve tekrar koş. Onları ağzıma tık ve öğürene kadar em.

Hmm, bir dakika.

Sanırım konudan saptım.

Evet, işte bu. Sev'in sahiplenici davranışları iyi değil. Kontrolcü ve ben bunu teşvik etmemeli ya da bir anlam çıkarmamalıyım.

Edmonton'daki otel odama varır varmaz kesinlikle mastürbasyon yapmamalıyım.

TEDDY "T-DOG" O'REILLY

Sonr
a

Dokuzuncu sınıf başladığında, on dört yaşında olmak bir dönüşüm geçirmişti. Hokey ve Nathan ve Sev ile evde olmak dışında, hayat berbat bir hal almıştı. Her zaman harika olduklarını düşündüğüm ailem, inanılmaz derecede sinir bozucu hale gelmişti. Hiçbir şeyi anlamıyorlardı ama her şeyi anladıklarına emindiler. Özellikle annem. Hokey oynamayı seviyordum ama zayıf bir çocuktum ve bir antrenmanda kötü performans gösterirsem takımdan atılacağımdan emindim. Takımdan atılmak benim en büyük kabusumdu. Sürekli bunun için endişeleniyordum. Takımın bir parçası olmayı seviyordum. Sevmekten de öteydi. Buna ihtiyacım vardı.

Dahil edilme, daha doğrusu dışlanma konusunda bir takıntım vardı. Annem bu konuda aşırı duyarlı olduğumu söylüyordu. Gerçekten olup olmadığına bakılmaksızın reddedildiğimi düşündüğümü ve reddedildiğimde bunu gereğinden fazla büyüttüğümü söylüyordu. Hep böyle şeyler söylerdi. Hiç anlamadığı ama anladığını sandığı şeylerden biriydi bu.

Benim hakkımda her şeyi bildiğini sanıyordu, ama bilmediği şey, sonunda gerçeği anladığım ve Sev ve Nate gibi kızlardan asla hoşlanmayacağımı fark ettiğimdi.

Neden böyle olduğumu bilmiyordum. Kızları çok seviyordum. Kız arkadaşlarım vardı. Birçok yönden, sınıfımdaki erkeklerden daha iyi anlaşıyordum onlarla. Sadece, onlarla birlikteyken, Sev'le birlikteyken olduğu gibi hava hiç yavaşlamıyordu. Asla. Bir kez bile.

Okulda, ne kadar saklamaya çalışsam da çocuklar benim tuhaflığımı fark ettiler. Bu ilk kez olduğunda, tüm vücudum soğudu. Kendimi

en kötü şekilde çıplak hissettim. Görünmez mürekkeple üzerime yazılmış temel bir kusurum olduğuna emindim — üzerime doğru ışığı tutarsan, cildimdeki harfler insanların bilmesini istemediğim şeyler yazıyordu. Bunu saklamak için elimden geleni yaptım. Giyinme ve konuşma şeklimde dikkatliydim. Nate ve Sev'in yaptıklarını izledim ve onları taklit etmek için elimden geleni yaptım.

Ama işe yaramadı.

Önce fısıltılar ve kahkahalarla başladı, ben yaklaştıkça sessizleştiler ve sonra parmakla işaretler ve bakışlara dönüştü. İlk başta duymamış gibi davranarak görmezden geldim, ama bu durum uzadıkça görmezden gelmek zorlaştı.

Bu durum uzun süre devam etti.

Zamanla durum düzelmedi. Daha da kötüleşti.

Durum o kadar kötüleşti ki sonunda Nate'e anlattım — ve o noktada, kardeşini ispiyonlayıp onun senin için savaşmasını sağlamanın hiç de hoş bir şey olmadığını çok iyi biliyordum. Yine de bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Nefret dolu sözler, üzerime örtülmüş ve ışığı engelleyen karanlık bir pelerin gibi beni sarmıştı. Bunun benim için iyi olmadığını biliyordum. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Güneş ışığına ihtiyaç duyan biri olduğumu biliyordum. Yüzümde sadece ayın değil, güneşin de sıcaklığını hissetmem gerekiyordu. Günler geçtikçe pelerin gittikçe ağırlaşıyor, etrafıma dolanıyor ve beni o kadar çok ezip boğuyordu ki, sonsuz gibi geliyordu. Umutsuz. Kaçınılmaz.

Beni korkutan bu pelerinden kurtulmanın yollarını düşünmeye başladım.

Bir gece geç saatlerde Nate'in yatağına oturdum, konuşurken göz teması kurmadım ve ona zorbalığa uğradığımı ve bunu kendi başıma nasıl durduracağımı bilmediğimi söyledim. Nathan dinlerken sakindi. Birkaç kez başını salladı ve kolunu omzuma attı.

"Endişelenme," dedi rahat bir gülümsemeyle. "Her şey yoluna girecek, göreceksin."

Boynundaki kaslar bir saatten fazla gevşemedi.

O gece, uzun zamandır ilk kez umutlu bir şekilde yatağıma girdim. Nate'e yaşadıklarımı anlatmak hayatımın en utanç verici deneyimlerinden biriydi, ama bunu yaptığımı memnunum. Daha önce yapmalıydım. O pisliklerle konuşacağını ve her şeyin biteceğini biliyordum.

Ama öyle olmadı.

Hiçbir şey değişmedi. Hatta Nate'e anlatmak durumu daha da kötüleştirdi. Bana davranışlarında daha belirsiz bir alt akım vardı. Alaycı bir gülümseme. Bir tehdit. Beni çok korkutan şiddet vaadi.

Nate'in Sev'e bana olanları anlatıp anlatmadığından emin değildim. Ona anlatmamasını söylemişim ve Nate genelde bu tür konularda iyiydi, ama Sev'in beni daha önce hiç olmadığı şekilde izlemeye başladığını fark ettim. Başı eğik, yüzü hafifçe yana dönük, siyah gözleri bana sabitlenmiş.

Başını sallayıp "İyi misin, Bear?" demesi, selamlaşma şekli olarak "Naber?"in yerini almıştı.

Hislerimi gizlemek için normalden daha fazla gülmeye ve gülümsemeye özen gösterdim, ama içim içimi yiyordu.

Geceleri endişe pençelerini bana geçiriyor, gözlerimin altında siyah halkalarla uyanana kadar beni mahvediyordu.

Sabahları korku ve umutsuzluk beni karşıladı.

Sev bir süredir bizim evde kalıyordu. Ailevi durumu pek iyi değildi ve zaman zaman bir çanta ile bizim eve gelip birkaç hafta kalıyordu. Hatırladığım kadarıyla, o zamanlar normalden daha uzun süre kalmıştı. Benim için sorun değildi. Onun burada olması hoşuma gidiyordu, ama bu, Nate ile özel olarak konuşup hala zorbalığa uğradığımı söylememi zorlaştırıyordu.

Uzun bir dizi berbat gün geçirdim, ama o gün her zamankinden daha kötüydü. Matematik dersinde Bay Prentis bana soru sorduğunda cevabı bilmediğim için kendimi utandırmışım. Bütün sınıf güldü. Belki bütün sınıf değil, ama öyle hissettim. Sanki bütün gözler üzerimdeydi ve benim hakkımda en kötüsünü düşünüyorlardı. Benimle birlikte büyüyen çocuklar, benim kontrolüm dışında olan bir şey için benden nefret ediyorlardı.

O gün, Bay Prentis yardım gerekmediğini söylememe rağmen beni sınıfta bırakıp ödevlerimi gözden geçirdiği için dolabıma her zamankinden biraz geç gittim. Oraya vardığımda koridor neredeyse bomboştu. Yürürken endişem arttı, kollarımdan ve bacaklarımdan yukarı doğru tırmandı ve kafatasımın tabanına bir çivi çakıldı. Dolabımın önünde birçok kez köşeye sıkıştırılmışım, bu yüzden orada gizlenen tehlikenin farkındaydım. Gergin olmaktan öteydim. Korkmuştum. Etrafta kimse yoktu, ama dolabım bir depoya yakındı ve çocuklar daha önce de orada beni bekleyip üstüme atlamışlardı.

O gün de farklı değildi. Kilidime şifreyi girerken, depodan çıktılar ve başladı. Hakaretler ve alaycı gülümsemeler. Nefret saçan, dişleri eksik, sinsî bir gülümseme önümde belirdi. Arkamda, iki kişi daha yaklaştı. Bana çok yakındılar. Her zamankinden daha yakındılar. Hiç olmadığı kadar yakındılar.

Korku, dehşete dönüştü. Gerçek bir dehşet. O kadar gerçek bir dehşet ki, hayatımda daha önce hiç korku hissetmediğimi fark etmeme zaman verdi. Hissettiğimi sanıyordum, ama hissetmemiştim. Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu. Nefesim hızlandı. Kollarım ve bacaklarım kurşun gibi ağırlaştı.

Sonra olanlar tamamen sessizdi. Ani ve sessiz. O kadar sessizdi ki, hiçbir şey duymadım. Şiddetin habercisi yoktu. Yer karolarında ağır ayakkabı sesleri yoktu. Onun gelişini haber veren yumuşak, boğuk bir ses yoktu.

Önümdeki sinsi gülümseme aniden kayboldu, aynadan silinen buhar gibi buharlaştı ve yerini tam bir şok aldı. Göz bebekleri o kadar keskin bir şekilde genişledi ki, genişlediklerini görebildim ve ne olduğunu anlayamadan, önümdeki çocuk Jimmy Saxon havada uçtu. Arkasında duran dolaba o kadar sert çarptı ki, başının arkası kapıyı çukurlaştırdı ve ipleri kesilmiş gibi yere yığıldı.

Sev, daha önce hiç görmediğim bir şekilde hareket ediyordu. Su gibi. Ateş gibi. Başka bir zamandan uyanmış, ama kim olduğunu ve nerede olduğunu tam olarak hatırlayan bir savaşçı gibi. Hayır, savaşçı değil. Bir kurt. Yalnız bir kurt. Tek başına saldırmaktan korkmayan bir sürü hayvanı. O kadar hızlı ve o kadar hassas hareket ediyordu ki, kolunu geri çektiğini zar zor fark ettim.

Ama yumruğunun isabet ettiğini gördüm.

Arkamda duran çocuklardan biri olan Nick Jeffries'i solar pleksusa vurdu ve onu neredeyse cerrahi bir işlem gibi kesin bir şekilde ikiye katladı. Nick bir taş gibi yere düştü, arkadaşının yanına kıvrılırken hırıltılı nefesler alıp vererek öksürdü.

Sev, daha önce hiç görmediğim bir hal almıştı. Kendisine hiç benzemiyordu, ama aynı zamanda tamamen kendisine benziyordu. Saçları arkasında yayılmış, kırbaç gibi sallanan siyah ipek gibiydi. Gözleri kısılmış ve odaklanmıştı, siyahtan daha siyahtı, sanki o bir avcı, onlar da avıymış gibi hedeflerine kilitlenmişti. Sev'in dişleri görünürdeydi, dudakları geri çekilmiş, hırıldıyordu. Burun delikleri genişlemişti ve daha önce sadece hayvanlarda duyduğum düşük bir ses çıkardı.

Hedefi Seth Bower'dı. Seth, grubun en kötüsüydü, ancak genellikle en az konuşan oydu. Geride durup, neden olduğu katliamı izlemeyi severdi. Kendi eğlencesi için sefalet yaratırken gülüyordu. Bence bu konuda sapkın bir eğilimi vardı.

Sev, sanki benim rüyalarımın birine uzanıyormuş gibi ona uzandı. Hareketleri akıcıydı. Kararlıydı. Tehlikeliydi.

Seth'i boğazından yakaladı. Büyük eli, birdenbire kırılğan görünen boynunu tehlikeli bir şekilde sardı ve onu yerden kaldırdı. Sev onu ezik dolaba dayadı ve baskı uygulamaya başlamadan önce, içinde bulunduğu durumu anlaması için ona zaman tanıdı.

"Kendini büyük adam sanıyorsun, ha?" Sev'in sesi her zamankinden farklıydı.

Boğuk ve sert. Kötü şeyler vaat eden bir ses.

Bu beni korkuttu, ama hoşuma gitti.

Seth'e cevap verme fırsatı vermeden devam etti ve konuşmasını yerde yatan ikisine de genişletti.

"Bu, Teddy ile bir şey kırmadan konuştuğun son sefer. Senin bir şeyin. Önemli bir şey. Kafatası, kaburga kemiği veya uyluk kemiği gibi bir şey." Nefes almak için durdu ve nefes verirken, düşük bir gürültü çıktı. "Kaç kemiğini kırmam gerektiği umurumda değil, ama söz veriyorum, bir daha arkadaşımı rahatsız edersen, bir dahaki sefere bu kadar nazik olmayacağım. Anladın mı?"

Yerdeki ikisi inleyerek başlarını salladılar. Seth başını hareket ettiremiyordu ve yüzü kıpkırmızı ve lekelenmişti, ama gözlerini kuvvetlice kırıp dudaklarını hareket ettirerek acı dolu bir inilti çıkardı. Sev, yerde yatan çocuklardan birini ayağıyla dürttü, sonra diğerini, sırayla onlarla konuştu. "Onunla bir daha konuşmayacaksınız... ve onun hakkında konuşmayacaksınız." Dikkatini tekrar Seth'e çevirdi, yüzüne çok yaklaştı, o kadar yaklaştı ki Seth, Sev konuşurken gözlerini kapattı. "Ve sen." Sev serbest elini kaldırdı ve işaret parmağıyla Seth'in alnına sertçe vurdu, böylece kime konuştuğundan hiç şüphe kalmadı. "Ona bakmayacaksın bile."

Sev eğildi, dudakları Seth'in kulağına neredeyse değecek kadar yaklaştı ve duyulmayacak bir şey fısıldadı, sonra onu bırakıp soğukkanlılıkla yere kaymasını izledi.

"İhtiyacın olan her şeyi aldın mı, Tee?" diye sordu bana.

Tutmuş olduğum nefesimi bıraktım ve yere çöktüm, garip bir gerçeklik versiyonuna indim. Ödevlerin, kitapların ve ertesi gün için hazırlık yapmanın hala önemli olduğu bir versiyon. Robot gibi dolabımın kilidini açtım, eve götürmem gereken şeyleri kaldırdım ve tekrar kapattım.

Sev, koridorda yürürken kolunu omzuma attı. O anda titremeye başladım.

Beni spor salonunun yanındaki otomat makinesine götürdü ve bana bir Pepsi aldı. Çantamı yere bıraktım ve ağır ağır oturdum, dizlerimi büküp sırtımı

duvara yaslanarak oturdum. Sev benim için kutuyu açtı ve yanıma oturarak içeceğimi uzattı.

"İyi misin?" diye sordu.

Yine normal Sev'di. Savaşçı değil. Kurt değil. Dövüşçü bile değil. Obsidiyen gözleri ve nazik gülümsemesi olan iyi bir çocuktü.

Normal Sev'in normal gülümsemesini görünce ağlamaya başladım.

"Bu doğru," diye hıçkırarak ağladım. "Bu doğru. Hakkımda söyledikleri şeyler.

Hepsi doğru."

Yüzündeki ifade hiç değişmedi. En ufak bir değişiklik bile yoktu. Hiçbir şaşkınlık ya da hayal kırıklığı belirtisi yoktu. "Sence bu bir şeyi değiştirir mi? Değiştirmez."

Kutuyu yanına koydu ve bana doğru döndü. Bir eliyle yüzümü tuttu ve çenemi kavradı, başımı eğmeye çalıştığımda bana bakmamı sağladı. Gözlerimin altına yarım daire çizdi ve sahip olduğunu bilmediğim bir nezaketle gözyaşlarımı sildi. Bu beni daha da ağlattı.

"Hey, ağlama Tee. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Sen her zaman olduğun kişisin." Sözleriyle yeni akan gözyaşlarımı sildi. Parmakları cildimde sıcaktı. Yüzü benimkine o kadar yakındı ki, dudaklarımda nefesini hissedebiliyordum. "Sen benim ayıcığım. Benim oyuncak ayıcığım."

"Hala öyle miyim?"

"Tabii ki öylesin," dedi göz teması kurmadan. "Hiçbir şey bunu değiştiremez."

Bunu söylediğinde ona inandım ve aylardır ilk kez farklı hissettim. Hafif ve özgür. Sanki kötü bir şey olmadan nefes alıp yaşayabiliyormuşum gibi. Güvende. Aylardır ilk kez kendimi güvende hissettim.

Bir süre konuştuk ve içkilerimizi yudumladık, ve şekerli karışım damarlarıma ulaştığında, kendimi biraz daha iyi hissettim. Sev kolunu bana dolamıştı ve başım omzuna yaslanmıştı. Benim hakkımda her türlü harika şey söylüyordu ve bir ara, "Eğer biri sana tekrar sataşursa, Nate'e gitme, tamam mı? Bundan sonra böyle şeyler için bana gel." dedi.

Bunu, daha önce Seth ve diğerlerine söylediği gibi, kararlı bir şekilde söyledi. Bu beni başımı döndürdü. Kafasını bana doğru çevirdi ve saçlarıma fısıldadı. "Onları durduracağım."

Bu da başımı döndürdü.

"Ne yapacaksın?" diye alay ettim, kafein, sukroz ve Sev'e olan yakınlığım, ruh halimi değiştiren baş döndürücü bir kokteyl haline gelmişti.

"Beni sevmeyen herkesi mahvetmek mi?"

"Yani, evet. Tabii. Neden olmasın? Zamanım var."

Kırık bir kahkaha çıktı ağzımdan. Yumuşak başladı ama çabucak kuru bir kahkahaya dönüştü. "Bence mesele zamanın olup olmadığı değil, Sev. Dikkate alınması gereken daha önemli birkaç konu var bence."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, kaşlarını kaldırıp bana kurt gibi sırtarak.

"Yani, öylece etrafta dolaşıp insanları dövemezsin."

Kutuyu dudaklarına götürdü, başını geriye eğdi ve içeceğinin son damlasını ağzına döktü.

"Evet, yapabilirim," diye mırıldandı, o kadar sessizce ki, kendi kendine mi konuşuyor yoksa benim için şaka mı yapıyor, anlayamadım. "Ayrıca, elimde değil. İnsanlar sana dokunduğunda gerçekten sinirleniyorum."

Buna gülerek karşılık verdim. Yüksek sesle ve uzun süre. Kısmen, olanlardan sonra Seth ve pislik arkadaşlarının beni bir daha rahatsız etmeyeceğine gerçekten inandığım için büyük bir rahatlama hissederek güldüm. Ve güldüm çünkü on dört yaşındaki naifliğim, aramızda sihirli bir şeylerin olduğunu düşünmeme izin verdi. Yeni bir şey. Omurgamı titretiren bir şey.

Sev'in vücudu yanımda sağlam bir kas duvarı gibiydi. Sanki önemsizmiş gibi ağırlığımı taşıyordu. Sanki ağırlıksızmışım ve ona hiç yük olmamışım gibi. Yüzü benimkine o kadar yakındı ki, normalde fark edilemeyen göz bebeklerinin etrafındaki kahve rengi halkaları bile görebiliyordum. Gülümsemesi tanıdık değildi. Utangaç ve emin değildi. Üst dudağının bir köşesi köpek dişine takılmış ve orada kalmıştı.

Aptal gibi, dans ettiğimizi sandım. Müzik ve ışıklar olduğunu sandım. Birlikte hareket ettiğimizi sandım. Hoş bir melodiye uyumlu, ince bir karşılıklı hareket.

Onun da duyabildiğini sandım.

Flört ediyordum ve onun da flört ettiğini sanıyordum.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez, onu kafamdan silip attım. Saçmalıktı. O zamana kadar kendime bu konuda yüzlerce kez ders vermiştim. Muhtemelen daha da fazla. Muhtemelen bu konuda kendime binlerce kez ders vermiştim. Bazen kahvaltıdan önce iki veya üç kez yapardım.

Çok basitti: Sev, Nate gibiydi. Kızlardan hoşlanıyordu.

Bu üzücüydü, ama böyle şeyler olurdu. Kime ilgi duyacağını seçmenin ne kadar imkansız olduğunu ilk elden biliyordum. Ya da bunu değiştirmenin ne kadar imkansız olduğunu. Sev'e olan hayranlığım anlamsız, utanç verici ve mahkumdu.

Sev'i sevmekten vazgeçmelisin, kendime kesin bir dille söyledim. O Nate'in arkadaşı ve seni küçük kardeşi gibi görüyor. Kızlardan hoşlanıyor ve bunu kafana sokmalısın. Dikkatini dağıtmak için erkeklerden hoşlanan bir erkeği sevmeye başlamalısın. Yapman gereken bu. Neil iyi biridir. Jason da iyi biri. Jude çok iyi biri, ama Romeo'ya takıntılı. Yine de, içlerinden birini seç ve onu sevmeye çalış. Bu kadar basit. Erkeklerden hoşlanan bir erkeği seversen, en azından onun da senden hoşlanma ihtimali olur.

"Tee," dedi Sev sessizce. "Hazır olduğunda Nathan'a eşcinsel olduğunu söylemelisin. O anlayışlı olacaktır. Göreceksin."

Bu, içimdeki saçmalıkları bir anda durdurdu ve beni acımasız gerçekliğe sürükledi. İnsanlara söylemek zorunda kalacaktım. Siktir. Başka bir sürü sorunum vardı ve cinsel yönelimimi başkalarından nasıl saklayacağımı düşünmekle o kadar meşguldüm ki, eninde sonunda insanlara söylemek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Kendi isteğimle.

Bu farkındalık beni tekrar ağlatmaya başladı.

"Hayır, hayır, Tee," dedi Sev, beni kendine çekerek. "Endişelenme. Her şey yoluna girecek.

Nate iyi olacak. Göreceksin."

"Muhtemelen iyi olacağını biliyorum." Burnumu çektim. "Ama ya iyi olmazsa? O zaman ne olacak?"

"İyileşecek."

"Bunu bilemezsin," diye ağladım. "Kimse **b ö y l e** şeyleri *bilemez*.

Herkes bildiğini sanır, ama bilmez. Gerçekten

bilmez." "Ben biliyorum."

Söyleyişi çok kesindi. O kadar emindi ki, sanki bu bir görüş değil, gerçekmiş gibi geliyordu. Nate'in tepkisini ne kadar iyi tanıyor olursa olsun tahmin edemeyeceğini söylemek üzereydim ki, gözlerindeki bir şey beni durdurdu. "Biliyorum çünkü ona biseksüel olduğumu söylediğimde hiç sorun etmedi."

TEDDY "T-DOG" O'REILLY

Soyunma odasındaki hava gürültülü. Işıklar parlak ve gürültülü kahkahalar duvarlardan yankılanıp maço cesaretine çarpıyor. İlk periyotta durdurmam gereken bir golü kaçırdığım için biraz gerideyim. Lanet olası Lex Turner, Edmonton'un sağ kanadı. Sola doğru hareket yaptı ve ben de buna kandım. Maç sonrası videolarında bunu yavaş çekimde birçok kez gördüm. Bu onun özelliği. Bunu yapacağını bilmeliydim.

"O golü engelleyemezdin, Tee," diyor Bryce. "Kimse engelleyemezdi." Engelleyebilirdim ve yatıştırılmaktan nefret ediyorum, ama Bryce'ın iyi niyetli olduğunu biliyorum, bu yüzden omuz silkiyorum ve gülümsüyorum, pedlerimi çıkarmaya devam ediyorum. "Ayrıca, galibiyet galibiyettir!"

Birkaç kişi bağıyor ve biri "Evet, öyle!" diye haykırıyor.

Başım eğik olduğu için kim söylediğini görmüyorum. Sev değildi. Onun sesini yeterince iyi tanıyorum, bakmadan da kim olduğunu anlayabilirim, ama bu kesinlikle onun aptallaştırılmış versiyonunun coşkuyla söylemekten çekinmeyeceği bir şey. O benim karşımdaki bankta, birkaç koltuk solumda oturuyor. Gözleri üzerimde, endişesi yüzümün bir tarafını ısıtıyor ve ruh halimin en kötü yanlarını güçlendiriyor.

Böyle zamanlarda, "*Beni merak etmeyi bırak da sik beni!*" diye bağırmamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

"Neye bakıyorsun?" diye tıslıyorum. "Sana," diye sakın bir şekilde cevaplıyor.

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

"Kes şunu, pislik. Senin endişene ihtiyacım yok. Kendime bakabilirim."

Açıkçası, şu anda pek iyi bir ruh halinde değilim. Böyle olduğumda, gerçeklikle bağlantımı kaybediyorum ve Sev sinir bozucu olsa bile, tüm kıyafetlerimi çıkarıp ona atlamamak için bir neden bulamıyorum. Aslında, bu ruh halindeyken, Sev'in sinir bozucu davranışları durumu daha da kötüleştiriyor.

Böyle olduğumda, onu arabasına kadar takip edip garajda üzerine atlamam gerektiğini düşünüyorum. Ya da otel odasında.

Aslında, çıplak atlamak için otel odası daha mantıklı olurdu. Garajda kameralar var ve bu tür bir reklam, ihtiyacım olan son şey.

Belli ki içimde birikmiş duygular var. Hem de çok. Hokey bazen içimde birikmiş duygular yaratıyor. Kazanmak da sık sık içimde birikmiş duygular yaratıyor. Durdurmam gereken golleri kaçırmak da öyle. Temel olarak, Sev Delorean'ın yanında uçakta saatler geçirdikten ve tüm maç boyunca buzda onun arkasında durup onu izledikten sonra, her şey içimde birikmiş duygular yaratıyor.

Sev, sanki yaşıyormuş gibi oynuyor, sanki yüzeyin hemen altında gizlenmiş şiddet eğilimi olan bir adam gibi. Güzel olmaması gereken, ama bir şekilde güzel olan vahşi bir fiziksel güçle oynuyor. Hareketlerinde acımasızlıkla flört eden bir zarafet var. Büyüleyici.

Uçakta yanlışlıkla burnuma onun kokusu geldi. Nefes aldığım her seferinde, onun parçacıklarını içime çekiyordum. Onun kendine özgü erkekliğinin minik parçacıkları, başım dönene kadar duyularımı istila etti.

Saatler sonra, buhar ve terli erkeklerle dolu bir odada, hala koklayabildiğim tek şey bu.

Bu beni mahvediyor.

Lockie geliyor, duştan çıkmış saçları ıslak, ayakkabıları ve pantolonu giyinmiş, maç günü tişörtü açık duruyor.

"Ee, *Bay Dog*," diyor, Sev'e aptalca bir sırıtış atarak. "Cap bana oda arkadaşını aradığını söyledi. Tampa'ya yerleşene kadar teyzemde kalıyordum, ama artık daha kalıcı bir yere taşınmaya hazırım. Ne dersin, oda arkadaşını olmak ister misin?"

"Hayır diyor." Sev'in sesi her zamankinden daha yüksek ve sözleri küçümseme derecesinde kesik ve net. Hiç de aptal Sev'e benzemiyor.

Bu, birkaç kişinin dikkatini çekiyor ve Lockie ile yaşamak istemediğim halde beni kesinlikle öfkeliendiriyor. Bu, felakete davetiye çıkarmak ve önümüzdeki birkaç yıl boyunca neredeyse her gün görmek zorunda olduğum biriyle büyük bir kavga etmek için en garantili yol, ama beni öfkeyle parlatacak bir şey varsa, o da benim adıma konuşan insanlardır.

Tüylerim diken diken oluyor ve öfkemi doğrudan Sev'e yöneltiyorum. Gözümün ucuyla Lockie'nin şaşkınlıkla irkildiğini görüyorum.

"Neden?" diye sorar, sesinden incinmişliğini gizleyemez.

Sev'in yüz hatları yumuşar ve tarafsız bir ifade alır. Göğüs koruyucusundaki son kayışı gevşetir ve başından çıkarır. Sıkıştırma tişörtü, derisi gibi vücuduna yapışmış, göğüs kaslarını gererek pazılarına yapışmıştır. Göğsü inip kalkar.

"Çünkü ben onun yeni oda arkadaşayım," diyor, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi.

C

ELİM HAVADA UÇAR, görüş alanıma girdiğinde durur. Parmaklarım gevşek bir yumruk haline gelir ve eklemlerim önümdeki kapıya sertçe temas eder.

İçeri gir ve çık, diye tekrar kendime söylüyorum. Geldiğin işi yap. Ne fazla ne eksik.

Buna rağmen, güçlü bir tedirginlik hissini atamıyorum. Bu bir uyarı, diye düşünüyorum. Beynimin en ilkel kısmından gelen ince bir uyarı, bana bir şeylerin ters gideceğini haber veriyor. Bu, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Bu hissi nefret ediyorum. Arkamda, tam hızla ilerleyen bir yük treni.

Her zamanki gibi, bunun benim yaptığım bir şey olduğunun farkındayım. Arkamdan gelse de, bir şekilde lokomotifini yönlendiren benim. Bunu biliyorum. Bilmediğim şey ise, neden her zaman kendimi bu duruma soktuğum, direksiyonda rahatça oturmam gerekirken büyük, hızlı hareket eden bir nesne tarafından ezildiğim.

Teddy kapıyı açmak için acele etmiyor. Bunun kasıtlı olduğunu biliyorum. Bir tür sidik yarışı gibi, bu yüzden tekrar kapıyı çalma isteğine direniyorum. Bunun yerine, cebimden telefonumu çıkarıp beklerken Nate'e mesaj atıyorum.

Buradayı
m

Seni gördüğüne sevindi mi?
Lol.

Nate'e, Lockie'nin birkaç ay önce takıma katıldığından beri ne kadar büyük bir pislik olduğunu anlatıyorum. Nate de hokey oynuyor, bu yüzden takım dinamiklerinin nasıl olabileceğini ve takımdaki arkadaşlarla ne kadar yakın olabileceğini biliyor. O da benim kadar Lockie'nin Teddy'nin etrafında dolaşmasından endişe duyuyor, bu yüzden kardeşinin böyle biriyle yaşamasına hiç gerek olmadığı konusunda benimle tamamen hemfikir. Bu tam bir kabus olurdu ve Teddy son zamanlarda pek iyi durumda değil. Daha fazla oda arkadaşı dramasına katlanamaz.

Nate ve ben, benim bu duruma karışmamın ideal olmadığını düşünsek de, Tee'nin Lockie ile yaşaması ve oynamasına kıyasla, bu en iyi sonuç gibi görünüyor.

Planım, tehdidi etkisiz hale getirmek ve Lockie kalıcı olarak yaşayacak başka bir yer bulur bulmaz, ben de aynısını yapmak.

Teorik olarak, oldukça basit olmalı.

Hiçbir fikrim yok. Tüm eşyalarımı birlikte koridorda duruyorum. Henüz kapıyı açmadı

Nate gülme emojiyle cevap veriyor. Nate'in özelliği, Teddy'nin yaptığı neredeyse her şeyi çok komik ya da tamamen sevimli bulması.

Garip bir şekilde, aksini gösteren bir sürü kanıt olmasına rağmen, ben de öyle düşünüyorum.

Sabırım sonunda tükenince, kapıyı tekrar yumrukluyorum. Kapı o kadar hızlı açılıyor ki, Teddy'nin eşikte durup, elini kapı koluna koymuş, benim tekrar kapıyı çalacak cesareti bulmamı beklediğinden şüpheleniyorum. Kapı, kullandığı kuvvetle duvara çarpıyor ve sekip geri geliyor.

Ayağımla kapıyı durduruyorum.

Üzerinde bir sürü takı, koyu renkli kot pantolon ve beyaz bir tişörtün üzerine giydiği dar siyah bir tişört var. Odak noktamı yumuşatmaya ve gözlerine doğrudan bakmamaya özen gösteriyorum. Odak noktamı yumuşatmak o kadar kolay değil. Biraz çaba gerektiriyor ve bunu bir günde çok sık yaparsam, görüşüm biraz bulanıklaşıyor ve başım ağrıyor. Ama sorun değil. Buna alıştım.

Gözlerimin vücudunu takip etmesini önlemek için, takılarını tek tek inceliyorum. İki adet kararmış gümüş zincir göğüs kemiğine kadar uzanıyor ve üç yüzük iki parmağını süslüyor. Sağ elinin yüzük parmağı ve işaret parmağı. Bileklikler de takıyor. Her iki bileğinde birer tane. Ren Faire gibi bir yerde satın alabileceğiniz türden takılar gibi görünüyorlar. Yuvarlatılmış turmalinden yapılmışlar. Siyah taşlar deri ile birbirine bağlanmış.

Muhtemelen, ona kötü şeyleri uzak tutacağına dair açık bir vaatle satılmışlardır.

Benim gibi şeyler.

Görünüşü çok etkileyici ve tüm bu takılar dikkat çekmek için parıldayarak, odaklanmamı zorlaştırıyor. Sanki bu yetmezmiş gibi, hareket ettiğinde siyah tişörtün altından beyaz tişörtü görünüyor.

Bu neredeyse önemsiz bir detay. Beni kışkırtıyor.

Neden bir günde iki tişört giyilir, hiç anlamıyorum. Hiç mantıklı değil. Neden böyle bir şey yaparsın ki? Neden? Kesinlikle, sadece çamaşır miktarını artırır.

Kısa bir süre konsantrasyonumu kaybedip yanlışlıkla meme uçlarına odaklanıyorum. Dikleşmişler. Gizlenmişler, ama tam olarak değil. İki tişörtün altında iki küçük çakıl taşının izleri görünüyor.

Belki de bu yüzden giyiyordur? Belki üşüyor ve meme uçlarının dikleşmesini gizlemeye çalışıyordur.

Yıllar önce, başka bir gecedен bir anı, onu bastırmaya zaman bulamadan yüzeye çıkıyor.

Karanlık. Işıklar yanıp sönüyor. Soluk pembe ve soluk mavi. Bir ayna topu parıldıyor. Pastel renkli parçalar saçılıyor. Bir çift pembe meme ucu, narin bir file üstten bana doğru uzanıyor.

Hayır.

Hayır.

Oraya gitmiyorum.

Uyurken hariç, oraya asla gitmem.

Bunu kafamdan silip görevimi hatırlıyorum: içeri girip çıkmak.

Alışkanlıktan, Teddy'nin ruh halini hızlıca değerlendiriyorum. Beni gördüğüne hiç de memnun değil ve bunu saklamaya da çalışmıyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yüzünde sert bir öfke ifadesi var. Ona gülümsediğimde, keskin çenesi sıkışıyor ve elmacık kemikleri çöküyor. Eğik gözleri daralıyor, elektrik mavisi gözleri bana nişan alıyor ve ateş püskürüyor.

Buna da alışkınım, ama bulanık görme kadar kolay başa çıkılabilir bir şey değil.

Boynunu uzatıp koridora bakarken, vücudunun geri kalanını dairesinde bırakıyor.

Koridoru kaplayan çanta ve kutuları görünce "Siktir lan" diye mırıldanır. "Gerçekten eşyalarını getirmişsin. Ne halt...?" Sesi azalır ve erkeklerin buz pistinde kırmızı kart görmeden milisaniyeler önce bana döndükleri gibi bana döner. "Cidden taşınmayı planlamıyor olamazsın, değil mi?"

Böyle bir konuda şaka yapacağımı düşünmesi çok sevimli. "Tabii ki taşınıyorum. Taşınacağımı söyledim."

"Evet," diyor, gözlerini kapatıp sakın bir nefes alarak kendini sakinleştirmeye çalışıyor. Anladığım kadarıyla, bu pek işe yaramıyor. "Ama aptalca şeyler söylemekle, bunları gerçekten yapmak arasında fark var."

O sinirlenmeye başlıyor, bu yüzden durumu yatıştırmak için Nate'in sık sık kullandığı ve büyük başarı elde ettiği bir üslubu benimsiyorum. Sert ama nazik. Kararlı ama destekleyici. "Bak, Tee, Nate ve ben ikimiz de düşünüyoruz ki..."

Göz kapakları gözbebeklerinin üzerinde titriyor ve beni susturmak için solgun elini kaldırıyor. Avucunda ince çizgiler var. Bazıları düz. Bazıları kıvrımlı. Onun zihnini, kalbini ve hayatını yansıtmaya gereken çizgiler. Ama öyle bir şey yapmıyorlar.

"Kapa çeneni, Sev," diyor kararlı bir sesle.

Böyle durumlarda sinirlenmeye meyilli olduğu için bunu bekliyorum. Bununla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Tek yapmam gereken sakın kalmak ve Nate ile benim kontrol etmek değil, endişelenmek için bunu söylediğimizi açıklamak. "Dediğim gibi, Nate ve ben ikimiz de düşünüyoruz ki..."

"Az önce ne dedim?" diye tersler. "Ciddiyim. 'Nate ve ben ikimiz' saçmalığını kes. Dilbilgisi açısından doğru olduğundan bile emin değilim. Bence '*ikimiz*' kelimesi gereksiz, basitçe 'Nate ve ben düşünüyoruz' demek yeterli."

"Hayır, hayır," diye sakın bir şekilde açıklıyorum. "Dilbilgisi doğru. Bu durumda, Nate ve ben cümlelerin öznesi ve birlikte düşünme eylemini gerçekleştiriyoruz, bu yüzden '*ikimiz*' kelimesini kullandım."

"Oh, *düşünme eylemini gerçekleştiriyorsunuz*, öyle mi? Bundan çok şüpheliyim."

İstmeden burnumdan soluyorum ve gülmek için hızla dudaklarımı sıkıştırıyorum.

Nate ve ben, onu cesaretlendirmememiz gerektiğini bilmemize rağmen, bu tür şeyleri komik bulmaktan kendimizi alamıyoruz. Güldüğümüzde, o da bunu yapmaya devam edebileceğini düşünüyor. O daha küçükken ona boyun eğerek hata yaptık ve şimdi onu durduramıyoruz.

Ben çantaları ve kutuları içeri taşımaya başlarken, o gereğinden biraz daha fazla gösterişli bir şekilde kendini kanepeye atıyor ve ayaklarını sehpaye koyuyor.

Nate şehirdeyken onun dairesine birçok kez gittim, bu yüzden orayı iyi biliyorum. Oturma odası çok geniş, koyu renkli ahşap zemin ve mat mavi duvarlarla kaplı. Heykelimsi pirinç aydınlatma ile birleşince, mekan modern ama aynı zamanda karamsar bir havaya bürünüyor. Klasik bir sahil katı dairesinden bekleyebileceğiniz bir şey değil, ama işe yarıyor.

Yatak odaları, çalışma odası ve banyolar koridorun sonunda. Burası daha karanlık, oturma odası kadar misafirperver değil. Geçmişte buraya geldiğimde, sadece misafir banyosuna kadar cesaret edebilmişim ve o zaman bile kendime ait olmayan bir alana izinsiz girmişim gibi hissetmişim. Şimdi de aynı şeyi hissediyorum ve koridorda ilerledikçe bu his daha da güçleniyor. Her iki yanımdaki duvarlara kaleci kaskları asılı. Bunlar Teddy'nin geçmişte taktığı kasklar ve onun kariyerindeki ve hayatındaki ilerleyişinin hikayesini anlatıyorlar. Bunda tuhaf bir şekilde ürkütücü bir yan var. Bir tür mezarlık gibi görünüyor. Güvenlik ekipmanlarının mezarlığı. Bir zamanlar kafatasını barındıran boş kafesler

Şimdi sergileniyorlar.

Her zamanki gibi, onlara dokunma isteği duyuyorum. Geçerken iki ya da üç parmağımın tırnaklarıyla hafifçe dokunmak istiyorum. Neyse ki ellerim dolu, bu yüzden direnmek kolay.

Teddy'nin oda arkadaşlarının geçmişte kaldığı misafir odasına giriyorum ve taşıdığım çantaları yatağın ayak ucuna bırakıyorum. Yatak büyük, bu iyi. California King boyutu, sadece şilte kalmış. Yatak takımı yok. En azından benim görebildiğim kadarıyla. Şilte koruyucu yok. Çarşaf yok. Yastık yok.

Ve beni beklemediğini söyledi. *Ha!* Tabii ki bekliyordu.

O nasıl?

O bir velet gibi davranıyor

Onu şımarttık Nate. Böyle olması bizim suçumuz.

Nate buna ağlayarak gülen emoji ile cevap veriyor:

Öyle

Merak etme. Yakında senin orada olduğuna alışacaktır.

Teşekkürler dostum. Senin orada olduğunu bilmek kendimi çok daha iyi hissettiriyor.

Nate birkaç haftadır Teddy için endişeleniyor. Kardeşinde bir sorun olduğunda tuhaf, karıncalanma hissi yaşıyor. Teddy'de bir sorun olduğunu kafasına koyduğunda, sorun çözülene kadar rahat edemiyor.

Bu, sürekli tekrarlanan garip aile dinamiklerinden biri: Nate endişelenir, Teddy çekingenleşir, Nate daha da endişelenir. Sonra ben devreye girerim.

Sonunda Teddy ikimize de kızıyor. Bu bir kısır döngü.

Balıği konusunda stresliydi, ama şimdi sorun çözüldü.

Mesajı gönder. Balığı konusunda stresliydi, ama şimdi sorun çözüldü. aktarmaya gerek yok. Bu, onu haklı olarak sinirlendiren şeylerden biri. Onunla birlikte yaşayacaksam, bu tür konularda dikkatli olmam gerekecek.

O gün yapabileceğim kadar eşyayı yerleştirdikten sonra, boş kutuları katlayıp dışarı çıkarıyorum.

"İhtiyacın olan her şeyi buldun mu?" diye soruyor Teddy beni görünce.

Aynı yerde oturuyor, ama daha rahat olmak için biraz daha aşağı çökmüş. Ayakları çıplak, ayak bilekleri çaprazlanmış. Bir ayağı sabit, diğeri ise hızla bir yandan diğere yana hareket ediyor. Sanki kuyruğunu sallayan bir köpek gibi.

Ondan yatak takımını istemek fikri pek hoşuma gitmiyor, ama yatak takımı olmadan uyumak da hoşuma gitmiyor. Gözlerinin köşelerinde beliren hafif bir gülümseme, kararımı vermemi sağlıyor.

"Evet. Tabii ki." Ona yatak takımı istemek için eğilmediğim için hayal kırıklığına uğradıysa da, bunu gizlemeyi başarıyor. "Akşam yemeğinde ne var?"

"Üzgünüm Bay Delorean, size dört duvar ve bir çatı sağlamanın yanı sıra, tüm yemekleri de benim hazırlamam gerektiğini bilmiyordum."

"Ne yemek istersin demek istedim." Yalan söylüyorum. "Yemek yapacağım."

Bana inanmıyor, ama nasıl sonuçlanacağını görmek için oyuna devam etmekten memnun. "Ne yapabilirsin?"

"Tavuk parmesan."

Burnunu kıvrarak, mükemmel kayak pistini hafifçe buruşturur. "Başka?"

"Hepsi bu."

İçini çekip bakışlarını tavana doğru kaydırır. "Tanrım. Leyton'ı özledim." "Leyton pisliğin tekiydi."

Hafifçe omuz silkiyor. "En azından o pislik yemek yapabiliirdi."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, en azından bugün için yumuşak odaklanma limitime ulaştığım ve Teddy'nin yüzünün her yerinde küçük piksellerin yerlerine oturduğu için. Ten rengi parlaklaşıyor. Gözlerinin akı daha beyaz.

Beyaz. Dişleri de öyle. Dudakları koyu pembe ve gözleri o kadar mavi ki omurgam sanki aside batırılmış gibi hissediyorum.

Ona bakıyorum ve yıllardır her seferinde düşündüğüm şeyi düşünüyorum.

Neden öyle görünmek zorundaydın?

Her zamanki gibi, bu soruyu yüksek sesle sormadığım için, bir cevap gelmiyor.

Dikkatimi başka yöne çekmek için sohbet etmeye çalışıyorum. "Ne yani, ben buradayken hayatın boyunca her şeyi olabildiğince garip hale getirmeye mi çalışacaksın?"

O, başını küçümseyerek televizyona çevirir ve beni o kadar uzun süre bekletir ki, neredeyse cevap beklemekten vazgeçip tavuk parmesan dışında bir şey pişirmeye başlarım.

Harekete geçmeden bir milisaniye önce, beni kör edici bir gülümsemeyle şaşırtır. "Deneyeceğim."

Göz teması kuruyorum ve sıcak bir gülümseme olmasa da onun gülümsemesinin beni sarmasına izin veriyorum. Dostça bir gülümseme bile değil. Tam tersi bir gülümseme. Bunu kasıtlı mı yapıyorum bilmiyorum, ama öyle olabilir çünkü bana böyle gülümsemesi herkes için daha iyi olsa da, eski günleri özleyorum. Gülümsemelerin sıcak olduğu ve aramızda oyunların olmadığı günleri.

Bu, onun gülümsemesine tam olarak uyan, ölçülü bir dudak kıvrımıyla başlar. Onunki sabit kalır, ama benimki yayılır. Üst dudağımın ortasında bir gerginlik hissedirim. Yanaklarımın gerilmesiyle birlikte. Bana olan şey, ona da olur. Sihirbazlık gösterisinin ön sırasındaki bir çocuk gibi, sağ yanağında nazik bir çizgi oluşurken, gözlerinin köşelerinde kırışıklıklar belirir.

Bu sihirbazlık numarası değil. Yakın, ama tam olarak değil.

Sihir, elektrik mavisi yumuşadığında gerçekleşiyor. Asit nötralize oluyor ve iyi şeyler, yumuşak şeyler ondan bana akıyor.

Neredeyse dizlerim titriyor.

İşte orada. Nate ve beni her yere takip eden tatlı çocuk. Ne kadar huysuz ya da kindar olursa olsun, bana böyle gülümsediğinde hiçbiri önemli değil. Zaman önemli değil. Onu böyle gördüğümde, kötü şeyler görmüyorum. Kendimi bile kötü hissetmiyorum.

Onu böyle gördüğümde, onu eskisi gibi görüyorum.

Olduğu gibi. Tatlı bir çocuk. Yumuşak bir çocuk.

Korumak istediğim bir çocuk.

SEV DELOREAN

Sonr
a

Kulüplere gitmekten hoşlanmadığımı, özellikle de ayıkken, bilecek kadar büyümüşüm, ama o gece yine de gittim. İçeri girer girmez, müzik duvarı ve etrafımda hareket eden bedenlerin nabzı beni vurdu. Lacey I-Forget-Her-Last-Name tarafından hafta başında terk edilmişim ve bu durumdan pek de mutlu değildim. Çok da üzgün değildim, sadece tedirgindim. Rahatsızdım. İçim içimi yiyordu.

Beni sakinleştirecek bir şeye ihtiyacım vardı.

İçimde zararlı bir sıcaklık dolaşıyordu, kaçınmam gereken bir kaşıntı, bu da takımımın geri kalanı uyurken benim otel odamda kalmamı imkansız hale getiriyordu.

Kısacası, sevişmek için can atıyordum ve o gece yatağında bir erkek istiyordum. Benim için her zaman böyle değildir. Genellikle, hoşlandığım kişiye ilgi duyarım, ama bazen, belirli bir cinsiyetten birine karşı özlem duyarım. O gece de öyle bir geceydi.

Çalan şarkıyı ve ritmin damarlarıma girip kalbime akmasını nefret ediyordum. Kalbim, ciğerlerim, kaburgalarım ve hatta dudaklarım abartılı bas sesini emdi ve onunla aynı ritimde atmaya başladı.

Dans pisti, girdiğim yerden bir kat aşağıdaydı. Kavisli metal korkuluklar, merdivenlere giden bir bariyer oluşturuyordu. Stroboskop ışıklarının vurduğu yerlere göre gümüş ve siyah renkte parıldayan korkuluklar, aşağıdaki yetenekleri izlemek için mükemmel bir bakış açısı sunuyordu. Korkuluklar dokunulduğunda serindi, bu yüzden iki elimle tutunarak şarkı veya ışıklara odaklanmamaya çalıştım.

altımda, bir bedenler denizi tek bir vücut gibi titriyordu. Sıcak gövdeler hareket ettikçe terden parlıyordu. Kaşıntım arttı.

Kulüpte olmak doğru karar mıydı, emin değildim, ama uygulamalardan nefret ediyordum. Sevişmek istediğimde, doğru kişiyi bulmam gerekiyor, yoksa kaşıntım geçmiyor. Ve benim için doğru kişi, yüzünün, vücudunun veya hatta cinsel organlarının benim arzuladığım ile eşleşen bir resim değil. Benim için, bir kişiyi doğru ya da yanlış yapan bir şey vardır. Sadece hissedebileceğiniz, ama kamerayla yakalayamayacağınız bir şey. Aura değil. Boşluk değil. Daha çok bir koku gibi, ama tam olarak koku gibi değil. Daha çok, dilinizin ucunda tadabileceğiniz ya da avuçlarınızda hissedebileceğiniz, havada bulunan bir şey gibi.

Bunu tarif etmek için *feromon* kelimesini kullanmak isterdim, ama bu tür kelimeleri rahatça kullanan insanları her zaman tamamen dayanılmaz bulduğum için kullanmıyorum.

O halde, *tadabileceğiniz bir koku* diyelim. Benim aradığım buydu. Tadı güzel gibi kokan bir adam.

Şarkı sonunda bitti ve dans pistinde kalabalık ellerini havaya kaldırdı ve farklı bir ritimle dans etmeye başladı.

Işıklar değişti, canlılıkları vitraydan pamuk şekere dönüştü. Soluk pembe, sonra soluk mavi. Bir bilek gözüme çarptı. Hem de bir bilek. Bir elin bağlı olduğu bir bilek. El, bir erkek için ortalama büyüklükteydi, ama parmakları uzun ve zarifti. Hareketleri sanki bana el sallıyormuş gibi beni çağırıyordu. Beni çağırıyordu.

Elin sahibi olan adam bana sırtını dönmüştü. Bakışlarım parmaklarından aşağıya doğru kaydı. Koluna doğru. Omzunun kıvrımlarına doğru. Vücudu belirgindi. Formdaydı. Ağız sulandıran bir formdaydı. Hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan, gerçekten hiçbir şey bırakmayan bir file üst giyiyordu. Ona üst demek bile muhtemelen tartışmalıydı. Giysiden çok daha fazla ten görünüyordu. İnce gümüş ipliklerden örülmüş, ağ deseni oluşturan bir kumaştan yapılmıştı. Parlak teni kumaşın içinden görünüyordu. Işıklar pembeye, sonra tekrar maviye döndüğünde, başım suya batırılmış gibi hissettim.

Merdivenlerden aşağı inerken nefesim kesilmişti, boyumun uzunluğuna minnettardım, çünkü bu sayede ona yaklaşırken adamı ve elini gözden kaybetmemiştim. Kalabalığın arasından geçerek, bana uzanan elleri itip kakarak ilerledim, ta ki aramızda hiçbir engel kalmayana kadar.

Dikkatini çekmek için koluna dokunmak üzereydim ki, başının eğikliğini fark ettim. Bu beni duraklattı. Tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. O baş. O boyun. Tanıyordum. Çok iyi biliyordum, ama duyularım tıkanmıştı. Bir devre kesilmişti. Bir şeyler ters gidiyordu. Bir şeyler mantıklı gelmiyordu. O baş ve boyun buraya ait değildi. Onlar kilometrelerce uzaktaki çok küçük bir kasabaya aitti. Onlar Alabaster'daki evlerine aitti, New York'taki kirli bir gece kulübüne değil.

Ona ulaştığımda suçlayıcı bir şekilde omzuna dokundum. "Burada ne yapıyorsun?"

Bana dönmek için hızla döndü ve o döndüğünde, içimde bir şey de döndü. Yalnızca kafası ve boynu yerinde değildi. Yüzü de öyle. Benim büyüdüğüm yüzün aynısıydı, ama farklıydı. Tanıdık özellikleri keskinleşmişti. Kemikleri sertleşmişti. Hayatımın neredeyse yarısında tanıdığım çocuğun uzak yankıları, bir adamın yüzünde yankılanıyordu.

Çenesi düştü ve gözleri, parlak bir ışığın doğrudan vurduğu bir ayna topu gibi parladı.

"Sev!" diye bağırdı ve kollarını boynuma doladı. "Sev. Sev. Sev." Kolları bir mengene gibiydi, neredeyse nefesimi kesecekti. Arkadaşına döndü, heyecandan kelimeler birbirine karışıyordu. "Bu benim Sev'im."

Arkadaşı, koyu saçlı ve kalın siyah çerçeveli gözlüklü küçük bir adamdı. Teddy kadar beni gördüğüne sevindiği belliydi. "Sen Sev

misin?" diye sordu. "Sen Kurt Adam Sev misin?"

Teddy'ye şaşkınlıkla baktım, onu bu kadar beklenmedik bir şekilde gördüğüm için hâlâ sersemlemiştim.

"Hayır, hayır," diye cevapladı Teddy, arkadaşının sırtını sabırla okşayarak, sanki tamamen saçma sapan konuşuyormuş gibi. Bu mantıklıydı, çünkü gerçekten tamamen saçma sapan konuşuyordu. "O Sev the Werewolf değil. O sadece Sev the Wolf."

"Ah," dedi arkadaş, sanki bu çok mantıklıymış gibi başını sallayarak. "Sana onun seksi olduğunu söylemişim, değil mi?" dedi Teddy küçük adama. Sesi garip bir şekilde hayalperestti ve konuşma tarzında beni endişelendiren bir şey vardı.

endişelendiren bir şey vardı. "Tanrım, o çok seksi."

Ne oluyor?

Kucaklaştığımızda bir kolu hala boynumdaydı ve diğer kolunu da tekrar boynuma doladı. Hareketleri yavaştı ve dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktaydı. "Çok seksisin Sev," diye mırıldandı, gülümsemesi çok genişti. "Hayatımda gördüğüm en seksi şeysin. Mükemmelsin. Çok mükemmelsin."

Başını arkadaşına çevirdi. "Haklıydım, değil mi? Daha seksi olamazdı, değil mi?"

Glasses bana merakla baktı. "Yani, saçlarını uzatmayı deneyebilir," diye önerdi. "Bilirsin, omuzlarına kadar uzanan erkek topuzu yapabilir. Bence o zaman daha da seksi olabilir."

Teddy bir saniye sessiz kaldı, gözleri gözlerimden saç çizgime, sonra da ağzıma kaydı. Elini dudaklarına götürdü ve kıkırdadı. "Aman Tanrım! Haklısın. Tanrım. Bu benim için çok fazla olurdu. Ölerdim."

Konuştuğunda, nefesi yumuşak bir sıcaklık dalgasıyla dudaklarıma değdi. Avuç içlerim karıncalandı ve kollarımda tatlı bir his yayıldı. Dilimin ucunda tadını aldım.

Kafam karıştı. Bir şeyler çok ters gidiyordu.

"Sarhoş musun?" diye sordum, Teddy'yi omuzlarından tutup sabit tutarken, onu incelemek için bir adım geri attım.

"Tabii ki sarhoşum." Gözlerinde küçük bir kavgacılık kıvılcımı parladı. "Şehirdeyim Sev. Eğleniyorum."

"A-ama sen..." Kahretsin. Kaç yaşındaydı? Onu en son ne zaman görmüştüm? Aylardır. Aylardır görmemiştim. Bir dakika. Gerçekten neredeyse bir yıl olmuş olabilir mi? Bir önceki yıl profesyonel olmuştum ve Dogs takımında oynadığım ilk sezonumu yeni bitirmiştım. Tüm seyahatler ve baskı beynimi karıştırmış ve zaman kavramını takip etmeyi zorlaştırmıştı "...lisede."

Saldırganlık kıvılcımı tutuştu ve alev aldı. Bir çift dudak birbirine bastırıldı. "Ben lisede *değilim*. Mayıs ayında mezun oldum."

İnanamadan ağzım açık kaldı.

Bunun durumu daha iyi hale getireceğini mi düşünüyordu?

"Sen daha on sekiz yaşındasın!" diye tısladım. "Gece kulübünde ne işin var? Ne kadar sarhoşsun? Bu gece ne kadar içtin? Hemen söyle. Şaka yapmıyorum. Çıkmadan önce bir şey yedin mi?"

Glasses, benim patlamamdan gözle görülür şekilde korkarak omuzlarını kaldırdı ve vücudunun yarısını Teddy'nin arkasına saklamak için hareket etti. Bana dudaklarından çok dişlerini gösteren bir gülümseme attı. Teddy'ye bana nasıl davranması gerektiği konusunda rehberlik etmesini istercesine baktığında gözlerinin biraz odaklanmadığını fark ettim. Öfkem tavan yaptı.

"Uçmuş musun? Yemin ederim, uçmuş olma, yoksa Na'yı ararım

—

"Kafamız iyi değil, Sev the Werewolf," dedi Gözlüklü, başını yan yana sallayarak. Bu, onun ayık görünmesini sağlamadı. "Söz veriyorum. Uyuşturucu kullanmıyoruz. Tee burslu okuyor, bu yüzden o kullanamaz..."

Rahat bir nefes aldım. Ona inandım. Davranışlarında beni rahatlatan bir şey vardı. Uyuşturucu işin içinde değildi, şükürler olsun, ama yine de birçok sorum vardı.

"Teddy," ellerimi belime koydum, onun şakalarına artık tahammülümün kalmadığını ve bu sefer tatmin edici bir cevap beklediğimi belli etmek için. "Ciddiyim. Burada ne yapıyorsun?"

Normal insanlar Gözlüklü gibi korkup sinerdi, ama Teddy diğer insanlar gibi değil. Başını geriye eğdi ve boy farkımıza rağmen bir şekilde burnunun ucundan bana bakmayı başardı.

"Herkesin yaptığı şeyi yapıyorum, Sev." Elini çevremizdeki erkeklere doğru geniş bir hareketle salladı. Bu, onun umduğu açıklığı sağlamadığında, "Sevişmeye çalışıyorum" diye açıkladı.

Şok dalgası beni o kadar sert vurdu ki, kafamda bir ses patlaması oldu. Şok dalgası ısındı ve kafatasımda titreşmeye başladı. Bu bana daha önce de olmuştu. Sık sık değil, ama bu his tamamen yabancı değildi, bu yüzden tanıdım.

Müzik tamamen kesildi. Her şey yavaşladı.

Kan basıncım yükseldi ve görüşüm daraldı, tek net görebildiğim şey Teddy oldu.

Yarı çıplaktı ve etrafı erkeklerle çevriliydi. Onun çok daha yaşlı ve azgın erkekler. Odayı taradım ve her yerde tehlike gördüm. Yüzler. Dişler. Heyecandan parlayan karanlık gözler. Erkekler ona bakıyordu. Bakışları ona takıldığında takılıyor, duraksıyor ve kalın, yapışkan bir yağ gibi ondan damlıyordu. Ona çok yakındılar. Çok fazla yakındılar. Ona dokunacak kadar yakındılar.

Boom.

Bir dalga daha beni vurdu ve Teddy'nin çevresini kırmızı bir sis kapladı. Ellerim sıkıştı ve yüzümde nabzımın attığını hissettim.

Bir adam Teddy'ye çarptı. Kazara mı? Kasten mi? Anlayamadım. Çarpmanın etkisiyle Teddy yana doğru savruldu ve dengede kalmak için bana uzandı. Adamın yağlı gözleri şehvet dolu bir niyetle parlıyordu. Gereksiz yere elini Teddy'nin kalçasına koydu ve özür dilerken

gereksiz yere gülümsedi. Soğumuş ter gibi tadı olan bir gülümsemeydi.

Güm.

Güm.

GÜM.

Dalga dalga üzerime çöküyordu.

Bu kötü bir öfkeydi. Beni ele geçiren eski öfke. Bana güç veren, ama sonrasında beni zayıf, doymuş ve sakin bırakan, ama ne olduğunu anlamadığım sismik bir öfke.

Kaslarım gerilmeye başladığında tırnaklarım avuç içlerime battı.

Teddy adamın elini itti, üst dudağı sanki "*İğrenç*" der gibi bir tarafa kıvrıldı.

Bu beni duraklattı. Kendime gelmek için bir saniye kadar bir süre.

Yumruklarım biraz gevşedi, ama öfke çok derinlere yerleşmişti, görmezden gelemedim.

"Çık dışarı," dedim Teddy'ye, göğüs kafesimdeki hırıltıyı bastırmak için elimden geleni yaparken. "Buradan çıkıyorsun. Hemen."

Onu kolundan sıkıca tutup merdivenlere doğru yönlendirdim. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, bana inanamayan bir bakışla bakarak.

Gözleri kendine özgü bir öfkeyle parladı. Cevap vermedim, ama onu çıkışa doğru iteklemeye devam ettim. "Yardım edin! Onu tanımıyorum," diye bağırdı küçük pislik.

Etrafımızdaki insanlar durup bize baktılar.

"O reşit değil ve içki içmiş, onu eve götürüyorum," diye açıkladım, hırlamayı bastırmaya çalışmadan. "Beni durdurmak isteyen var mı?"

Birkaç kişi başını salladı ve dikkatler benden uzaklaştı. Hareketimin değişmesiyle Teddy de dönmüştü, artık yanımda değildi. Önümde duruyordu. Elleri göğsümdeydi, hafifçe, ama damga gibi yakıyordu.

Ona baktım ve hayatım değişti.

Bu, bir öncesi ve bir sonrası olan anlardan biriydi. Bir dönüm noktası. Bir ayrım. Bir şimdi ve bir o zaman.

Teddy'nin dudakları, gördüğüm en güzel gülümsemeye kıvrılmıştı. Yumuşak pembe et geri çekilerek buz gibi beyaz bir çizgi ortaya çıkmıştı. Onda daha önce hiç görmediğim bir kesinlik vardı ve gözlerinde beni çok korkutan bir şey vardı. Dengesiz ve ham bir şey.

Kaşındırıcı bir şey.

Çok, çok yanlış ama garip bir şekilde rahatlatıcı bir şey.

Tanıma.

Öfkemin yüzünü, sanki eski bir dostunun yüzüne bakıyormuş gibi tanıdı. Uzun zamandır görmediği ama geçmişi paylaştığı biri. Sevmemesi gerekmesine rağmen sevdiği biri.

Gülmeye başladı, sesi gittikçe yükseldi, vücudumun farklı yerlerine çarptı, ta ki bunun uğursuz bir ses mi yoksa bir meleğin mutlu olduğunda çıkardığı ses mi olduğunu anlayamayacak hale gelene kadar.

Kötü öfke dinince genellikle hakim olan kafa karışıklığı beni de sarmaya başladı. Farklı hissettim. Bulanık. Farklı. Sis dağılmaya başlamıştı, ama benden fiziksel bir patlama gelmemişti. Adrenalin patlaması yoktu. Yaralı, kanayan parmak eklemleri yoktu. Tatmin yoktu.

"Yürü," diye emrettim.

Güzel dudaklar daha da güzel bir gülümsemeye dönüştü. "Hayır."

Hâlâ mantıklı davranmaktan uzaktım ve hâlâ mantıklı gelen tek net düşüncem, *onu buradan çıkarmam gerektiği*ydi, bu yüzden onu kaldırıp omzuma attım.

Kemiklerinde hatırlamadığım bir yoğunluk vardı, ama ağır değildi. En azından, ağırsa bile ben hissedemedim. Tek hissedebildiğim, temas ettiğimiz omzuma sızan kemiklerin derinliklerine kadar işleyen bir ısıydı.

Dışarı çıktığımızda bacaklarını tekmeledi ve sırtıma yumruk atmaya başladı. Bunu görmezden geldim, tutuşumu biraz daha sıkılaştırdım ve kulüp girişinden yeterince uzak bir yere gelene kadar yürümeye devam ettim. Teddy'yi bıraktım ve o yere kayarken vücudu benimkine sıkıca bastırdı. Üstündeki düğümlü ağ göğüs kaslarıma sürtündü ve cildim üzerinde sürtünerek tahriş etti.

Üst kısmı, hala öyle diyorsak, yukarı kaydı. Tamamen yukarı.

Sıcak ve nemli bir geceydi. New York'ta Temmuz sonu. Daha önce yağmur yağmıştı. Hava önemli ölçüde serinleyecek kadar değil, ama havayı ağırlaştıracak kadar. Yolun karşısında, bir neon tabela açılı bir şekilde yanıp sönüyordu. Sokak lambası loştu. Yaydığı altın rengi ışık, su birikintilerini kaldırıma dökülmüş cıva gibi gösteriyordu.

Soluk pembe meme uçları bana doğru bakıyordu. Kabarık ve gururluydular.

Kulüpte Teddy'yi gördüğümde içimdeki o heyecan yeniden canlandı. Ya da belki de hiç dinmemişti. Belki de onu gördüğüm andan beri içimdeki heyecan devam ediyordu

dönüyordu ve etrafımdaki her şey sessizleşmeye başladığı için bunu fark etmeye yeni başlıyordum.

Aklım hızla çalışıyor, çaresizce yetişmeye çalışıyordu. Ne haltlar dönüyordu? Teddy, kapüşonlu giysiler giyen ve saçına çok fazla ürün süren zayıf bir çocuktü. Gece yarısı, Manhattan'da, pis bir sokakta ne halt ediyordu ve tüm o file ve çıplaklık da neyin nesiydi?

Tanrım, neden o lanet file tişörtün her yerinde minik kristaller vardı?

Ve lanet olsun, meme uçları neden bu kadar sert ve pembeydi?

Hepsini unutun. Hiçbiri önemli değildi. Asıl soru, önemli olan tek soru, neden bakıyordum? Gözlerim fileye, kristallere, Teddy'nin göğsündeki soluk pembe meme uçlarına yapışmıştı.

Onları ondan kopardım.

Ne işe yaradıysa, üstünü aşağı çekip elimden geldiğince düzelttim. "Ne düşünüyorsun? Delirdin mi? Böyle bir yerde ne işin var? Oraya nasıl girdin ki?"

Dans pistinde ona sarkıntılık eden adama attığı bakışın aynısını bana da attı ve konuşurken başını salladı. "Şey, buna sahte kimlik denir, Sev. İkinizin sahte kimliklerinizi yaptırmak için fotoğraf çektiğinizde Nate'in yatak odasındaaydım, bu yüzden bunları duyduğunu biliyorum." Başını eğdi ve çenesine parmağını koydu. "Bir bakalım... O zaman kaç yaşındaydın? Hmm... evet, doğru. On sekiz yaşındaydın. Sen sürekli böyle şeyler yapıyordun, ben neden yapamayayım?"

Dehşete kapıldım. İki şeyin birbiriyle ilişkili olduğunu düşünmesine şaşırdım. "O *tamamen* farklıydı. Hiçbir şekilde aynı şey değildi."

Elini yüzünden çekti ve meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Nasıl böyle bir sonuca vardın?"

Etrafında cıva havuzları parılıyordu. Sokak lambasının ışığı, daha önce orada olmayan yüzünün yan tarafındaki konturları belirginleştiriyordu. Ya da varsa da, ben hiç fark etmemiştim.

Böyle değildi.

Çene kası gerildi. Soluk mavi gözler kısıldı. Mükemmel dudaklar kıvrıldı.

Etrafımdaki hava yavaşça

dönüyordu. Damak tadım

neredeyse patlayacaktı.

"Çünkü Nate ve ben bu kadar güzel değildik," kendimi sansürlemeye vakit bulamadan söyledim.

Yine güldü ve bu sefer sesinin melek gibi olduğundan emindim. Gözleri yumuşadı, sertliği kayboldu ve alt dudağı hafifçe titredi. "Beni güzel mi buluyorsun?"

Cevap veremeden, elleri boynuma dolandı ve parmak uçlarına basarak yükseldi. Uyarıya rağmen kıpırdamadım. Kıpırdayamadım. Kollarımın ve bacaklarımın nasıl çalıştığını hatırlayamıyordum. Yaklaştı, gözleri kapandı, başı yana eğildi.

Ben kıpırdamadım.

Onun ne yaptığını bilmediğimi, beni şaşırttığını söylemek isterdim. Olanların o kadar beklenmedik olduğunu, onun ne düşündüğünü veya planladığını bilmediğimi söylemek isterdim.

Ama

biliyordum.

Biliyordum.

Ve yine de kıpırdamadım.

Dudakları benimkilerle çok az bir tereddütle buluştu. Yumuşak, sıcak ve tatlıydılar. Ama verdikleri şok hiç de öyle değildi. Aniden oldu. lmcl bir şoktu. Statik elektriğin birikmesi bulutlar ve hava arasında sürtünmeye neden oldu. Ani bir enerji salınımı. Parlak bir ışık çakması. Beni kııma düşürecek kadar güçlü bir kuvvetle geriye itti ve aynı anda beni öne doğru ekiverdi.

şok o kadar şiddetliydi ki, vücudumu ve uzuvlarımın nasıl çalıştığını hatırladım. Keskin bir hareketle uzaklaştım ve kendime "Hayır... Teddy... sarhoşsun. Hayır." gibi bir şey söylediğimi duydum.

O geri adım attı, tokat yemiş gibi irkildi.

TEDDY "T-DOG" O'REILLY

Asansör kapıları kapanır kapanmaz ve küçük metal kabin yükselmeye başlar başlamaz "*CEHENNEMDE YAŞIYORUM*" diye haykırım. "Ciddiyim Mae. Kendi özel, kişiselleştirilmiş cehennemimde yaşıyorum."

Mae dudaklarını sıkıştırdı, çantasını karıştırdı ve bana bir nane şekeri uzattı.

"Bunun içinde sakinleştirici var mı?" diye umutla sordum.

Özür dilercesine başını sallar.

Yine de ambalajını açıp ağzıma atıyorum.

En son ne zaman kendi isteğimle nane şekeri yediğimi hatırlayamıyorum, ama verdiği serinlik gerçekten yardımcı oluyor gibi. Dış kısmı sert, içi yumuşak ve yapışkan olan, şaşırtıcı derecede ferahlatıcı nane şekerlerinden biri. Neredeyse kendime gelmemi sağlıyor.

"Bunu hayatta atlatmam imkansız, abartmıyorum. Ciddiyim. Ölebilirim." Elimin tersiyle alnımı silerim. "Gerçekten ölebilirim. Muhtemelen ölmeye başladım bile. Bacaklarım çok güçsüz hissediyorum."

Asansör kapıları açılır ve Mae, kapısını açarken sempatiyle başını sallar. Ayakkabılarımızı çıkarırız ve hafta sonu bizim için aldığı eşleşen terlikleri giyeriz. Her iki çift de siyahtır. Onunkilerin üzerinde büyük marabou ponponlar vardır. Benimkilerin üzerinde ise bıyıklar ve oldukça huysuz bir kedinin yüzü işlenmiştir. Bana bunları verirken, buna bir anlam yüklemememi söyledi. Ayrıca, tüm ciddi arkadaşlıklarda, bir zaman gelir ki, kibri bir kenara bırakıp

kendini rahat hissetmen gerektiğini söyledi. Onun dairesine üçüncü kez gidiyordum.

"Daha kötüsü olabilir mi?" diye soruyorum, kanepesine oturup ayaklarımızı sehpaye uzatıp birbirimize ayak parmaklarımızı sallarken. Mae haklı. Gösteriştten vazgeçip birinin yanında kendin olmak için söylenecek bir şey var. "Gerçekten. Hayatın boyunca deli gibi aşık olduğun bir adamla aynı çatı altında yaşamaktan daha kötüsü olabilir mi?"

"Aklıma geliyor canım," diyor pek yardımcı olmayan bir şekilde. "Arkadaşım Shirley, torununun mezuniyet töreninde o kadar çok güldü ki altını ıslattı. Zavallı şey. Lavanta rengi ikili takım giyiyordu, bu yüzden saklayamadı. Daha da kötüsü, torunu mezuniyet konuşmacısıydı, bu yüzden Shirley elbisesinde büyük bir ıslak lekeyle profesyonel fotoğraflar için poz vermek zorunda kaldı. Çok travmatik bir olaydı. Hala toplum içinde gülmekten korkuyor ve bu olay yıllar önce oldu."

"Tamam," diyorum, "bu korkunç, ama bunun dışında, kabul etmelisin ki, ona sahip olmanın kesinlikle imkânsız olduğu halde, deli gibi çekici bulduğun bir adamla yaşamaya zorlanmaktan daha kötü bir şey yok. Bu işkence gibi."

"Onu neden elde edemediğini tekrar hatırlatır mısın? Erkeklerden hoşlanmıyor mu?"

Şu ana kadar onun bu tür şeyleri söylemesine alışmış olmam gerekmesine rağmen, boğazım düğümleniyor ve kekeleyorum. "Tanrım, Mae. Bu saçmalıkları nereden buluyorsun? Bu yaşta böyle şeyler söylemen doğru mu?"

"Oh evet, canım. Güncel kalmak için elimden geleni yapıyorum. İnanılmaz derecede okurum. Bunu bir tür araştırma olarak görüyorum. Bugünün gençleriyle iletişimde kalmama gerçekten yardımcı olduğunu düşünüyorum. Nabzı tutmak falan."

"Uh, ne tür kitaplar okuyorsun?"

"Sadece müstehcen kitaplar, canım. Eskiden daha geniş bir yelpazede okurdum, ama yaşlandıkça, o baharatsız saçmalıklara gerçekten vaktim olmadığını fark ettim. Bir kitap baharatlı değilse, okumam. BookTok'ta falan da varım. 'Çok şirin' ve 'çok ağırbaşlı', 'kutsal siktiğimin hava topu' gibi şeyleri bu sayede öğreniyorum."

"Kutsal siktiğimin hava topu ne demek?"

Yanakları hafifçe kızardı. "Bilmiyorum. Henüz bunu çözemedim, ama her yerde görüyorum, çözdüğümde sana haber veririm. Unutmamak için küçük bir deftere yazıyorum ve her fırsatta konuşmalarımda kullanıyorum. Skibidi hariç." Yüzünü buruşturdu.

"Skibidi'yi kullanmıyorum. Kim ne derse desin umurumda değil. Bu çok abartılı."

Skibidi konusunda tamamen aynı fikirdeyim. Bu kelimenin kimsenin dilinden kolayca ya da ikna edici bir şekilde çıktığını sanmıyorum ve onun söylediklerinin geri kalanını sindirdikten sonra, "Mesele o değil. Sev dick'e meraklı. Aslında her şeye meraklı." diyorum.

"O zaman neden onu alamıyorsun?" diye öfkeyle soruyor. "Kendine bir baksana. Sen çok güzelsin. Ne saçmalık. Tabii ki onu alabilirsin."

"Teşekkürler, Mae." Gülümsüyorum. "Ama hayır, ne yazık ki onu kesinlikle elde edemem. Bu benim kafamda da değil. Gerçek. Kendimi ona attım ama nafiye. On sekiz yaşındayken bir gece kulübünde idim ve o beklenmedik bir şekilde ortaya çıktı. Reşit olmadığım ve içki içtiğim için büyük bir kargaşa çıktı ve sonunda o bir mağara adamı gibi davranıp beni saçımdan tutup kulüpten dışarı sürükledi."

Parlak mavi gözleri büyüdü. Şaşkınlık ya da erkeklerin birbirlerini saçlarından sürüklemesinin olağandışı olduğunu düşündüğüne dair en ufak bir ima olmadan, ilgiyle. "Gerçekten mi yaptı?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum, bu hikayeyi çok daha az ilginç hale getirirse de. "Bana gitmemi söyledi ve ben reddettiğimde, beni bir çuval patates gibi omzuna attı ve dışarı taşıdı. Kesinlikle en onurlu anım değildi."

Bir an beni düşünür. "Eminim annen onu seviyordur."

"Evet, seviyor. Ona deli oluyor. Onun hiçbir hatası olmadığını düşünüyor. Neyse, sokağa çıktığımızda beni yere indirdi. Kafam karıştı ve tüm vücudumu ona, sanki bir kase spagetti gibi attım. Onun bunu başka bir şey olarak algılaması insan olarak mümkün değildi. Onu yerine sabitledim ve kaçamayacağından emin olduğumda onu öptüm. Yarım yamalak bir öpücük de değildi. Kesinlikle bir öpücük ya da yanlış yorumlanabilecek bir şey değildi. Onu düzgün bir şekilde öptüm. Elimden gelenin en iyisini yaptım ve o sadece 'Hayır. Teşekkürler, evlat, ama senden hoşlanmıyorum' dedi."

"Hmph." Kaşlarının arasında iki çizgi oluşur. "Ne garip."

"Evet, ilk seferinde çok, çok sarhoştum," diye itiraf ettim. "O zamanlar sorunun bu olduğunu düşünmüştüm. Sarhoş olmanın her şeyi daha iyi hale getireceğini düşünürsün. O anla ilgili sadece belirsiz, kopuk bir anım olması gerekirdi. Eksik ve bozuk parçalar olması gerekirdi, ama hayır. Öyle bir şansım yoktu. Her lanet detayı dünmüş gibi hatırlıyorum."

Derin bir nefes alıyorum. "Onu gördüğümde çok mutlu oldum, Mae. Onu görmeyi beklemiyordum ve aptal kalbim bunun kader olduğunu düşündü. Yani, ikiniz de birbirinizin orada olduğunu bilmediğiniz halde, evinizden kilometrelerce uzakta, New York gibi bir şehirde hayatınızın aşkına rastlama ihtimaliniz ne kadar olabilir ki?"

"Düşük," diyor. "Olasılık düşük."

"Aynen öyle. Evrenin sonunda bana acıyıp bana bir iyilik yaptığını düşündüm. O gece de çok şirin görünüyordum. Küçük bir file bluz giymiştim. Çok beğenirdin. Her yeri pırıltılıydı. Bir servete mal olmuştu ve ilk kez giyiyordum." Sesim dalgalanıyor ve dolabımın arkasında top haline getirilmiş aptal, pırıltılı bluzu düşünüyorum. "Bir daha hiç giymedim. Ama hala duruyor. Atmadım. Bir tür anıt olarak saklıyorum. Görsel öğrenen biri olduğum için hayat dersi olarak. Engellerini kaybedip gerçeklerine göre hareket ettiğinde neler olacağını hatırlamam gerektiğinde, dolabımın arkasından çıkarıp bakıyorum."

O geceyi düşünmemeye çalışmak için çok zaman harcamama rağmen, hala düşünüyorum. Aklım rastgele kulüpte ve kulübün dışındaki sokakta olanlara geri dönüyor ve ne zaman bu olsa, içimde sıcak bir şey kaynıyor.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. Kaç kez düşünsem de, hala kafam karışıyor. "Garip bir geceydi. Sev'in bana farklı baktığından emindim. Beni gördüğünü düşündüm. Gerçek beni. Sonunda benim büyüdüğümü ve Nathan'ın küçük kardeşi değil, kendi başıma bir erkek olduğumu fark ettiğini düşündüm... Neyse, uzun lafın kısası, engellendim ve çabalarımın karşılığında Uber'in arka koltuğuna hiç nazik olmayan bir şekilde oturtuldum. Sev, yaptığım şeyden o kadar dehşete kapıldı ki, benimle arka koltukta risk almaktansa şoförün yanına oturdu. Daha da kötüsü, yola çıkmadan önce, benimle birlikte olan arkadaşımın yaşı konusunda çok telaşlandı. Sonunda Tommy'nin de reşit olmadığını itiraf ettiğimde, ona mesaj atıp kulüpten çıkmasını söylememi istedi, aksi takdirde geri dönüp onu zorla dışarı çıkaracağını söyledi. Eve dönüş yolculuğu bir kabustu. Zavallı Tommy çok rahatsızdı. Yol *boyunca* ortamı yumuşatmak için konuştu. O boşanmış bir ailenin çocuğu, bu yüzden bu durum onu çok etkiledi. O kadar telaşlıydı ki, sorular sorup kendi cevaplarını veriyordu. Eve vardığımızda sakinleşmesi çok uzun sürdü.

"Ne korkunç," diyor Mae.

Gözleri kısılmış ve dudakları büzülmüş. Onu artık yeterince tanıyorum, bunun onun ciddi dinleme yüzü olduğunu biliyorum. Bunu seviyorum. Onunla konuşmak

Anneniz tüm kusurlarınızın tamamen farkında olmasaydı, onunla konuşmak nasıl olurdu? Hayatının büyük bir bölümünü görünmez hissederek geçirmiş biri olarak, bu tür bölünmemiş ilgi benim için adeta bir uyuşturucu gibi.

"Peki sonra ne oldu? Birden fazla denediğini ima ettin."

"Evet, maalesef denedim. Sanırım bu konuda titiz olduğumu söyleyebilirsin. Hepimiz bahar tatili için eve dönene kadar bekledim. Kulüpteki olaydan aylar sonraydı ve... sonuç tamamen aynıydı, ama ikinci seferki daha da kötüydü çünkü Sev'in de beni istediğine kendimi tamamen ikna etmişim. Kendime uygun bir hikaye uydurmakla çok eğlendim. Aklımda, bizim talihsiz aşıklar olduğumuzu merkezine alan bir hikaye uydurdum. İlk seferinde beni durdurmasının tek nedeninin sarhoş olmam olduğunu kendime söyledim.

Sonuç olarak, ikinci seferki reddi ilk seferkinden daha çok şok etti beni. Ne kadar aptalca, değil mi? Onun da bana karşı bir şeyler hissettiğine *gerçekten* inanıyordum. Kendime, onun bir beyefendi olduğunu söyledim — spoiler, Sev bir beyefendi değil ve hiç de olmamış — ve beni o kadar çok önemseydiğini, benden yararlanmak istemediğini, bu yüzden ilk seferinde beni durdurduğunu söyledim.

Kuru bir kahkaha attım. Yüksek sesle söylediğimde gerçekten inanılmaz derecede aptalca geliyor. "Küçük hikayeme tamamen inanmışım. Öyle ki, ikinci kez eğildiğimde hiç gergin değildim, mutluydum. Kalbim eve dönüyormuş gibi atıyordu. Bekleyişin bittiğini ve hayatımın geri kalanının başlamak üzere olduğunu düşündüm."

Tamamen beklenmedik bir şekilde, göğsüm sıkışır ve gözlerim yaşarır.

Mae kolumu nazikçe okşadı ve başını omzuma yaslayana kadar eğdi. Bu küçük hareketin verdiği rahatlık, içimdeki kırılmanlığı buldu ve beklemediğim bir şekilde yatıştırdı. Mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde.

"Üzgünüm, sevgili çocuk," diyor.

Kendimle ilgili pek çok şeyi başkalarıyla paylaşmayı seven biri değilim. Güven sorunlarım olduğunu söyleyebiliriz, bu yüzden Sev ile olanları kimseye anlatmadım, Tommy'ye bile, ve sanırım Mae bunu bir şekilde biliyor. Bunun, birkaç başarısız öpücükten daha fazlası olduğunu bildiğini düşünüyorum. En büyük korkularımın gerçeğe dönüşmesiydi. En gerçek, en çıplak haliyle reddedilme. Ona sunduğum şeyin değil, benim kim olduğumun ve birbirimiz için ne ifade ettiğimizi düşündüğüm her şeyin soğuk bir şekilde reddedilmesi.

Hepimizin masumiyetinin sona erdiği bir gün vardır ve o gün benim için o gündü. On dört yaşında nefretin ne olduğunu öğrendiğimde, yıllar önce sona erdiğini sanmıştım, ama öyle olmamıştı. Bir şekilde, masumiyetim benimle kalmıştı. Bana yapışıp kalmıştı. Ruhuma naif fikirler fısıldıyordu. Mesela, *birini tüm kalbinizle severseniz, o da sizi sevecektir* gibi şeyler. Ve ben sevdim, Sev'i tüm kalbimle sevdim ve doğrusu, hala seviyorum.

Ama bundan daha da önemlisi, kendime güveniyordum. İçgüdülerime ve sezgilerime güveniyordum. Hepsi *evet* diyordu, *bu gerçek*, ve ben onlara inandım. Ama Sev hayır dedi. Beni uzaklaştırdı. Sadece sözleriyle değil. Elleriyle de. Beni fiziksel olarak tuttu ve kol mesafesinde tuttu. Bunu sertçe yaptı ve bunu yaparken gözlerime bakacak cesareti bile yoktu.

Aramızdaki hiçbir şey eskisi gibi olmadı ve sadece bu da değil, kendime de bir daha asla tamamen güvenemedim.

Yıllarca terapide bununla uğraştım. Sonuçta, hiç yardımcı olmadı, ama tepkimin şiddetinden dolayı kendimi berbat hissettirdi.

"Sev bana hayır dedi, ki elbette buna hakkı vardı, ama ben bunu bir türlü unutamıyorum. Sence bu beni büyük bir pislik yapar mı?" diye soruyorum. "Bu beni çok haklı mı yapıyor, yoksa başka bir şey mi? Yani, bu yüzden arkadaşlığımızı mahvettim. Nate'le birlikte olmadığımız sürece, ve bazen o zaman bile, onun yanında normal davranamıyorum. Bu olaydan bu yana beş yıldan fazla zaman geçti. Bu pislikçe bir davranış, değil mi?"

"Hayır, canım, hiç de değil. Reddedilmek çok tatsız bir şeydir. Birisi bana bir keresinde hayır demişti ve ben bundan daha kötüsünü yaşayamazdım." Bana dikkatini geri verdiğinde, hüzünlü gülümsemesi yaramaz bir gülümsemeye dönüşüyor. "Adı Neville'di. İnek bir isimdi. Ama vücudu çok seksiydi."

O anı hatırlayarak dudaklarını şapırdatıyor. "O benim hayatımın aşkıydı. Yaklaşık altı aydır birlikteydik ki, birdenbire benden ayrıldı. Nedenini sorduğumda, benim uygunsuz ve çok gürültücü olduğumu, annesinin beni sevmediğini söyledi. İyi bir kızla evlenip sade bir hayat sürmek istediğini söyledi. Bu saçmalığa inanabiliyor musun? Bu sözler *bana* ilgi duyan bir adamdan geliyordu. Onun hayır cevabını duydum ve onu tanıdığım için bunu kabul edemedim. Beni istediğini *biliyordum*. Birlikte olmamız gerektiğini *biliyordum*. Dahası, insanların onun hakkında düşündüğü gibi sıkıcı ve tutucu biri olmadığını biliyordum."

Onca yıl sonra bile onun öfkesini hissediyorum ve dayanışma içinde inliyorum. "Ne yaptın? Nasıl atlattın?"

"Oh, atlatamadım." Alnındaki bir tutam saçı kenara itti. "Ağladım, ağladım. Ne kadar ağladığımı anlatamam." Bilgece başımı salladım. Ben de aynı şeyi yaşamıştım. "Sonra sinirlendim." Evet. Onu da yaşadım. "Ve sonunda aklım başıma geldi, büyük kız pantolonumu giydim ve yapılması gerekeni yaptım."

Hmm.

Ben o adımı atlamış olabilirim.

Kulaklarım dikildi. "Peki, yapılması gereken şey tam olarak neydi?"

Gözleri parıldıyor ve şimdiye kadar onda gördüğüm en tehditkar bakışı atıyor. Bir an için kendini beğenmiş bir şekilde, ellerini bir dizine koyarak bana dönüyor ve söyleyeceği şeyin önemini anlamam için bir ara veriyor.

Nefesimi tutarak bekledim.

"Onu baştan çıkardım," diyor ve sözlerini memnuniyetle başını sallayarak tamamlıyor. "Hiç çekinmedim. Kendimi kasıtlı olarak onun yoluna çıkardım ve benimle ilgili sevdiği her şeyi ona hatırlattım."

Komplo kurar gibi sesini alçaltıyor. "Kiliseye beyaz bir sundress giyerek gittim. İnsanlar *skandal* yarattı. Bana fahişe dediler." Kötü bir kahkaha atmamak için elini dudaklarına götürüyor. "Bu bir hakaret olmalıydı, ama ben öyle almadım."

"İşe yaradı mı?"

"Kesinlikle. Zavallı Neville'in hiç şansı yoktu. Bakın, mesele şu: o adam ne istediğini bilmiyordu. Bunu anlamam biraz zaman aldı, ama gerçekten bu kadar basitti. Toplumun ondan beklentilerini takip ediyordu, ama gerçekte o iyi kızlardan hoşlanmıyordu. Normal şeyler umurunda olmayan, gürültücü, uygunsuz kadınları seviyordu ve tek ihtiyacı olan şey, bunu ona hatırlatmaktı. Beyaz sundress giydiğim günden sonra, o benim elimde oyuncak oldu." Mutlu bir şekilde mırıldanıyor. "Ah, Neville ve ben birlikte çok eğlendik. Biliyor musun, yıllarca bana taktığı lakap Tartlet'ti."

"O... artık aramızda değil mi?"

"Hayır, hayır, öyle bir şans yok. Hala ortalıkta dolaşıyor. Savaşmaya hazır ve bana cehennemi yaşıyor. Yetmiş beş yaşına bastığımda bana Tartlet demeyi bıraktı. Artık bana The Old Tart diyor, ben de ona The Old Fart diyorum. Tanrı onu korusun. Binada, iki kat aşağıda, kendi dairesinde yaşıyor. Onu çok seviyorum ama onunla yaşayamıyorum. Evimde sürekli bir erkeğin olması kadar kötü bir şey düşünemiyorum. Alınma canım."

"Alınmadım," diyorum ve elimi sallayarak onu uğurluyorum, çünkü inan bana, seni anlıyorum.

TEDDY "T-DOG" O'REILLY

Aklıma sağduyu gelmesi için gözlerimi sıkıca kapatıp alnıma hafifçe ama tekrar tekrar parmak uçlarımla vuruyorum. Sev taşınalı dört gün oldu ve Mae ile konuşmamın üzerinden üç gün geçti.

Uykum pek iyi değil, bu da hafif bir ifade. Sev'in dairededeki varlığı çok büyük. Karanlık çöktükten sonra koridorlarda ve kapalı kapıların altında sürünerek dolaşan devasa, ağır, kaynayan bir şey. Sabahın erken saatlerinde beni bulur ve uyandırır, uyanınca da daha da büyür. Daha da gürültülü olur.

O burada. Benim evimde. Yatak odamın kapısı koridorun sonunda. Onunki benimkinden birkaç metre uzakta. Onun kapısı kapalı. Benimki aralık.

Şu anda yatağında. Sonunda pes ettim ve ona bir takım çarşaf verdim — yani çarşafı ve yastık kılıflarını ona fırlattım ve o çarşafın altından çıkmaya çalışırken gülerek izledim — bu yüzden rahatça yatmış olduğunu biliyorum.

Beyaz çarşaf. Yumuşak keten.

Sert, sıcak bir vücut, derin uykuda.

Şu anda, gecenin karanlığında, o kadar çılgına dönmüş durumdayım ki, onun nefesini duyabildiğime yemin edebilirim. Duvarlar ve kapılar arasından. Sıva ve boyadan. Duyamıyorsam da hissedebiliyorum. Keskin olmayan bir testerenin nazıkçe içeri girip çıkarken çıkardığı inilti. Akciğerlerini dolduran oksijen ve onlardan çıkan karbondioksit.

Şimdi, her şey sessizken, uyanırken görünüşünün, sesinin ve hareketlerinin yarattığı etkileyici izlenim kaybolduğunda, yanımda nefes alıp verişini kendi başına bir hayat kazanıyor. Karanlıkta, uyuması ve nefes alıp vermesi

, zihnimin rastladığı en samimi, en savunmasız şeyler gibi geliyor.

O yanımdayken uyuyamıyorum.

Nefes alıyor ama benimki değil.

Benim çatımın altında, benim tenimin altında değil.

Gözleri kapalı ve başı yastığımda değilken dinlenemiyorum.

Şu anda en iyi halimde olmadığım aşık. Ben, her gece dokuz buçuk saat kesintisiz uykuya ihtiyaç duyan insanlardanım, yoksa ruh halim bozulur. Tahmin etmek gerekirse, son üç gecede toplamda bundan daha az uyudum.

Çocukken böyle olduğumda, anne babamın benim hakkımda fısıldayarak konuştuklarını duyardım. "Erken yatması lazım, yoksa patlayacak," derlerdi, endişeli bakışlar atarak.

Çıldırır.

Başka kimse böyle der mi, yoksa bu sadece benim aileme özgü bir şey mi?

Küçükken bunu duyduğumda kesinlikle nefret ederdim. Patlayacağım söylenmesinden daha hızlı bir şekilde patlamamı tetikleyen başka bir şey yoktu. Sadece bunu duymak bile yüzümü kızartırdı. Küçük iğne batmaları cildimde kabarcıklar ve kabarcıklar oluşturmaya başlar ve farkına varmadan bağırıp çığlık atmaya başlardım ve Nate endişe ve şaşkınlığı bir şekilde yansıtan bir ifadeyle izlerken, ben de hiç nazikçe yatırılmadan yatağıma götürülürdüm. Patlamanın ortasında, bu ifade öfkemi daha da körükledi.

Bu akşamın erken saatlerinde, Sev banyodan çıkmıştı, saçları ıslaktı ve pijamalarıyla, arkasından buhar bulutu yükseliyordu. Objektif olarak, bu özellikle dikkate değer bir olay değildi. Hiçbir şey söylemedi, hatta yoluma çıkmadı bile, ama nedense buhar beni neredeyse çileden çıkardı. Beni öfkeliendirdi.

Bunu açıklayamıyorum. Daha önce hiç minik su parçacıklarıyla sorun yaşamamıştım.

Bu iyiye işaret değil.

En azından, Sev'in nefes alması gibi aptalca şeyleri romantikleştirmedığım zamanlarda, Mae ile yaptığım konuşmayı zihnimde tekrar tekrar oynatıyorum. Gündüzleri, zor da olsa bunu engelleyebiliyorum, ama başa çıkabiliyorum; ama sabahın ikisi ya da üçü olduğunda, onun söyledikleri anlam kazanmaya başlıyor. Mükemmel, mükemmel bir anlam. Hatırlayabildiğim en anlamlı şey.

O adam ne istediğini bilmiyordu.

Ne istediğini bilmiyordu.

Bilmiyordu.

Bilmiyordu.

Cidden, sadece bana mı öyle geliyor, yoksa bu tamamen mantıklı mı? Yani, düşündüğümde, çok açık görünüyor — Sev ne istediğini bilmiyor. Asla bilmiyor. Ne istediğini bilmemek, onun tüm kimliğinin bir parçası. O sürükleniyor. O bir sürüklenici. Hayatı boyunca sürükleniyor ve aktif bir katılımı olmadan ilişkilere giriyor. Bunu defalarca gördüm.

Bunu yıllardır biliyorum. Ama bunun sebebinin Sev'in ne istediğini bilmemesi olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim. Çok basit. Ne istediğini bilmediği için, diğer insanlar onun yerine kararlar alıyor.

Ve ben de insanım. Ben tam anlamıyla ne istediğini bilen biriyim, öyleyse neden burada oturmuş, özlemle ve kalbi kırık bir şekilde, mutluluğumla ilgili önemli kararları ona bırakıyorum?

Hiç mantıklı değil.

Üstelik, Mae'ye diğer erkekler bana ilgi gösterdiğinde Sev'in nasıl davrandığını anlattığımda ve onu istemiyorsa neden kıskanç ve sahiplenici davrandığını sordum, o da sadece "Öyle davranmaz" dedi.

Bunu söylediğinde, bir ampul yandı.

Artık yolum netleşti. Ayaklarımdan geleceğime doğru düz, asfalt bir yol uzanıyor. Mae'nin sözleri aynadan ve camdan yankılanarak bana tekrar tekrar ulaşıyor. Onları tekrar tekrar düşündükçe değişiyorlar. Onun sözleri olmaktan çıkıp benim sözlerim oluyorlar.

Benim

mantram.

Arayışım.

Onu baştan çıkaracağım.

Sev Delorean'ı baştan çıkaracağım.

Buna karar verdikten sonra, yuvarlanıp telefonuma uzanıyorum ve ekranı açıyorum. Rakamlar gözlerimi kısmamı gerektirecek kadar parlak bir şekilde yanıp sönüyor. Saat sabah dört yirmi sekiz. Güzel. Neredeyse sabah oldu. Mükemmel. Güneşin doğmasına ve bu gösteriye başlayabilmeme sadece birkaç saat kaldı.

TEDDY "T-DOG" O'REILLY

YAVAŞLADIĞIMI SÖYLEMEK, tüm zamanların en büyük abartısız ifadesi olabilir. Gözlerim kurumuş. Ağzımın tadı iğrenç ve bir ayağımı diğerinin önüne zar zor koyabiliyorum. Uykunun sisinden, ya da uykusuzluktan beni uyandıran tek şey, bana doğru gelen kahve kokusu.

Sev, mutfığa sendeleyerek girdiğimde bana dönüyor. Tezgaha yaslanıyor, tam olarak oturuyor değil, ama bir bacağını kaldırıp poposunu tezgahın üzerine koyuyor. Saçları dağınık. Dağınık ve karışık, ama yine de profesyonelce şekillendirilmiş gibi görünüyor. Beyaz bir tişört ve ipi fiyonk şeklinde bağlanmış bir pijama pantolonu giyiyor.

Ugh.

Siktir

Bu kadar seksi olmak için saat çok erken.

Tişörtü ve pantolonu tertemiz. Ütülenmiş, üzerinde tek bir kırışıklık bile yok. Dün gece bunlarla uyuduğu imkansız. Hayır, çıplak uyudu ve bu sabah uyandığında giydi. Muhtemelen çıplak olarak dolabına gidip bunları çıkardı.

Yerde çıplak ayakları.

Benim dolabım.

Benim yerim.

Pamuk, teninde belirgin bir şekilde göze çarpıyor. Parlak beyaz rengi, zeytin rengi altın ışıltısını dengeliyor ve dilimin altında tükürük birikmesine neden oluyor.

"Kahve ister misin?" diye soruyor.

"Lütfen," diyorum, fazla minnettarlığımı gizlemeyi unutarak.

Gözleri yüzümden aşağı kayıyor ve ağzımın yakınında duruyor. "Kötü bir gece mi geçirdin?"

"Ortalama sayılır."

Kahve makinesinin üzerindeki duvara asılı üniteden bir fincan alır, damlama tepsisine yerleştirir ve makineyi kalkışa geçen bir roket gibi ses çıkaran düğmeye basar. O bana sırtını dönerken, hızla kalınlaşan başını bel bandımın altına sıkıştırıp tişörtümle örterim, umarım tekrar döndüğünde ereksiyonumu fark etmez.

Kahve köpüklü bir akışla fincanıma dökülürken, Sev sol bileğinden bir saç tokası çıkarır ve sağ bileğine geçirir, sonra iki eliyle yukarı uzanır. Hareketi akıcıdır, bunu o kadar çok kez yapmış ki artık düşünmesine gerek kalmamıştır. Uzun parmakları, simsiyah saçlarını tarar, tarar ve ensesine doğru çeker. İyice emin olmak için parmaklarını tekrar saçlarının arasından geçirir. Şakaklarından en arkaya kadar. Aynı şeyi tekrar yapar, ama bu sefer tepesinden. Dağınık saç tellerini bulur ve saç tokasıyla sabitlemeden önce onları kontrol altına alır.

Saç bağı siyah. Ne kalın ne de özellikle ince. Sev'e ait olması dışında sıradan bir saç bağı.

Bir kez büküp saçını topuz yapar, neredeyse duyulmayacak bir sesle lastiği çıkarır.

Çabalarına rağmen, mükemmel olmuyor. Küçük saç bukleleri kaçmış ve boynunda ve şakaklarının yakınında kıvrılıyor.

Bunu bu kadar sevdiğimden nefret ediyorum.

Buzdolabına doğru yürür, kapısını açar ve sütü çıkarır. Oraya giderken altı adım atar, geri dönerken beş adım. Kupayı tepsiden tezgaha koyarken ve sütü açarken hoş bir gülümsemeyle bakar. Kahveme tam istediğim gibi bir miktar süt döker, ama kartonun ne kadar dolu olduğunu hafife alır. Biraz fazla güç uyguladığı ve fazla döktüğü için öyle olmalı. Süt elinden dökülür, bardağa akar ve biraz da tezgaha sıçrar.

Hareketsizce izliyorum. Kremalı sıvı ince bir akıntı oluştururken, parmak eklemlerinden akıp tezgahta birikiyor. Çılgın bir saniye için, neredeyse kontrolümü kaybedip ona temizlikte yardım etmeyi teklif ediyorum. Dilimle.

Bu düşünce bir şeyi sarsar. Daha kötü bir şeyi.

Tanrım. Dün geceki halim. Gece yarısı her zaman dağınık olurum, ama cidden, *Sev Delorean'ı baştan çıkarmak mı?*

Yanaklarım koyu bir şekilde kızarıyor ve Sev'in zihin okuyucu olmadığı ve planladığım şey hakkında herhangi bir açıklama yapmadığım için Tanrı'ya ve kutsal olan her şeye şükrediyorum. Bu hiç yardımcı olmuyor. Bunu bilen tek kişi ben olsam da, düşünmek hala son derece utanç verici.

Açıklık getirmek gerekirse, hayır, Sev'i baştan çıkarmayacağım. Ne şimdi ne de gelecekte. Bunun için sayısız çok sağlam neden var, bunların başında da insanları nasıl baştan çıkaracağımı bilmemem geliyor. Hiç kimseyi baştan çıkarmadım, en azından kasıtlı olarak. Sev'e olan küçük takıntım sayesinde, hayatımın çoğunu ilişkilere girmekten kaçınarak geçirdim, girmeye çalışarak değil.

Bir erkek hislerini göstermeye başladığı anda onu nasıl başından savabilirim? Bu konuda uzmanım.

Nasıl biriyle birlikte olup, kaçıp, asla geriye bakmam? Ben senin adamınım.

İstedğin erkeği kasten sana aşık etmek için ne yapmalı? Evet. Bunun nasıl yapılacağını hiç bilmiyorum.

Dün gece, bunların hiçbiri önemli görünmüyordu. Sabahın erken saatlerinde, beceriksizliğim hiç sorun gibi görünmüyordu. Gerçekten olup olmadığını, rüya mı gördüğümü yoksa halüsinasyon mu gördüğümü bilmiyorum, ama bir ara Mae'ye Sev'i nasıl baştan çıkaracağımı sorduğumdan ve onun bana "Erkekleri baştan çıkarmak kolaydır. Kendini çeşitli çıplak hallerde göster ve aklına gelen her türlü müstehcen şeyi söyle. Filtreleme yapma, utanma. Çok işe yarar. Onu istediğin yere anında getirirsin" dediğinden eminim.

Hmm, ne kadar düşünürsem o kadar halüsinasyon gördüğümü düşünüyorum.

Mae bile o kadar dengesiz değildir.

Tanrıya şükür, aklıma geldim.

Sev, fincanı silmeden kahvemi uzattı ve ben minnetle bir yudum aldım.

Bugün maç günü. Evimizde Dogs ile oynuyoruz, bunun için de Tanrı'ya şükür. Bugün ihtiyacım olan son şey, havaalanına gitmek ve Sev'in geç kalacağı için paniklemek. Boş zamanımı kafamı toparlamak için kullanacağım. Öğle yemeğinden sonra biraz kestireceğim ve uyandıgımda meditasyon yapıp olumlu düşüncelerimi söyleyeceğim. Buz patenlerimi giydiğimde, tamamen farklı bir versiyonum olacak, zinde ve maça hazır.

TEDDY "T-DOG" O'REILLY

Taze ya da hazır değilim ve kafam kesinlikle yerinde değil. Sev evde olduğu için uyuyamadım, çok sıcaktı ve süper sessiz olmaya çalışarak büyük bir olay yaratıyordu. Tuvaleti kullanması gerektiğinde koridorda parmak uçlarında yürüyor, Nate ile telefonda konuşurken fısıldıyor, beni rahatsız etmemek için kendi odasına gidip yatıyordu. Bu çok sinir bozucuydu.

Evinde ses çıkarmamaya çalışan bir adam varken uyumanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?

Bu imkansız bir şey.

Maç öncesi makarnamı fazla pişiriyorum ama yine de yiyorum ve buz pistine vardığımda trafik, tekerleksiz çantalar, kalabalık gruplar ve Sev'in takım elbise giymesi yüzünden öfkeli bir haldeyim.

Tabii ki takım elbise giyiyor. Hepimiz giyiyoruz. Mesele bu değil. Mesele, Sev'in takım elbisesini diğer erkeklerden farklı giymesi. Birçok erkek, aslında çoğu, takım elbise giydiklerinde bir rol oynuyormuş gibi görünüyor. Takım elbise giydiklerinde duruşlarında biraz tuhaf bir şey var. Küçük, tam olarak ne olduğunu söylemesi zor bir şey, onları rahatsız ya da kostüm giyiyormuş gibi gösteriyor.

Sev'in giyme şekli hiç de öyle değil. Takım elbiseyi ikinci bir deri gibi giyiyor.

Soyunma odasındaki hava gergin, heyecan, esprili şakalar ve küfürlü konuşmalarla dolu. Hazırlanırken tüm zamanımı

kimseye ters davranmamak için elimden geleni yapıyorum. Yüzüme ince bir gülümseme takınıp, benimle konuşan herkese, onlarla aynı fikirde olsam da olmasam da başımı sallıyorum. Odanın diğer ucunda, siyah gözler beni şahin gibi izliyor.

Bu, sakinleşmeme hiç yardımcı olmuyor.

Sinirlerim birbirine çekilir, mıknatıslar gibi birbirini çeker ve buz pistine doğru ilerledikçe katlanarak artar. Sev'in beni izlediği gibi ben de geri sayım saatini izliyorum.

Puck düşmesine beş dakika

kaldı. Üç

İki

Pozisyonumu aldım, ısındım ve esneme hareketlerini yaptım. Koruyucularımı ve kaskımı üç kez kontrol ettim. Ağları kontrol ettim ve patenlerimle buzı üç kez sıyırdım. Sopam elimde, ama bir şeyler ters gibi.

Bu sinirler iyi sinirler değil. Daha iyi oynamanızı sağlayan sinirler değil. Daha kötü oynamanızı sağlayan sinirler. Bağırsaklarım kıvrılıyor ve ellerimin titrediğini görmek için onlara bakmama gerek yok. Bu iyi değil. Böyle hissettiğimde hiçbir zaman iyi bir şey olmaz.

Sev dönüp bana doğru kayıyor. Ne yaptığını sormadan, boynumun hemen yanındaki omzumu tutuyor ve oradaki kası o kadar sert sıkıyor ki vücudumun bir tarafındaki gerginlik kayboluyor.

Gözleri benimkilerle buluşur ve bir kez olsun kaçmaz. Bakışlarımı tutar, bu nadir bir zevktir ve beni başımdan patenlerimin bıçaklarına kadar ısıtır.

"İyi bir maç olacak, T-Dog."

Saniyeler kala pozisyonuna geri kayıyor ve beni o kadar nefes nefese bırakıyor ki, bana ne dediğini umursayacak halim bile kalmıyor.

"İyi bir maç olacak" sözleri Blackeyes için sadece sözlerden ibaret değildir. Öyle gibi görünürler, ama değildirler. Bu sözler, Ben Stirling'in kendisi tarafından ölümsüzleştirilmiş sözlerdir. Efsaneye göre, bu sözleri, minik, sıçan, peewee, bantam ve midget olarak oynadığı her maçtan önce söylerdi. Bu sözleri, yabancılar onun adını bilmeden ve kimse ona Kaptan demeden çok önce söylerdi.

Aynı zamanda, birkaç ay önce, kariyerinin son profesyonel maçını oynamadan hemen önce söylediği sözlerdir.

Las Vegas'taki gösteri maçından sonra ilk antrenmanımız için arenaya gittiğimizde, soyunma odasındaki banklardan birinin üzerinde uzun bir kutu vardı. İçinde çok yıpranmış bir çocuk hokey sopası ve şöyle yazan bir not vardı:

*Bunu Luca'nın odasında buldum ve sana bir hatırlatma iyi gelir
diye düşündüm. Sevgiler,*

Ben

Bryce sopayı aldı, ters çevirdi ve aynı anda gülmeye ve boğazına düğümlenmeye başladı. O bize gördüklerini gösterdiğinde, geri kalanımız da onu takip ettik. Sopanın kancasında, çocukça blok harflerle yazılmış şu sözler vardı: *İyi bir maç olacak.*

Sopayı çerçevelettik ve Blackeyes soyunma odasının kapısının üzerine astık. Buz üstünde antrenmanlar ve ev maçları öncesinde, Bryce iki parmağını dudaklarına götürür ve soyunma odasından çıkarken sopayı işaret eder. Bazı oyuncular da aynısını yapar. Ben sopamı iki kez yanındaki duvara vururum. Sev buz üstüne çıkarken elini düz bir şekilde hafifçe sopaya dokunur.

Ben Blackeyes'ten ayrıldığından beri kimse bu sözleri yüksek sesle söylemedi. İlk başta bunun nedeni, ayrılma koşullarıydı. Acımız tazeydi. O gitmişti ve bu doğru değildi. Adil değildi ve uzun bir süre, geri dönecek mi dönmeyecek mi emin olamadığımız bir belirsizlik içindeydik. Sonra, son maçından sonra, onun temelli gittiğini kesin olarak anladığımızda, kimse bunu yüksek sesle söylemedi çünkü kimse Ben'in söylediği gibi söyleyemiyordu. Kimse aynı anlamı veremiyordu.

Şimdi, oynamadan önce bunu düşünüyor ve istiyoruz, ama söylemiyoruz.

Sev the Mess, Sev the Wildman, hayatımın laneti Sev'in, bu gece o sözleri duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu anlayan tek kişi olması ve takımda bu sözleri söyleyebilecek güce sahip tek kişi olması beni öldürüyor.

TEDDY "T-DOG" O'REILLY

ZORLU BİR MAÇ. Sık sık durup başlayan ve hücumda yaratıcılıktan yoksun zorlu bir maç. Blackeyes'in eskiden tanındığı akıcı oyun yok, durup başlayan bir maç. Penaltı yok, kavga yok ve üçüncü periyoda kadar gol yok.

Kalabalık bağılıyor ve sıkılmış durumda. Bryce, sol kanattaki Lewis'e pas atıyor. Lewis topu kontrol ediyor ve sağda boşta duran Lockie'ye değil, Sev'e geri pas atıyor. Hayal kırıklığı artıyor. Çıglık atmak istiyorum. Kalabalık çıglık atıyor. Lewis tüm maç boyunca bu saçmalığı yapıyor. O bir hücum oyuncusu, ama savunma yapıyor. Neden? Bilmiyorum. Benim durduğum yerden bakınca yaptığı şeyin bu olduğu apaçık ortada, ama Bryce bunu fark etmiyor gibi görünüyor, ya da fark ediyorsa da ne yapacağını bilmiyor.

Sev puck'ı alır ve sekiz ya da dokuz yard ilerler, sonra Lockie'ye gönderir. Lockie topu düşürür ama düzeltmeyi başarır ve Dogs'tan birini geçer.

"Hadi, hadi!" diye bağıriyorum. Kalabalık da aynı

şeyi yapıyor. Ve... hiçbir şey olmuyor.

Gole şut atamadan puck'ı kaybettik. Kahretsin, böyle oynamamızı izlemek işkence gibi.

Tek tesellimiz, Dogs'un da bizim kadar kötü oynaması.

Aslında, kötü oynadığımızdan da öte. Daha da kötüsü. Artık eskisi gibi bir takım değiliz ve bu iyi anlamda değil. Ben gittiğinde bir şey kaybettik. Eskiden sihir yapardık, şimdi hokey oynuyoruz. Bundan nefret ediyorum. Dünyada en sinir bozucu şey olmalı

mükemmel, kesintisiz bir görüş açısıyla kalede durup, takımımızın uyumunun bozulduğu gerçeği karşısında hiçbir şey yapamamak.

Dogs'un orta saha oyuncusu Capaldi, puck'ı alır ve onunla koşar. Birkaç oyuncumuzun arasından geçerek, pistin sağ tarafında bir yol açar ve doğrudan bana doğru gelir. Bu, oyunun geri kalanının temposuyla uyumsuz bir hareket ve hız patlamasıdır.

Nefesim hızlanır. Vücudumdaki her hücre tepki verir. Adrenalin sistemimi doldurur ve çarpışmaya hazırlanırım. Odaklanmam keskinleşir. Oyuncularımızın nerede olduklarını, kim olduklarını farkındayım. Formalar, sopalar ve patenler farkındayım. Havaya fırlayan buz parçacıkları. Bunların hepsi var, ama sadece çevresel görüşümde. Gördüğüm tek şey, net olarak odaklandığım tek şey, Capaldi'nin sopasının ucunda bana doğru hızla gelen puck.

Capaldi, diğer savunma oyuncumuz Micha'yı geçiyor. Bulanık bir Sev, pistin kendi tarafından hızla koşuyor. Hızlı, ama çok uzakta. Başaramayacak.

Sadece ben ve

Capaldi varız.

Sadece ben ve puck

varız.

İyi bir maç olacak.

Capaldi nişan almak için başını kaldırıyor. Bu gerekli bir duraklama, ama yine de bir hata. Bu, onun adımını bozuyor ve bana bir hikaye anlatıyor. Hikayenin adı: *Korku ve Tereddüt*. Sağ patenimle derin bir hamle yapıyorum, öne eğiliyorum ve korkusuzca kaleden fırlıyorum. Tereddüt etmeden. Capaldi'nin gözleri büyür, göz bebeklerinin etrafında beyaz halkalar belirir, aramızdaki mesafeyi kapatırken. Çılgınca bir takım arkadaşı arar, sonra kaleye bakar. Bu bana ona ulaşmak için ihtiyacım olan zamanı kazandırır.

O yalnız.

Sadece ben ve puck var, ve iyi bir maç oluyor.

Ona yaklaşıyorum ve alçaktan vuruyorum, o kadar sert vuruyorum ki havaya uçuyor ve üzerimden takla atıyor. Soluma yığılıyor. Sopası sağımda. Puku alıp Sev'e atıyorum. O da buz üzerinde uçarak Bryce'a pas veriyor, her şey güzelce tamamlanmış gibi.

Puck, tatmin edici bir şıplama sesiyle ağların arkasına giriyor.

Adrenalin hala damarlarımdan serbestçe akıyor. Nefesim yavaşladı, ama kalbim zaferimizden dolayı hala hızlı atıyor. Sıcak ve terliyim. Soyunma odasında sıkışıp kalıyorum, oyuncular bana yumruk tokuşturuyor ve ben koruyucularımı çıkarırken beni bir yandan diğer yana itip kakıyorlar. Bunu seviyorum, ama heyecanlıyım. Çok sıcak. Çok gerginim. Koruyucularımı çıkarmak için acele etmiyorum, ara sıra durup su içiyorum.

Bu beni hiç tatmin etmiyor.

Duşlardan gelen buhar nedeniyle soyunma odası nemli. Bu da beni sıkıştırıyor. Sev şu anda duшта. Muhtemelen başını musluğun altına tutmuştur. Muhtemelen vücudundan su akıyor ve etrafında kesinlikle buhar var.

Soluduğum buhar muhtemelen Sev'in duşunda da vardı.

Soluduğum buhar muhtemelen onun cildine dokunmuştur.

Lanet olsun. Son zamanlarda buharla neyim var benim?

Sev her zamanki gibi çıplak bir şekilde duştan çıkıyor ve ben çıkış zamanımı yanlış ayarladığımı çok geç fark ediyorum. Normalde, onun duştan çıktığı anda ben de soyunmuş ve duş almaya hazır olmak için oldukça dikkatli davranırım. O yanımdan geçerken sırtımı dönersem, genellikle onu çıplak görmekten kaçınabilirim.

Bu gece öyle bir şansım yok.

Hayatımın tamamı siktir olsun.

Hokeyi ve gol kurtarmayı siktir et. Maçları kazanmayı siktir et. Buharı siktir et ve en çok da Sev Delorean'ı, takım elbise giydiği gibi çıplaklığını da aynı şekilde sergilediği için siktir et.

Kişilik kusurları uzun bir liste oluşturabilir, ama fiziksel olarak mükemmel. Uzun bacaklı, ıslak saçlı, uzun boylu, kaslı bir rüya gibi. Bakmamaya çalışıyorum, ama... tam orada. Görüş alanımın tam ortasında. Üzerinde tek bir giysi parçası yok ve dünyayı umursamıyor. Tuvalet çantası elinde sallanıyor ve havlusu ortada yok. Dolabına doğru yürüyerek gidiyor, sanki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. Hayır. Ondan da umursamaz. Umursamazlığı icat eden umursamaz herif kadar umursamaz.

Sıkı pantolonumu ve üstümü çıkarıyorum ve sporcu şortumu ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Bir yandan, yastıklı ve sıkı, muhtemelen penisimin ihtiyacı olan şey, ama diğer yandan, onu giyerek duş alamam.

Neyse ki Lockie beni bu ikilemden kurtarıyor, gelip yanıma, bankıma oturuyor. O da duş almış, ama Sev'in aksine

omurgasından küçük su damlaları akıyor. Çünkü kendini nasıl kurulayacağını biliyor.

Sev'e bu konuda eğitim vermeyi düşünüyorum. Onun bilgisizliği yüzünden daha ne kadar acı çekeceğiz? Yirmi sekiz yaşında. Neden hala havluyu doğru kullanmayı öğrenmedi?

Lockie ve Sev arasındaki bir diğer önemli fark, Lockie'nin halka açık bir yerde duştan çıktıktan sonra beline havlu sarmakta bir sakınca olmadığını anlamasıdır. Bunun hiçbir dezavantajı yok. Kimseye zarar vermiyor.

"O kurtarış inanılmazdı, Tee," diyor Lockie. Sev yüksek sesle boğazını temizliyor. Lockie, Sev'in yönüne bakıp düzeltiyor. "O kurtarış inanılmazdı, Bay Dog."

Bunu söylerken bana kirpiklerini kırıştırır ve omzunu omzuma sürter. Eğlencesine, ben de aynısını yaparım.

Sev'in gözlerinin daha önce siyah olduğunu düşünüyorsam, yanılmışım. Artık kara delikler gibiler. Sonsuz ve uçsuz bucaksız. Lockie'ye bıçak gibi bakıyor ve bu beni delirtiyor.

Beni istemiyorsa neden böyle davranıyor?

O adam ne istediğini bilmiyor.

Tanrım. Yine mi bu. Zihnimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama Sev ve onun güzel penisi yüzünden başaramıyorum. Sev hareket ederken penisi bacaklarının arasında sallanıyor, benden beş altı metre uzakta rahatça sallanıyor.

Hiç sert halini görmedim ve Tanrı'ya şükürler olsun ki. Silah olduğunu anlamak için sertleşmesini görmeme gerek yok. Yumuşak halini görmek bile yeterince kötü. Yumuşak olsa bile, güzel bir çevresi var. Güzel bir ağırlığı var. Fazla derisi var. O bölgedeki derisi vücudunun diğer bölgelerine göre daha koyu. Testisleri büyük. Dolgun ve ağır görünüyor. Duşun ıslığından dolayı normalden biraz daha pembe. Kasık kılları siyah, kalın ve düzgünce kesilmiş.

Şu anda iç çamaşırı giymemiş olmasına rağmen takım elbise pantolonunu giyiyor.

Bunu yapar. Takım elbise giydiğinde iç çamaşırı giymez.

Bu beni deli eder.

Bir ayağını pantolonun paçasına soktuğunu, sonra diğerini de soktuğunu izliyorum. Ayakları tekrar yere değdiğinde, iki eliyle pantolonunu yukarı çekiyor ve küçük bir sıçrayışla işini bitiriyor. Aşırı sıçrayış, penisini ve testislerini sallandırıyor. Bu da beni öldürüyor.

Lockie uyluğuma dokunur. "Ee, ne dersin?" Ona boş boş bakarım. Hala yanımda olduğunu, hatta konuştuğunu bile fark etmemişim. "Bir içki? Zaferi kutlamak için."

"Uh." Başımı eğip enseme kaşıyorum, düşüncelerimi mantıklı bir şekilde düzenlemeye çalışıyorum. Aklıma gelen en iyi cevap, "Hayır. Üzgünüm. Yapamam."

Yapamam çünkü eve koşup bayılana kadar sikimi sıvazlamam lazım.

TEDDY "T-DOG" O'REILLY

POST-NUT ve öfkeden başım dönüyor. Sev henüz eve gelmedi. Saat sabahın üçünü geçti ve o hala dışarıda, muhtemelen kayıtsızlık ve zaferin karışımıyla bir kutu taştan daha aptal hale gelmiş durumda. Büyük olasılıkla, girmeyi kabul etmediği bir ilişkiye yüzüstü girmiş durumda.

Öfke ve yorgunluktan gözlerim kör oldu. İlk boşaldıktan sonra kısa bir süre uykuya daldım, ama birkaç dakika sonra birden uyandım ve o zamandan beri tekrar uykuya dalamadım. Koridorda bir aşağı bir yukarı yürüdüm ve Sev'in kapısında durup odasına baktım, buhar ve uzun saçlı erkekler hakkında kötü düşünceler kurdum. Yatağına özlemle baktım — yatak örtüsü buruşuk, yatak basitçe yapılmış. Bu sabah giydiği pijamalar dolabın yanındaki yerde duruyordu. Tüm bunlar bana hem ona saldırmak hem de kıyafetlerimi çıkarıp çarşaflarının arasına girip onu beklemek istememi sağlıyor.

Bu halimde bile, bunun Sev'in Nate'i endişelendirecek bir telefon açmasına neden olacağını biliyorum.

Doğrusu, bunu yapmasaydı onu yargılardım.

Odama gidip yatağa giriyorum ve rahatlamaya çalışıyorum. Yaklaşık on yedi saniye hareketsiz yatmayı başarabiliyorum, sonra birden dik oturup oturma odasına koşuyorum ve kapıya bakan kanepeye atlıyorum.

Ne kadar uzun beklersem, ruh halim o kadar bozuluyor.

Sev'in anahtarının kapıda çizik sesini duyduğumda, tehlikeli derecede uykusuzum ve ruh halim berbat durumda.

Ayağa kalkmış, ona cehennemi yaşatmaya hazırken, kapı açılır ve karşımda Sev'in özellikle başa çıkması zor bir hali belirir. Koyu renkli saçları

saçları yüzünün iki yanında dalgalı bukleler oluşturuyor. Sol gözü sağ gözünden biraz daha açık. Gülümsemesi de eğri büğrü. Bu, nadiren görülen, alışılmadık bir Sev hali ve beni hiç de mutlu etmiyor, ama onu yeterince tanıyorum ve neyle karşı karşıya olduğumu biliyorum: Sarhoş Sev. Yıllar boyunca Sarhoş Sev ile birkaç kez karşılaştım, bu yüzden ne bekleyeceğimi biliyorum.

Beklemediğim şey ise, Sev'in gölgesinde duran, parmak uçlarına basarak Sev'in omzunun üzerinden beni daha iyi görebilmek için uzanan, bakımlı sarışın bir adam.

"Teddyyyy," diyor Sev, sağ göz kapağı neredeyse tamamen düşmüş durumda. "Gördün mü," diyor sarışın, dili dolanarak. "Uyanık olacağını söylemiştim. Söylemedim mi?"

Sev gülümser ve titrek bir şekilde başını sallar. "Evet, söylemiştin. 'Uyanık olacak' demiştin."

Kapımın önünde duruyorlar, dengelerini sağlamak için birbirlerine tutunuyorlar ve bana tam birer aptal gibi sırtıyorlar. Daha önce kızgın olduğumu sanıyordum. O sadece gıdıklanmaydı. Bu ise nükleer bir reaksiyon. Derimin altında bir ısı kabarcıkları oluşuyor, yanaklarım alev alıyor ve vücudumun her yerinde küçük iğneler batıyormuş gibi hissediyorum. Çenem sıkılıyor. Kalbim kemikleri kıracak kadar güçlü atıyor.

Bu adam cidden benim evime birini getirip paçayı kurtarabileceğini mi sandı? Eğer öyleyse, ona bir haberim var.

"Bu da kim lan?" diye soruyorum, hızla Sev'e yaklaşıp yüzüne yaklaşıyorum.

Cevap beklemekle uğraşmıyorum. Gerek yok. Onun nasıl biri olduğunu biliyorum. Onunla bir dakika içinde ilgileneceğim. Önce sarışınla ilgilenmem lazım.

Ona dönerek yüz yüze geliyorum. "Sana küçük bir tavsiye vereyim tatlım: arkanı dön ve buradan defol git, yoksa seni bir tabakta sunarım. Burası neresi sanıyorsun sen? Cidden *benim evime* gelip *benim erkeğimi* becerebileceğini mi sanıyorsun? Öyle mi düşünüyorsun? Gelip *benim çatımın altında* onu becerebileceğini mi sandın?" Ağzı açık kalıyor. Gözleri bulanık ve odaklanmamış, ama açıkça görülebilen tatmin edici bir panik izi var. Ağzını açıp kapatıyor, ama cevap vermiyor. Önemli değil. Onun yerine ben cevap veriyorum. "Çünkü cevap hayır, lanet olsun, yapmayacaksın. Eğer biri o sikini yalarsa" — Sev'in omuzlarındaki kafayı işaret ediyorum, pantolonundaki değil — "o kişi ben olacağım. Benim

Evim, *benim kurallarım*.

Sarışın bana, sonra Sev'e bakar. IQ açısından birbirlerine oldukça benziyorlar. Sev'in ağzı da aralık ve gözleri de aynı derecede açık.

İki gözü de açık, neredeyse eşit derecede. Sev sadece kafası karışıkken, sarışın ise korkunun ilk belirtilerini gösteriyor.

Güzel. Belki de görüldüğü kadar aptal değildir.

"Peki," diyor sarışın, kapıyı zayıf bir hareketle işaret ederek, "Sanırım ben gidiyorum."

Sev, ağzını kapatmadan ve tek kelime etmeden onun gitmesini izliyor. Yalnız kaldığımızda, bana yavaşça göz kırpmıyor ve kendini dengelemek için elini kapı çerçevesine koyuyor.

"Neden kızgınsın, Tee? Düşündüğün gibi değil..."

"Ne düşündüğümü bilmiyorsun Sev, o yüzden uzun uzadıya açıklamaya gerek yok. Bu konuşmadan çıkarman gereken tek şey, senden bıktığım." Kafamın üstünden birkaç santim yukarıya öfkeyle işaret ediyorum. "Seninle ve saçmalıklarınla artık yeter. Buraya kadar ve daha fazla değil. Ne dediğimi anlamadıysan, sana açıkça söyleyeyim: *artık* sana oral seks yapmayacağım, ben yapmadığım sürece." Bu yeterince güçlü gelmediğinde, ekliyorum: "Ve artık kimseyle yatmayacağım, o kişi ben olmadıkça."

"A-ama..."

"Bu tartışmaya açık bir konu değil, Sev." Onu susturmak için elimi kaldırdım ve hayatım boyunca yüksek sesle söylemeyi beklediğimi bilmediğim cümleyi söyledim. "*Benim çatım* altında yaşadığın sürece, *benim kurallarım*a uyacaksın."

"Şu anda ne oluyor?" diye fısıldadı.

Kafasının karıştığını anlayabiliyorum ve öfkem ile uykusuzluğum içimde birleşerek, kesinliği cerrahi bir hassasiyete sahip, kızgın bir duyguya yol açtı, bu yüzden ona bu konuyu açıklığa kavuşturmadan büyük mutluluk duyuyorum.

"Beni sınırlarıma kadar zorladın Sev, bana başka seçenek bırakmadın. Beni zorladın." Onu ikna edemediğim anlaşılınca, daha açık bir şekilde ifade ediyorum. "Seni baştan çıkaracağım."

SEV DELOREAN

"Beni baştan çıkaracağım da ne demek?"

Panikle dolu, net ve titrek bir sızlanma sesi, sesimin hoş olmayan bir şekilde yükselmesine neden oluyor. Teddy'nin yüzündeki ifade beni hiç rahatlatmıyor. Saçları başının arkasında dikilmiş, sanki kafasını kaşımış ya da yatakta dönüp durmuş gibi dağınık. Yanakları pembe ve gözleri ateş mavisi. Gözlerinde tanıdık olmayan bir şey var ve bu bende bir korku fitili yakıyor.

Onu tüm ruh hallerini bilecek kadar iyi tanıdığımı sanıyordum, ama onu daha önce hiç böyle görmemiştim: o kadar mantıksız ki, ürkütücü bir sakinlik haline girmiş. Bu, az önce söylediği şeyle birlikte, beni çok korkutuyor.

"Şey," diyor o, "aslında çok basit, yakışıklı."

Yakışıklı demesi biraz tuhaf. Sanki bu bir iltifat değil de hakaret gibi. Sanki görünüşümü övmekten çok, beni küçümsemek için söylenmiş gibi. Sikim umursamıyor. Hoşuna gidiyor.

"Sen benimsin. Her zaman benim oldun. Tek sorun, bunu anlayamayacak kadar aptal olman. Hayatımın büyük bir kısmında bunu anlamayı sabırla bekledim, ama ne yazık ki, bunu kendi başına çözmek için zamanın kalmadı." Anlamlı bir şekilde kapıyı işaret ediyor. "Sarışınla yaptığın o küçük numara sinirlerimi bozdu. Son damla sabrımı da tüketti. Gerçekten içimden buharlaştığını hissettim. İstedığın kadar şaşırmış gibi davranabilirsin, ama şunu bil: Bundan sonra olacak her şeyin sorumlusu sensin."

Karnımda derin bir kıpırtı hissediyorum. Keskin bir dönüş. Endişelerim artıyor. Bu benim tarzım değil. Genelde oldukça sakin biriyimdir. Genelde Teddy'nin şu anda davrandığı gibi davranan benimdir. Sakin. Soğukkanlı. Yüzünde hiçbir şey yok. Özellikleri rahat. Kollarını göğsünde, sıkı değil, gevşek bir şekilde kavuşturmuş.

Hoşuma gitmiyor.

Onu ikna etmek için çaresizce iki elimi de kaldırıyorum.

"Hepimiz sakinleşmeye çalışalım," diyorum, panikleyen tek kişi ben olmama rağmen.

"Daha iyi bir fikrim var," diye cevaplar, hiç duraksamadan. "Biraz dinlenmeye ne dersin? Uyu biraz, tatlım. Yarın senin için önemli bir gün."

"Tatlım" derken, "yakışıklı" derkenki gibi konuşuyor, ama daha da kötü.

Kendimi ayı kıcı kadar sert hissediyorum. Dün gece perdelerimi tam kapatmamışım ve odama ışık girip yüzüme vuruyor. Hak ettiğim akşamdan kalma halimin üstüne bir de kaba bir uyanış. Tanrım. Çok fazla içki içmişim.

Alkolden nefret ediyorum.

Gecenin olayları yoğun ve hızlı bir şekilde geliyor. Sisli ve biraz dağınık. Anladığım kadarıyla, biraz dans ettik. Kesinlikle biraz fazla paylaşım oldu. Gittiğim üçüncü barda, adı her neyse onu tanıştım. O da benim kadar sarhoştur ve benimle aynı frekansta. Teddy'den, onun ne kadar harika olduğundan, eskiden ne kadar tatlıyken sonra nasıl öfkeli ve kindar hale geldiğinden bahsedip durdum, bu da onu bir şekilde daha çekici hale getiriyordu. Adı her neyse o, Tee'yi arayıp dışarı çıkmasını istememiz gerektiğini kafasına koydu.

O anda bu harika bir fikir gibi göründü.

Kahretsin.

Telefonum.

Aramalar.

Sesli mesajlar.

Dün gece Teddy'yi aramaya çalıştık, cevap vermediğinde sesli notlar gönderdik. Çok fazla sesli not.

Yatağın kenarına eğilip, yerde duran giysi yığnında telefonumu bulmaya çalışıyorum.

Başım davul gibi çarpıyor.

Tanrım.

İki giden arama ve beş sesli not gönderildi. *Beş mi? Hadi ama dostum, kendine gel.* Daha da kötüsü, her mesajın yanında iki mavi tik var, yani Teddy'nin onları dinlediğini biliyorum. Dün gece dinlememişti. Telefonu kapalı olmalıydı. Bu yüzden daireye geri dönmenin iyi bir fikir olduğunu düşündük.

Ugh.

Kalkıp başımı ellerimin arasına alıp şakaklarımı ovuşturarak baş dönmesinin geçmesini bekliyorum.

Oturma odasına girdiğimde, pişmiş domuz pastırmasının kokusu beni karşılıyor. Mide bulantısı ile açlık arasındaki hassas denge bir o yana bir bu yana sallanırken içim titriyor. Karar verildiğinde, denge açlık lehine bozuluyor ve midem derin bir ağrı ile sızlıyor.

Teddy duşunu alıp giyinmiş, ocak başında duruyor. Soluk renkli kot pantolon ve gözlerinden birkaç ton daha koyu mavi bir tişört giymiş. Bir süredir ayakta gibi görünüyor, ama vücut şampuanının narenciye ve deri kokusu hâlâ üzerinde.

Bir başka ağrı daha hissediyorum. Öncekinden daha derin ve daha aşağıda. Kalbim, kafamdaki sönük gümbürtüyle aynı ritimde atmaya başlıyor.

Teddy'nin elinde bir maşa var ve onu kullanarak tavadaki domuz pastırması dilimlerini çeviriyor. Beni görünce üst dudağı hafifçe geriliyor ve bir domuz pastırması dilimini o kadar belirgin bir şekilde çeviriyor ki, bunun bir tehdit içeren bir hareket olduğu hemen anlaşılıyor.

Dün gecedен daha iyi görünüyor, ama yine de dinlenmiş olduğunu söyleyemem. Gözlerinin altında hafif halkalar var, ama beni daha çok endişelendiren tavırları. Dün gecedен kalma buz gibi sakinliği hâlâ var, onu bir kefen gibi sarıyor. Gözleri, soğuk rüzgâra bakıyormuş gibi kısılmış.

Harika değil, ama sorun değil. Onu tanıyorum ve bu haldeyken yapılacak en iyi şeyin, durumu doğrudan ele almak olduğunu biliyorum. Özür dileyin, içten olun ve devam edin.

"Dün gece için özür dilerim," diyorum çabucak. "Aklım başımda değildi ve seni defalarca aramak iyi bir fikir olduğunu düşündüm galiba."

Hiç tepki vermiyor ve bu beni tedirgin ediyor. Genelde kızdığında, öfkelenir. Buna alışkınım. Bununla başa çıkabilirim. Peki ya bu? Pek değil.

"O şey... şey, o adam, o... bir şey değildi. Gerçekten, hiçbir şey değildi. Yani, en iyisi *benim çatım, benim kurallarım* olayını unutmak ve yolumuza devam etmek." Gülüşüm umut dolu, tiz ve o kadar kuru ki boğazımda takılıyor.

"Katılmıyorum," diyor yumuşak bir sesle.

"Ne demek katılmıyorum?" Keşke bu sabah daha zinde olsaydım, çünkü bu konuşma bana tüm zihinsel keskinliğimi ve hatta daha fazlasını kullanmam gerektiğini hissettiriyor.

Dudaklarını hafifçe kıvrarak dişlerini biraz gösterir ve bana doğru genişçe omuz silker. Bu hareketinde pişmanlık olmadığı açıkça ve belirgin bir şekilde ortadadır. "Yani, baştan çıkarma hâlâ devam ediyor, Sev. Demek istediğim bu."

Arkasını dönüp ocakta meşgul olmaya başlar, tavaya birkaç yumurta kırar ve pişmelerini beklerken kahvesinden bir yudum alır. İnanamadan ona bakarım. *Bu baştan çıkarma da ne demek? Sarhoş olduğumu biliyorum, ama tanrım, başka bir evrene mi düştüm?*

Tost makinesinin boş sesi beni ürküttü, ama onu değil. Dört dilim tost ekmeğine tereyağı sürüyor, ikisi kendisi, ikisi benim için, ve üzerine domuz pastırması ve yumurtaları düzgünce yerleştiriyor.

Bana tabağımı o kadar kendinden emin bir şekilde uzatıyor ki, bir şeyler söylemek zorunda hissediyorum. Durumu iyice düşünmeden, durumu hafife almaya karar veriyorum. Küçük bir şaka, ihtiyacımız olan şey bu. Bu durumda gülmek gerekiyor.

"Bu baştan çıkarma taktiğinin bir parçası mı?" diye soruyorum gergin bir kahkaha atarak.

Hoşgörülü bir şekilde gülümsüyor, ama hiç de eğlenmediğini anlayabiliyorum. "Ne derler bilirsin, yakışıklı. Bir erkeğin kalbine giden en hızlı yol midesinden geçer."

Kalbim durur. *Kahretsin. Tamamen ciddi. Dün gece ciddiydi, bugün de ciddi. Burada ne oluyor lan?*

"Ama hayır, bu baştan çıkarmanın bir parçası değil. Baştan çıkarma başladığında anlarsın, inan bana. Bu sadece kendini berbat hissettiğin için sana bakmam, ve insanlar birini önemsediklerinde böyle yaparlar. Ben de seni önemsiyorum, Sev. Seni deli gibi önemsiyorum, her ne kadar tanıdığım en büyük pislik olsan da."

Yine o omuz silkme hareketi. Bu sefer daha tatlı ve daha az üzgün.

O kadar tatlı ki kendimi unutuyorum. Onun Nate'in kardeşi olduğunu ve bakmamaya çalıştığını unutuyorum. Onun imkansız olduğunu ve ona sahip olamayacağımı unutuyorum. Onu uzak tutmam gerektiğini unutuyorum.

O kadar yakışıklı ki ve ben o kadar akşamdan kalmayım ki, o, ben ve pastırma dışında her şeyi unutuyorum. Ona bakarken göz kapaklarım düşüyor ve dudaklarım çok, çok fazla geriliyor. O da benim gülümsememe kendi gülümsemesiyle karşılık veriyor. Onunki tatlı ve kindar, endişe verici bir tehdit izi taşıyor.

İkimiz de iki, belki üç saniye boyunca gözlerimizi kırpmıyoruz ve ben her şeyin yoluna girebileceğini düşünmeye başlıyorum. Belki şeker seviyesi düşüktür ve bu geçici bir durumdur. Belki tüm bunları unuttur ve kahvaltıdan sonra her şey normale döner.

Bir kıvılcım çakar, derin mavi gözlerinin gölgelerini aydınlatır ve neredeyse doğal olamayacağından emin olduğum bir şekilde parlatır. Haklıyım. O kıvılcım sıradan bir kıvılcım değildi. Normal bir parıltı değildi. Hayatı buna bağlı olsa bile normalden ayırt edilemeyecek bir kıvılcımdı.

"Ayrıca" — elini saçlarında gezdirerek, sanırım kendini son derece mantıklı göstermek için — "Senin için planladığım şeye dayanacak kadar güçlü olduğundan emin olmalıyım, değil mi?"

Emin değilim, ama sanırım başımı sallıyorum. Umarım sallamamışımdır, ama düşüncelerim dizginlenemez bir şekilde koşturuyor ve başım o kadar şiddetli zonkluyor ki, nasıl tepki verdiğimi tam olarak söyleyemiyorum.

Beni kanepeye yönlendirir, ben oturduktan sonra ayakta kalır. Ben pastırma ve tosttan bir ısırık alırken pasif bir şekilde izler. Mükemmel. Mükemmel tuzlu. Mükemmel tereyağlı. Tam da akşamdan kalma halime ihtiyacım olan şey. Bir ısırık daha alırım, sonra bir tane daha. Ben yemek yerken Teddy hiç kıpırdamaz. Kolları yanlarında, gevşekçe sarkıyor. Elleri nötr, dinlenme pozisyonunda.

Çiğniyorum ve yutuyorum, çiğniyorum ve yutuyorum, dilim isyan edene kadar. Boğaz kaslarım gevşeyene ve ağzım kuruyana kadar.

Teddy anlayışla kaşlarını kaldırıyor, mutfığa gidip bir bardak suyla geri dönüyor. Bardağı bana uzatıyor.

Minnettarlıkla alıyorum ve çoğunu içtikten sonra bardağı ve tabağı yanımdaki sehpaye koyuyorum. Bir şey söylemem gerektiğini hissediyorum, ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Teddy çok tuhaf davranıyor. Bütün gün tuhaf geçiyor.

Bu dairede çok garip bir şey oldu ve Teddy'yi olağanüstü birine dönüştürdü. Gözümün gördüğü tek şey o ve bir şekilde tüm odayı kokusuyla doldurmayı başardı. Yediğim domuz pastırması ve içtiğim suya rağmen, ağzımda bir türlü atamadığım tatlı bir tat var.

Teddy hala ürkütücü bir şekilde sakindir, ama buna ek olarak, belirsiz bir eğlence yankısı yanaklarından birine büyük bir virgül kazanmıştır. Bana bakışından, onun eğlencesinin benim pahasına olduğuna yüzde yüz eminim.

"Hazır mısın?" diye neredeyse nazıkçe soruyor.

Kafam biraz gevşek ve benim aktif bir müdahale etmem olmadan sallanıyor. Çok, çok uzak bir ses, yumuşak, nefesli bir fısıltıyla bana bir şeyler mırıldanıyor. O kadar sessiz ki, ne dediğini tam olarak anlayamıyorum, ama önemli bir şey gibi görünüyor.

Teddy eğilir ve uzun, zarif parmakları tişörtünün kenarını kavrar. Ben donakalmışım. Aşırı odaklanmışım. Kumaş yumuşak ve sıkı dokunmuş. Lüks. Kenarın dikişi tişörtünün rengiyle tamamen aynı. Daha önce hiç fark etmemiştim, ama şimdi fark ettiğimde, bunu başarmak ne kadar zor olabilir diye merak ediyorum. Böyle renkleri eşleştirmek birinin işi mi? Öyleyse, bu işe nasıl girilir? Özel bir yeterlilik falan mı gerekiyor? Teddy'ye bu soruları sormayı düşünüyorum, çünkü o bunu bilecek türde birine benziyor, ama parmaklarının hareketlerine o kadar dalmışım ki, dilimin nasıl çalıştığını hatırlayamıyorum.

Elini kaldırıyor ve tişörtü de onunla birlikte yukarı çıkıyor. Yavaşça hareket ediyor. Kararlı bir şekilde. O kadar yavaş yavaş daha fazla tenini gösteriyor ki, bu olurken kendimi yaşılanıyormuş gibi hissediyorum. Değişiyor. Dönüşüyor.

İlk başta, karnının bir kısmı ortaya çıkıyor.

Sorun yok, diyorum kendime. Sorun değil. Önemli bir şey değil. Biz takım arkadaşlarıyız. Aynı takımda oynuyoruz. Onu soyunma odasında sürekli gömleksiz görüyorum. Onunla birlikte büyüdüm. Eskiden sürekli Alabaster'daki halka açık havuza giderdik. Göğsünü birçok kez gördüm. Sorun yok.

Sorun şu ki, bu seferki diğer seferlere hiç benzemiyor. Teddy bu sefer farklı. Gözleri farklı. Ağzı da öyle. Ondan açıklanamayan bir sıcaklık yayılıyor. Ondan sızan, yere dökülen ve bacaklarımı saran ham bir cinsellik. Dudakları da farklı. Alevlere çok yaklaşmış kağıt gibi köşeleri kıvrılmış.

Ben de ateşe biraz fazla yaklaşmışım gibi hissediyorum.

Şu anda ürkütücü bir sakinlikten daha fazlasını gösteriyor. Kendinden emin görünüyor. Durumdan, benden, ama daha da önemlisi, kendinden emin görünüyor.

Bu beni korkutuyor.

Kabarık kalbim sıkıca sıkışıyor, beni sarmalıyor ve zihnimi temizliyor.

Teddy'yi hiç böyle görmemiştim. Hiç. New York'taki gece kulübünde de, dışarıdaki sokakta da, Alabaster'daki bahar tatilinde bile, elimi tutup arka bahçede beni öpmeye çalıştığında bile. Sağ elim bu anıyı hatırlayarak sıkışıyor, sanki elle tutulmaz bir şeye tutunmaya çalışır gibi boşluğu kavıyor.

Sessiz, sıcak ve bulutsuz bir geceydi, ay dolunaydı. Dışarıdaydık. Yalnızdık. Nate, bir süredir peşinde olduğu bir kızla dışarı çıkmıştı. Cindy bilmem ne, sanırım. Hayır. Sylvie. Sylvie Jackson. Nate ve ben buluşmayı planlamıştık, ama o sabah bana gelemeyeceğini belirten bir mesaj attı. Mesajı başka bir şey yaparken okudum ve tamamen unuttum.

Bay ve Bayan O'Reilly'nin dışarıda olacağını ve Teddy'nin evde yalnız kalacağını unutmuştum. Nate'in tampon görevi görmediği bir ortamda Teddy'nin yanında olmamın iyi bir fikir olmadığını unutmuştum. Her zamanki gibi verandada durup zili çaldım. Her şey normaldi.

Kapıyı açtığında, hiçbir şey normal değildi.

Beni gördüğüne sevindi ve bunu saklamaya çalışmadı. O kadar mutluydu ki eli göğsüne gitti. Parmakları boynundaki zinciri buldu ve sıkıca kavradı. Sanki bir tılsımış gibi ona sarıldı. Çocukken bana gülümsediği gibi bana gülümsedi. Sanki ben önemli bir şeymişim gibi. Önemli bir şey. Değerli biri.

Gökyüzü kapkara bir renkteydi. Ayın etrafında yıldızlar dans ediyordu ve arka verandadan çimlere inen merdivenlerden inerken Teddy elini elime kaydırdı. Bunu o kadar doğal bir şekilde yaptı ki, sanki dünyanın en normal şeyiymiş gibi. Sanki daha önce birçok kez yapmışız gibi.

Eli benim elimde sıcaktı. Çok sıcaktı. Parmaklarımız birbirine mükemmel uyuyordu, sanki birbirleri için yaratılmış gibi. O kadar doğru geliyordu ki, elimi çekmem normalden daha uzun sürdü.

Kendime bunun bir anlamı olmadığını söyledim. Arkadaşlar bazen el ele tutuşurlar.

Başka bir şey olmayacağını. Bunun sadece bir kerelik olduğunu.

Kendime yalan söylediğimi biliyordum, ama kendimi bırakamıyordum.

Şimdi de öyle hissediyorum. Şimdi gözlerimi kapatmam ya da en azından göz kırpmam gerekirdi, ama ikisini de yapamıyorum.

Eli hala hareket ediyor. Hala yukarı doğru çıkıyor. Şimdi karnının tamamı açıkta ve nefes alıp verdiğini görebiliyorum. Göğüs kafesi hava ile dolarken genişliyor. Nefesini verirken göbeğinin üstünde küçük çukurlar oluşuyor. Benden üç metre uzakta. Yakın, ama uzanırsam ona dokunabileceğim kadar yakın değil. Yine de nefesini üzerimde hissedebiliyorum. Hafifçe geliyor ama sertçe vuruyor.

Sıcak.

Sert vuruyor ve sıcak.

Yüzümü yakıyor ve yanaklarımı kızartıyor.

"Başka yere bak" diyor az önce duyduğum yumuşak, nefesli ses. Zaman kazanmak için zorla gözlerimi kırpiyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda, başka yere bakmak için çok geç kalmıştım çünkü Teddy gömleğini köprücük kemiğinin yakınında tutuyordu. Şimdi iki elini de kullanıyordu. Birini gömleği kaldırmak için, diğerini ise gömleği vücudundan uzaklaştırmak için. Bir çift soluk pembe meme ucu beni alay ediyor. Derisi gerginleştiği yerde oluşan küçük, buruşuk çıkıntılar. Sertler. Gerginler. O kadar küçük ve o kadar seksi ki, istemeden dişlerimi gıcırdatmaya başlıyorum.

Teddy tişörtünün altına kayboluyor ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum. Yumuşak odaklama işlevim bozuldu ve onun kaybolduğu anı, onu özel olarak izlemek ve sonra kendimi toparlamaya konsantre olmak için kullanmam gerekiyor.

Neden bazı insanları diğerlerinden daha çok istediğimizi hep merak etmişimdir. Henüz bir sonuca varamadım, ama bunun onların ciltleriyle bir ilgisi olduğunu düşünüyorum. Ya da kokularıyla. Ya da ciltleri ve kokularının birleşimiyle. Teddy'nin cildi soluk ve berrak. Neredeyse saydam. Bu onu hem güçlü hem de kırılgan gösteriyor. Erkeksi ve nazik. Sert ve o kadar tatlı ki, düzgün göremiyorum.

Kokusu başımı döndürüyor. Beni sertleştiriyor. Granit gibi sert. Vücut şampuanının kokusundan bahsetmiyorum. Narenciye ve deri kokusu güzel ama onun kendi kokusunun yanında sönük kalıyor. Boynunun kokusu. Göğsünün ve koltuk altlarının kokusu. Topraksı ve hiçbir yapay kokunun sahip olamayacağı kadar yoğun. Gerçekçiliği var. Erkekçe bir misk kokusu, tatlılık ve kinle dolu dikenli bir buketle harmanlanmış.

Bu beni altüst ediyor.

Bu beni o kadar altüst ediyor ki, Teddy gömleğinin altından çıkıp, boynuna asılı zincirler dışında göğsü çıplak halde ortaya çıktığında, dün gecedен daha sarhoş hissediyorum.

daha sarhoş hissediyorum.

Öyle görünüyor olmalıyım ki Teddy benim halime gülüyor. Dudakları açılıyor ve yumuşak, melek gibi bir ses çıkıyor. O kadar güzel ki başım kanepeye düşüyor ve zihnim boşalıyor.

Eli göğsünün ortasından aşağı doğru bir çizgi çizerek beni kışkırtıyor. Alay ediyor. Göğüs kasları arasında bir yol çizerek göbeğine, sonra da daha aşağıya iniyor. Düzgün kesilmiş tırnağı kot pantolonunun düğmesini açıyor. Pirinç parıldıyor. Düğmeyi, ciğerlerim felç olana ve ruhumun parçaları solup dikişlerinden kopana kadar oynuyor. Gözlerimi kırpamayacak ve dilim ağzımda o kadar kalınlaşacak ki, konuşamayacak ve yutkunamayacağım hale gelene kadar.

Tiştörtünü çıkardığı gibi düğmeyi de açıyor. Yavaşça. Aşamalı olarak. Düğme sonunda açıldığında, benim ağzım da açılmış oluyor.

Tekrar göz kırpiyorum ve gözlerimi açtığımda, elim havada, ona doğru uzanmış olduğunu görüyorum.

Berrak, melek gibi bir ses çan gibi çınlar, kutup mavisi gözleri daralır ve bir an için elimi iteceğini sanırım. Ama yapmaz. Bana zar zor dokunur. Sadece iki parmağını bileğimdeki saç bandının altına sokar ve elimi üzerinden çeker. Ben olanları anlamaya çalışırken, o bandı kendi bileğine takar. Düşüncelerim ağır ve kalın. Lanet olasıca yavaş.

Onun sağ bileği.

Saç bandını sağ bileğine takıyor. Güzel sağ bileği. Zarif ve köşeli. Heykel gibi, ama aynı zamanda sağlam. Saç bandı siyah ve benimkinden biraz daha gevşek. Elinin küçük parmak tarafında çıkıntı yapan kemiğin yanındaki çukura yerleşiyor. Sanırım buna pisiform kemik deniyor.

Aslında, sanmıyorum, adının bu olduğunu *biliyorum*. Emin olmak için yeterince kez Google'da aradım.

Bu adamın ya da bileğinin beni bu kadar tahrik eden ne olduğunu bilmiyorum, ama saç bağımın gerilip elinin üzerinden kayarak o lanet kemiğin hemen yanına gelmesini görmek nefesimi kesiyor. Sanki o lanet saç bağı boynuma iki kez dolamış gibi beni boğuyor.

Onun durduğunu fark etmemin ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Başka bir şey çıkarmadığını ve hala oturma odasında olduğumuzu. Hala gündüz olduğunu. Ben hala benim ve Teddy hala Nate'in kardeşi.

"Hepsi bu mu?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

O tatlı bir şekilde başını sallar. "Bugünlük."

"Tamam," diyorum. Beni ne kadar aptal birine dönüştürdüğünü tarif etmek imkansız. Hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir şey anlamıyorum. Ama sorularım var ve kendimi sormaktan alıkoyamayacak kadar kafam karışık. "Şimdi ne olacak?"

"Şey," diyor neşeyle, "Sana Advil getireceğim çünkü berbat görünüyorsun, belki biraz portakal suyu da, sonra da televizyonda akılsız bir şey izleyeceğiz."

En kötüsü geçmiş gibi görüldüğü için minnettar olarak onaylayarak başımı sallıyorum. "Şanslısın ki bugün izinliyiz, yani günün geri kalanında çürümeye serbestiz

. Ciddiyim. Ne olursa olsun, kanepeden kalkmayacağız."

Boş gün. Evet. Tanrıya şükür. Bugün kadar boş güne ihtiyacım olmamıştı.

O banyodan Advil almaya giderken, ben de bu fırsatı gözlerimi dinlendirmek için kullanıyorum. Hangover yüzünden gözlerim çok yorgun. Tedbirli davranmak için, o geri dönüp portakal suyunu döktüğünde de gözlerimi dinlendirmeye devam ediyorum. Mikrodalgadan gelen vızıltı ve patlama seslerinden, galiba patlamış mısır yapıyor diye düşünüyorum.

Kanepenin koltuğu onun ağırlığıyla çökünce, gözlerimi açmadan önce kendimi hazırlıyorum. Biraz kafam karışık ama her şeyi göz önünde bulundurursak, bence oldukça iyi idare ettim. Mükemmel değildim ama çok daha kötü de olabilirdim, bu yüzden genel olarak bunu bir zafer olarak görüyorum.

Işık retinama çarptığı anda *W harfi L harfine dönüşüyor.* Teddy hala gömleksiz, hala muhteşem ve kot pantolonunun düğmesi hala açık.

O, kahve masasına patlamış mısır ve meyve suyunu yerleştirirken, ben kanepenin koluna yaslanıyorum. Bir battaniyeyi sallayıp bacaklarının ve benim bacaklarımın üzerine atıyor, sonra uzanıp çıplak ayaklarını kucağıma koyuyor.

"Olağandışı," diyor.

Birbiriyle tutarlı iki düşüncem olmadığı için, söyleneni yapmak mantıklı geliyor. Bu yüzden iki elimle ayağının kemerini daireler çizerek, başparmaklarımı kaslarına ve etine gömüyorum. Başparmaklarımı topuğundan ayak tabanına doğru sürüklerim. O, seks gibi gelen boğuk bir ses çıkarır. Yavaş seks gibi. Durup durup başlayan ve o kadar uzun süren, hiç bitmeyecekmiş gibi gelen seks gibi.

Ayakları kucağımda sağlam bir ağırlık oluşturuyor. Her iki uyluğumda derin, garip bir şekilde güven veren bir baskı hissediyorum. Ayakları benim aletime yakın. Yakın, ama değil.

dokunmak, ve bunu çok uzun süre düşündüğümde, kendimi son derece rahatsız hissetmeye başlıyorum.

Ne kadar süredir sert olduğumu bilmiyorum, ama uzun bir süredir. Muhtemelen tıp uzmanlarının önerdiğinden daha uzun bir süredir.

Rahatsızım. İç çamaşırım çok sıkı, belim kesiliyor.

Teddy ayak masajından her inlediğinde, içimden taze bir ön sıvı fişkırlıyor.

İzlediği şey bitiyor. Çünkü uzaktan kumandayı eline alıyor ve tekrar kaydırmaya başlıyor.

"Housewives'a ne dersin?" Cevap veremedi devamlar ediyor, "İzlerken istediğin şeyi düşünebilirsin."

Söyleyiş şekli, bunun iyi bir teklif olduğunu düşündürüyor. Nazik bir teklif. Hatta iyiliksever. O kadar geciktim ki, neredeyse ona teşekkür edecektim.

"Senin uyuman da sorun değil. Geç saatlere kadar ayakta kaldığını biliyorum, ama izlerken seni düşüneneğimi bilmeni isterim." Kendine, bana değil, üzülen başını sallar. "Bunu yaparım, biliyor musun? Böyle şeyleri senden hep saklamaya çalıştım, ama bundan da yoruldum, bu yüzden bunu yaptığımı bilmeni istiyorum, Sev. Seni düşünüyorum. Yalnız kaldığımızda, takımla birlikteyken seni düşünüyorum. Uçuşlarda. Barlarda ve otellerde. Nate'le birlikteyken, ikiniz konuşurken ve ben de size eşlik ederken seni düşünüyorum. Nerede olduğumuzun veya kiminle olduğumuzun önemi yok. Her zaman seni düşünüyorum." Ayağıyla bana hafifçe dokunur. "Ne düşündüğümü özellikle bilmek ister misin?"

Kuru, çatlak bir ses çıkarırım, o da bunu evet olarak alır. Bunu biliyorum çünkü konuşmaya devam ediyor.

"Seninle benim çıplak halimizi düşünüyorum. Giysiler yok. Sadece ten. Sadece sen ve ben. Birlikte uzanıyoruz. Vücudunun ağırlığını ve üstümde ne kadar iyi hissettireceğini düşünüyorum." Çenesini indirir, bu da sesini biraz alçaltır. "Teninin benim tenime değmesini düşünüyorum. Vücudunun benim vücuduma değmesini." Penisim o kadar sert bir şekilde titrer ki, ellerim yanlarıma düşer. "Ama en çok, içimde hareket ettiğini düşünüyorum."

Düşüncelerim o kadar dağılıyor ki, ayaklarını ovmaya devam etmemi hatırlatmak için bana hafifçe tekme atmak zorunda kalıyor.

TEDDY "T-DOG" O'REILLY

İYİ DİNLENDİM Mİ? Hayır. Pek sayılmaz.

Bununla sorunum var mı? Kesinlikle yok.

Kulağa garip gelse de, cinsel açıdan ciddi bir şekilde tatminsiz olmak ve uykusuz kalmak, reddedilme korkumu bir kez ve sonsuza kadar yenmem için tam da ihtiyacım olan itici güç oldu.

Son birkaç gün, en azından ilginçti. Mae'nin bana gerçekten küfürlü konuşmamı söyledi mi, yoksa bunu hayal mi ettim, hala emin değilim, ama her halükarda, bu bana verilen en iyi tavsiyeydi. Özgürlükten bahsedelim. Tanrım, bu harika. Tekrar nefes alabiliyorum. Yıllardır ilk kez, Sev'e hislerimi ve isteklerimi söylemekten kendimi alıkoymak için enerjimin yarısını harcamadığım için, akciğerlerimin tüm kapasitesini kullanarak nefes alıp verebiliyorum.

Ne yaptığımı tam olarak biliyor muyum? Hayır, pek sayılmaz. Kendimi çeşitli çıplaklık hallerinde sunmanın yeterince sağlam bir baştan çıkarma planı olduğundan emin değilim. Bence gerçek bir plan olarak nitelendirilebilmesi için, muhtemelen biraz daha sağlam olması veya başka adımlar içermesi gerekir, ama şimdilik elimde olan tek şey bu.

Daha iyi bir planımın olmaması beni durduracak mı? Hayır, o da değil. Çünkü kendime ördüğüm duvarın sandığım kadar güvenli olmadığı ortaya çıktı. Kırılgan ve keskindi. Her zaman huysuz ve yaklaşılmaz olmak zordu. Yorucuydu. Beni korumak içindi. İnsanları uzak tutmak ve incinmemi önlemek içindi, ama işe yaramadı. Kendimi korumak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, defalarca incindim, çünkü sonuçta, ördüğüm duvarlar duvar değildi.

Onlar bir kafesti.

LC

"ÜŞÜMÜYORSUN, DEĞİL Mİ?" diye umutla soruyorum.

Apartman dairesindeyiz ve Teddy sadece boxer şortu ve her zamanki takılarını takmış durumda. Bu çılgın baştan çıkarma olayı başladıktan sonraki ilk birkaç gün, gömleksiz dolaştı ama pantolonunu çıkarmadı. O zamanlar bunu kabullenmek benim için zordu. Göz açıp kapayınca kadar, o kadar işkenceyi özleyeceğimi hiç tahmin etmemiştim.

Son üç gündür, bahsi yükseltti, pantolonunu çıkardı ve sadece iç çamaşırlarıyla dolaşmaya başladı.

İlk gün beyazdı. Sonra siyah. Sonra gri. Bugün ise gök mavisi.

Bakmamaya çalışıyorum ama bugünkü külot *çok dar*. Daha önce giyilmemiş gibi yepyeni görünüyor. Kumaşı pürüzsüz ve tüylenmemiş. Lastikleri mükemmel. Çamaşırdaki yıpranma veya gerilme izi yok.

Sadece şunu söyleyebilirim ki, çok darlar ve o kadar kısalar ki, o arkasını döndüğünde, lobotomiye uğramış gibi onun kıcını görmek zorunda kalıyorum. İyi bir günde onun kıcı beni zayıflatmaya yetiyor. Kötü bir günde, gök mavisi boxer şortunun altından iki yarım ay şeklindeki kalçaları bana göz kırıyor, bu neredeyse dayanılmaz bir şey.

"Hayır," diyor. "Ben iyiyim, teşekkürler. Sana daha önce de söyledim, ben soğuğu pek hissetmem. Eğer üşüyorsan, senin için ısıtıcıyı açabilirim."

Gerek yok. Burası çok sıcak ve Tanrı biliyor ki, ben çok terliyorum.

"Ben iyiyim. Sadece senin hasta olacağından endişeleniyorum," diye yalan söylüyorum.

Elini ağzına götürüp sevimli bir ses çıkarır.

"Sev," diyor tatlı bir sesle, "Yalan söylediğinde, konuşmadan önce sola baktığını biliyor muydun?"

Gülümser ve ne demek istediğini göstermek için gözlerini yukarı ve sola çevirir, sonra tekrar bana bakar. Aptalca bir nedenden dolayı, bu da sevimli gelir. Utanç verici ve sevimli, çünkü beni bu kadar iyi tanıması çok sinir bozucu.

"Bana yalan söylemen umurumda değil, özellikle bu konuda, çünkü bunun aradığın anlamına geldiğini biliyorum, ama poker oynarken ve bunun gibi şeylerde bunu akılda tutman iyi olur."

Buna cevap vermeyi tercih etmiyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve nefes verirken gözlerimi gevşetip odaklanmamı yumuşatıyorum. Merhametli bir şekilde bulanıklaşan Teddy odanın solundan sağına doğru ilerliyor ve ben tepki vermemeyi başarıyorum. Almak için geldiği şeyi alıyor ve odanın sağından soluna doğru yürüyor. Hareket ederken kalçaları geriliyor ve gevşiyor. Kalça kasları kasılıyor ve gevşiyor. Kasılıyor ve gevşiyor.

Bu her gerçekleştiğinde, biraz daha etim bana görünür.

Sonunda, pes ediyorum. "Bence pantolon giymelisin."

"Ama ben böyle rahatım." Dudakları kıvrılır ve göz kamaştırıcı, sahte masum bir sırıtişla bana saldırır. "Benim mutlu olmamı istemiyor musun?"

"Pantolon giyerek mutlu olmanı istiyorum," diyorum sertçe.

Çanlar çalar, Pazar sabahı çanları kadar net bir şekilde.

Elimdeki telefona bakıp Nate'e bir mesaj daha yazmaya çalışıyorum.

Silip te

Kardeşim, bir sorunumuz var. Bu yaşam düzeninin işe yarayacağını sanmıyorum.

Cidden, kardeşim. Belki de başka bir yer bulmalıyım. Lockie o kadar da kötü değil. Tee onunla başa çıkabilir.

Hayatta olmaz! Bunu göndermem mümkün değil. Lockie berbat bir adam. Teddy ile birlikte yaşaması için ona güvenilemez. Geçen gün soyunma odasında Teddy'ye cinsel tacizde bulundu. Onu bu daracık iç çamaşırlarıyla görse aklını kaçırdı. Hayır. Buna izin vermem mümkün değil.

Lockie burada yaşarsa Nate Teddy için çok endişelenecektir. Bunu asla kaldıramaz. Ona bunu yapamam.

Başımı kaldırdığımda Teddy akvaryumunun yanında duruyor.

Lütfen Tanrım, balıkla oynamasına izin verme.

Tabii ki Ragnar ile oynuyor. Lanet balığını çok seviyor ve sürekli onunla oynuyor. Ragnar'ın bundan hoşlandığını söylüyor. Balığın onu tanıdığını ve onu gördüğüne sevindiğini söylüyor. Betta balıklarının mutlu olabilmeleri için uyarılmaya ve kişisel bağa ihtiyaçları olduğunu söylüyor. Buna *zenginleştirme* diyor.

Ne yazık ki, onun lanet olası balığıyla oynamasını izlemek, şimdiye kadar gördüğüm en sevimli şey olabilir.

Parmağını akvaryumun üç kenarı boyunca hafifçe gezdiriyor. Hala biraz şaşkınlık duyuyorum, ama Teddy bunu her yaptığında, Ragnar ilgileniyor gibi görünüyor ve Teddy'nin parmağını hareket ettirirken onu takip ediyor.

"Mae'nin evinde eğlendin mi?" Teddy, yüzünü akvaryuma yaklaştırarak mırıldanıyor. Bir an bekliyor, ama doğal olarak Ragnar cevap vermiyor. "Oh, Raggie. Sen çok güzel bir pisliksin, biliyor musun? Bu kadar şiddetli olmasaydın, sana bir arkadaş bulurdum. Birlikte oynayarak çok eğlenebilirdiniz, ama hayır, onlarla kavga ederdin, değil mi?" Sesini yükseltir ve omzunun üzerinden bana konuşur. "Öyle yapardı, biliyorsun. Betta splendens, başka bir balıkla aynı akvaryumu paylaşmaya zorlanırsa ölümüne savaşır." Ragnar'a döner. "Ben bunu asla yapmam çünkü diğer balıklara çok acırım. Sana karşı hiç şansları olmaz."

Lütfen Tanrım. Yorgunum.

"Gel de beni gördüğüne ne kadar sevindiğini gör, Sev."

Kendime rağmen, ya da kendim için, kalkıp yanına gidiyorum. Aramızda kalsın, hiçbir balığın sahibini gördüğüne sevindiğine yüzde yüz eminim. İnsanları umursamadıklarını düşünüyorum. Hayatları boyunca her gün başka bir kişi onları beslese bile farkına varacaklarını sanmıyorum. Bunu Teddy'ye birkaç kez söyledim.

Akvaryuma vardığımda, o dizlerinin üstüne çökmüş durumda. Nedenini sormadan, "Saklan" diyor.

"Saklanmakla ne demek istiyorsun?"

"Yani, saklan, böylece Ragnar beni göremez ve beni gördüğünde farkı anlayabilirsin."

Bunu çürütmek için bir yol bulamıyorum ve ihtiyacım olan son şey, gök mavisi boxer giymiş Teddy O'Reilly'nin arkasında dört ayak üzerinde durmak. Onun yanına diz çöküyorum ve ikimiz de o uygun görene kadar başımızı eğiyoruz.

Koluma dokunur. "Şimdi bak," der ve başını Ragnar'ın görüş alanına geri sokar.
Ha?

Açıklaması zor, ama inan ya da inanma, bu lanet balık Teddy'yi gördüğüne gerçekten sevindi galiba. Teddy kafasını akvaryumun diğer tarafına çevirir ve Ragnar onu takip eder. Teddy kafasını tekrar geri çevirir ve Ragnar yine onu takip eder. Sırt yüzgeci hafifçe çırpınır ve arkasında kırmızı, pembe ve mor renklerin bir karışımı, rüzgarda dalgalanan ipek bir fular gibi yayılır. Göğüs yüzgeçleri mutlu bir şekilde çırpınır ve Teddy'nin yönüne doğru baloncuklar üfleyerek suda sallanır.

"Gördün mü?"

Teddy bana döner ve yüzü o kadar şaşkınlık doludur ki, dudaklarımı sıkıca kapatarak bir ses çıkmasını engellemek zorunda kalırım. "Belki," diye kabul ederim.

"Belki değil. Kesinlikle." Ayağa kalkar ve bana elini uzatır. Elini tutarım ve beni ayağa kaldırır. "Onu beslemek ister misin?"

"Tabii. Neden olmasın."

Küçük bir kabı açar ve bana uzatır. Tek bir pelet alırım.

"Şimdi, böyle tut." Teddy, peleti işaret parmağı ve başparmağıyla alır ve suya bir santim kadar daldırır.

Ragnar yüzerek hemen onu alır. Onu yuttuğunda, ona benim peletimi uzatırım. Olduğu yerde kalır ve bana "Geri çekil, kaltak. O benim" diyen bir bakış atar.

Bu duyguyu anlıyorum, ancak bir balığın ağzına sözler koymaktan pek memnun değilim.

"Sana onun pislik olduğunu söylemiştim," diyor

Teddy gururla. "Sahibi gibi balık," diye alay ediyorum.

Teddy gülüyor ve bu, akvaryumdaki lambanın yüzüne düşen benekli ışıkla birleşince o kadar güzel bir manzara oluyor ki, dizlerim neredeyse tutunamıyor.

Bana bir sır verecekmiş gibi eğildi. Aptal gibi ben de eğildim. "Bu yüzgecin adı ne biliyor musun?" Ragnar'ın karnından kuyruğuna kadar uzanan yüzgeci işaret etti. Kıkırdamayı bastırmak için dudaklarını sıkı. "Anal yüzgeç."

Gözleri kırışır ve ışık dişlerinden yansır. Kahkahası, omuzlarını yukarı kaldırmasına neden olan kaba bir homurtuyla başlar ve hızla yüzümün her yerinde hissettiğim melek gibi bir sese dönüşür.

İşte bu.

Benim sorunum bu.

Bu, diğ er her Şeyden daha fazla sorunum olan Şey. Bu, g  ğ   ve meme u  larından bile daha fazla sinirimi bozan Şey. Bacaklarından ve kıvrımlı kalçasından bile daha fazla. Teddy'nin aptalca, oynak ve tatlı olması beynimi karıştırıyor.

O b  yle olduğ unda, hatırlıyorum. Her Şeyi hatırlıyorum.

O huysuz ve sinirli hale gelmeden önce, onun dünyadaki en tatlı  ocuk olduğ una ve daha da ötesi, benim arkadaşım olduğ una ikna olduğ umu hatırlıyorum.

B  yle olduğ unda, hiçbir Şey yokken gülüyor, ama gözleri neredeyse kapanacak kadar çok gülüyor, onu yakalamamak, sıkıca tutmamak ve kulağ ına *seni özledim diye* fısıldamamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

1&

GÜNÜN ÇOĞUNU apartman dışında geçiriyorum. Bu sabah buz üzerinde antrenman yaptık ve Lewis ve Bryce ile öğle yemeğine çıktık. Sonra Whole Foods'ta dolaşarak, rastgele sepetime bir şeyler attım.

Eve geldiğimde Teddy dışarıda, bu yüzden eşyaları boşaltırken acele etmiyorum ve neden bir sürü elma, patates ve domuz pastırması aldığımı, başka pek bir şey almadığımı nasıl açıklayacağımı planlıyorum.

Mutfak dolaplarından birinde bir meyve kasesi buldum ve içine mümkün olduğunca çok elma yerleştirdim. Elmaları koni şeklinde üst üste dizdiğimde, neredeyse iki torba dolusu elmayı kaseinin içine sığdırabildiğimi fark ettim. Üçüncü torbayı buzdolabındaki meyve çekmecesinin arkasına sakladım.

Bir yığın patatesi soyuyorum ve birkaç tarif okuduktan sonra onları püre haline getirmeye karar veriyorum. Oldukça basit görünüyor — patatesleri büyük bir tencerede haşlayıp, piştikten sonra bir çırpıcıyla iyice ezmek yeterli. Bunu yapabilirim.

Biraz domuz pastırması kızartıyorum, birkaç elmayı dilimliyorum ve bunları iki yemek tabağına düzgünce yerleştiriyorum.

Teddy eve geldiğinde, patates püresinin kontrolünü kaybetmişim. Sanırım fazla ezmişim. Sıvı hale gelene kadar pürüzsüz ama aynı zamanda yapışkan ve daha önce yediğim patates püresinden çok daha koyu.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, gözleri parlayarak bana doğru geliyor. "Tavuk parmesan mı?"

"Hayır. Tavuk parmesan yapmalıydım," diye itiraf ediyorum. "Patates püresi yapmaya karar verdim ama doğru yapabildiğimden emin değilim."

Kapağı kaldırıp tencereye bakar ve "Vay canına, ne kadar çok patates püresi var" diye mırıldanır.

"Antrenman uzun sürdü. Acıkmış olursun diye endişelendim."

Beni ilk kez görüyormuş gibi gülümsüyor. Sanki ben dünyadaki en iyi şeymişim gibi. Var olan en iyi şey. "Teşekkürler, Sev. Açım ve patates püresini çok severim. Elmayı da. Ve pastırmayı."

Bunun benim için bu kadar önemli olmaması gerektiğini biliyorum. Bana karşı nazik davranması ve diğer her şeyin, onun baştan çıkarma taktığının bir parçası olduğundan eminim, ama lanet olsun. Onu mutlu görmek ve onu bu hale benim getirdiğimi düşünmek, başımı döndüren bir saçmalık. "Başlangıçta iyiydi, ama şimdi yapış yapış oldular."

"Belki biraz daha süt eklemek gerekir. Her zaman düşündüğünden daha fazla gerekir."

Bolca süt ve bir tutam tuz ekleyip tadına bakıyorum. İyileşme belirgin.

Teddy hala yanımda duruyor. Çok yakınımda. Bir kaşık alıp, biraz patates püresi alıyor ve ağzına atmadan önce üzerine üflüyor. Onayladığını gösteren bir mırıldanma sesi çıkarıyor. Parmak uçlarımda hissettiğim yumuşak, alçak bir ses.

Yutkunduktan sonra, çenesini göğsüne doğru eğerek aşağıya bakar ve utangaç bir gülümseme yanaklarına yayılır ve yüzünü bir sanat eserine dönüştürür.

"Bu gece çok güzelsin." Söyleyişi utangaç ve tatlı. Çok basit bir iltifat, ama ardındaki samimiyet beni yere seriyor. Dizlerim tamamen titriyor. "Kısa tişört giydiğinde seni çok seviyorum. Her zaman sevmişimdir. Sanırım buna bir zaafım var. Sana bunu daha önce hiç söylemedim, ama bu kol" — elini uzatıp kolumun üst kısmını kavrar — "bu pazı, sol olan... kolunda yukarı aşağı hareket ettiğini görmek... benim cinsel uyanışım gibiydi."

Bu beni daha da şaşırtıyor.

Yemin ederim, yapmamaya çalışıyorum, ama tüm çabalarımın rağmen, kendimi pazımı kasarken buluyorum.

Bu Teddy'yi hafifçe homurdanmaya itti.

Kolumu bırakıyor, ama gözleri hareket etmiyor. Hala pazıma bakıyor, aşağıya doğru, ve ah dostum, aşağıya baktığında çok güzel oluyor. Uzun kirpikleri, keskin elmacık kemikleri ve melek gibi yüz hatları.

Eğildiğinde donup kaldım ve çok kısa bir an için yüzünü koluma hafifçe sürttü.

Burun, dudaklar, yanaklar. Yumuşak, pürüzsüz yanaklar.

Bana baktığında gülümsemesi değişmişti. Hâlâ tatlıydı, ama Tanrım, artık bir tür ateşli seks de katılmıştı.

İstemsizce sertçe nefes alıyorum ve bunu yaparken, o dudaklarını hafifçe koluma bastırıyor.

Bu, sadece bir dokunuştan ibaret. Bir hayalet. Kan dolaşımına doğrudan saf bir heyecan dökten bir fısıltı.

Yemeğimin tadını alamıyorum. Ne patateslerin, ne elmaların, ne de pastırmanın. Teddy'nin tadını bile alamıyorum, oysa hava onun varlığıyla yoğun ve ağır. Onun tadını alamıyorum. Onu hissediyorum. Dudaklarını tenimde.

Hayal edebileceğiniz en hafif öpücüktü. O kadar hafif ve masumdu ki, neredeyse hiç olmamış gibiydi.

Ama hissediyorum. Tanrım, hissediyorum. şimdi bile, neredeyse bir saat sonra, o kadar güçlü hissediyorum ki, banyoya gidip, kendimi döndürüp, makyaj aynasına bakıyorum, bana böyle hissettirmek için garip bir şey yapıp yapmadığını görmek için. Bana bir iz bırakıp bırakmadığını görmek için.

Tabii ki, hiçbir şey yok. Kolum her zamanki gibi görünüyor. Oturma odasına geri dönüp kanepenin benim tarafına oturuyorum.

Teddy televizyon

izliyor. Ben

Teddy'yi izliyorum.

Dudaklarını izliyorum. Kolum karıncalanıyor ve yanıyor, öptüğü yeri tekrar tekrar ovuyorum.

Bu, o hissi ortadan kaldırmıyor.

Sorun şu ki, o benim gördüğüm en mükemmel dudaklara sahip olabilir. Ne çok dolgun ne de çok ince. Tam ortada, mükemmel bir denge. Çoğu insanın dudaklarından daha koyu. Nedenini bilmiyorum ama kalıcı bir leke var. Muhtemelen beni eziyet etmek için. Cupid'in yayı gibi derin bir çentiği var. Pembe ete keskin bir V şeklinde oyulmuş. Burnundan Cupid'in yayına kadar uzanan dikey oluk da derin, yüzüne keskin, net bir gölge oyuyor, çenesindeki çukurla mükemmel bir denge oluşturuyor.

Profilden de mükemmeldir. Üst dudağı alt dudağına hafifçe değiyor. Bu beni kışkırtıyor. Provoke ediyor. Azgın mıyım yoksa kızgın mıyım anlayamıyorum. Dudaklarını dilimle zorla açmak mı istiyorum, yoksa onu yıllar önce kulüpte olduğu gibi başımı döndürdüğü gibi başını döndürecek kadar yumuşak bir şekilde öpmek mi istiyorum, anlayamıyorum.

Sonunda ayağa kalkıp odasına gidip duş almaya başlıyor. Onun yokluğu odadaki ağır havayı emip yok ediyor. Nefes almak daha kolay ama o yanımdayken aldığım kadar oksijen alamıyorum.

Telefonum çalıyor. Nate arıyor.

Bugün Tee ile konuştum. Sesi iyiydi. Samir'in sandığı kadar kötü biri olmayabileceğini söyledi. İnanabiliyor musun?

Daha mutlu görünüyor,
Sev.

Teşekkürler

Suçluluk ve panik duygusu beni sararken mesajı iki kez okudum. Kanımı donduran sert, ölümcül yumruklar. Böbreklerime ve kaburgalarım isabet eden, kemiklerimi kırıp nefesimi kesen darbeler.

Seni seviyorum
kardeşim.

Göğsüm sıkışmış, boğazım yanarken hızlıca yazdım.

Ben de seni
seviyorum

Mesajımın ardından Lockie'nin düşüşünü gösteren bir GIF ekliyorum. Bu, Blackeyes için oynadığı ilk maçlardan birinde oldu ve neredeyse hiç olmayacak bir düşüşüydü. Vuruldu ve düzeltmeye çalıştı, neredeyse başardı, ama uzun ve çirkin bir sallanmanın ardından dengesini kaybetti. Bu klibi internette buldum, yavaş çekim efekti uyguladım ve *womp, womp, womp* ses efekti ekledim.

O zamandan beri Nate ve ben birbirimize bu GIF'i gönderiyoruz, herhangi bir bağlam gerekmiyor. Nate bu GIF'i çok seviyor. Yavaş düşüşler onun Achilles topuğu olduğu için bu onu çok üzüyor. O çok dürüst bir adam, o kadar nazik ki, çok komik olsa bile genellikle başkalarının talihsizliklerine gülmez.

Yavaş düşmeler bu kuralın tek istisnasıdır.

Nate, yıllar önce lisede yaptığımız aptalca bir emoji ile cevap veriyor. Nate, odasının zemininde yatıyor, yüzünde mavi bir Sharpie kalemle çizilmiş gülünç derecede büyük bir gülümseme ve gözyaşları var.

Ben de aynı pozda çekilmiş bir fotoğrafımla cevap veriyorum.

Aptalca, ama zamanla daha da komik hale gelen şeylerden biri. Nate'in emojisinde cildi lekeli, çünkü kısa süre önce tıraş olmaya başlamış ve gözenekleri bundan hoşlanmamış. Benimkinde ise saçım çok kısa kesilmiş, favorilerimin kesildiği yerde belirgin bir bronzluk izi görünüyor. İkimiz de olduğumuz gibi görünüyoruz: kendimizi olduğumuzdan çok daha havalı sanan iki aptal çocuk.

Teddy yeniden ortaya çıkar, koridorda durur ve koridor ışığı onu arkadan aydınlatır. Siyah bir siluet, benim yönüme uzun, şehvetli bir gölge düşürür. Yakından bakmam gerekmez, sadece boxer şort giydiğini anlamak için.

Yanıma yaklaşır ve kanepenin benim tarafına oturur. Bacaklarını altına katlar ve bana yaklaşır, bana o kadar yakın diz çöker ki, duştan gelen sıcaklığı onun vücudundan yayıldığını hissedebilirim.

Tanrım, ne kadar çok ten görünüyor.

"Nate'e mesaj mı yazıyorsun?" diye soruyor. "Evet. Nereden bildin?"

Yüzünü buruşturur. "Her zaman anlarım çünkü ona mesaj attığında sadece o aptal gülümsemeyi takınırsın."

"Oh. Tamam."

"Sorun değil. Nate'e mesaj attığında da neredeyse aynı şekilde gülümsediğinden buna alıştım." Boğazında minik buz kristalleri oluşur. Sesi kesilir, kıskançlığın izleri ile dikenli kalır.

"Öyle değil ki..."

"Biliyorum. İkiniz de hep öyle söylüyorsunuz." Burnunu çekip topuklarının üzerine oturur, burnunu gereğinden biraz daha havada bırakır. "Ne hakkında mesajlaşıyordunuz? Benim hakkımda mı konuşuyordunuz?"

"Hayır! Biz sadece..." Neden yalan söylediğimi bilmiyorum. Nate ya da ben onun hakkında kötü bir şey söylemedik ki.

Düzeltilme. Biliyorum. Teddy, onun için endişelenmemizi veya ruh halini çok yakından takip etmemizi sevmez ve şu anda bana çok yakın oturuyor ve çok az giyinmiş durumda, bu yüzden bana huysuz bir ruh hali sergilemeye karar verirse kendimi kontrol edebileceğime hiç güvenim yok.

"Öyleyse göster bana."

Nate ve ben, Teddy'ye gösterip yukarı kaydırmaktan çekinmeyeceğim kadar saçma sapan emojilerle birbirimize mesajlar attık. Çok mutlu olduğumdan değil, ama yeterince güvenli.

Ekranımı görünce alaycı bir şekilde gözlerini deviriyor. "Başka ne var? Bana sadece bunları mesajladığınıza inanmamı bekleyemezsiniz."

"Mesajlarımızın genellikle ne kadar düşük seviyeli olduğunu görsen hoşuna gitmeyebilir," diye cevap veriyorum. Cesur hissettiğim ve belki de biraz fazla karbonhidrat aldığım için, Lockie'nin GIF'ini bulana kadar yukarı kaydırıyorum. Saçma olduğunu biliyorum, ama Teddy'nin görmesini istiyorum. O izlerken birkaç kez oynatıyorum.

"Sen çok kötüsün, Sev," diyor, sanki bu büyük bir iltifatmış gibi.

"Biliyorum."

Telefonumu kanepenin kolu ile minder arasına kaydırarak bırakıyorum ve dikkatimi tekrar televizyona veriyorum.

Teddy kıpırdamıyor.

Bana o kadar yakın ki, yüzümün yanında nefesini hissedebiliyorum. Sıcak ve tatlı. Şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha sarhoş edici. O kadar yakın ki, başımı kırk derece çevirsem dudaklarımız birbirine değecek. Belki otuz derece de yeter.

Nefes alıyor.

Ve veriyor.

Dudaklarımda ve dilimde onun tadını alıyorum. Yüzümde, boynumda ve boğazımın arkasında.

Onu öpmek istiyorum, dişlerim ağrıyor. Diş etlerim kaşınıyor.

Tırnaklarım avuç içlerime batıyor.

Aramızdaki cinsel gerilim gerçek, canlı bir şey. Bir adı ve nabızı olan bir şey. Beni ona öyle bir özlemle çeken bir şey ki, kendimi ona yaslanmaktan alıkoymak neredeyse imkansız. Onu öpmek istiyorum, o kadar çok ki dudaklarım kendiliğinden açılıyor.

Bütün bunlar olurken, o kıpırdamıyor. Olduğu yerde kalıyor, yanımda diz çökmüş, gözlerinden umut ve tatlı şeyler yayarak bana bakıyor.

"Ne istiyorsun, Teddy?" Aramızdaki gerilime bir saniye daha dayanamayarak soruyorum.

"Her zaman istediğim şey, Sev." "O da ne?"

"Öpücükler."

TEDDY "T-DOG" O'REILLY

Bunu SÖYLEMEMELİYDİM.

Tanrım. Söylememeliydim. Yapmayacağını biliyorum.

Hayal kırıklığı göğsümde bir fırtına gibi toplanıyor. Ani bir sel. Bir sağanak. Su buharı toplanıp, yağmur yağacakmış gibi görünen ağır, şişkin yağmur bulutları oluşturuyor.

Aniden Sev'e olan yakınlığının aşırı farkına varıyorum. O ve neredeyse çıplak olduğum gerçeği. Artık eğlenceli gelmiyor. Geçtiğimiz bir hafta boyunca kendimi sardığım tüm cesaretim dağıldı ve beni titreyerek ve üşüyerek bıraktı.

Oturma odası çoğunlukla karanlık. Televizyon açık, koridordaki ışık da öyle, ama gece çökmüş, mekanın çoğunu karanlığa boğmuş. Işık ve karanlık resimler çiziyor, Sev'in muhteşem yüzünün erkekliğini abartılı bir şekilde vurgulayan keskin gölgeler oluşturuyor. Saçları açık, bir gün boyunca bağlı kaldığı için kıvrılmış ve dalgalı. Yüzü benden başka yöne dönük ve televizyonda olanlara dalmış gibi davranıyor.

Bir saat önce kanalı hokeyden ev hanımlarına çevirdiğimde farkına varmamış gibi görünüyordu.

Housewives'a çevirdiğimde fark etmemiş gibiydi.

Bunu, onu etkilediğim, planımın işe yaradığı anlamına geldiğini düşündüm, ama aslında, muhtemelen benim bir aptal olduğumu ve benimle ne yapacağını bilmediğini düşünüyor.

Muhtemelen onu rahatsız ediyorum. Muhtemelen durmamı istiyor. Gözlerinde alevler gördüğümü düşünmeye devam ediyorum, ama belki de hepsi sadece acıma duygusudur.

"Ha?" diyor, durumun gerektirdiğinden biraz daha yüksek sesle.

"Hmm?" diye ciyakladım, bu durumdan nasıl kurtulacağımı düşünürken kaşlarım havaya kalktı.

"Ne dedin?"

Tanrım. Lütfen tekrar söylemek zorunda bırakma beni.

Sev'in bakışları çelik gibi. Sabit. Kesin. Umutla odaya bakınıyorum, dikkatimi başka yöne çekecek bir şey görünmesini diliyorum.

Hiçbir şey görünmüyor, bu yüzden utançla yüzleşmek zorunda kalıyorum. "Dedim ki..." Utançtan doğan, boğuk bir inilti çıkıyor ağızımdan. "Öpücükler istiyorum dedim."

Zaman o kadar yavaşlar ki, zihnimde bir özür taslağı oluşturabilirim, ama bunu yüksek sesle söyleyemem. Sev, buz üzerinde hareket ettiği gibi hareket eder. Kararlı bir şekilde. İddialı bir şekilde. O kadar hızlıdır ki, tepki verecek vaktim olmaz.

Aniden, üzerime atılır ve dudaklarımı düzgünce dudaklarıyla kapatır. Beynimde bir bomba patlar.

Öpücüğü sert ve yumuşaktır. Saf ve masumdur ve başıma gelen en ateşli şeydir.

İki kez göz kırpyorum ve gözlerimi açtığımda, beni öpmeden önceki yerine geri dönmüş. Ama hala bana bakıyor, ne söyleyeceğimi veya ne yapacağımı bekliyor.

Elimi ağızıma götürüp, alt dudağımı parmaklarımın arasında dikkatlice yuvarlayarak az önce olanları tekrar canlandırıyorum ve bu yetmediğinde, dilimi dışarı çıkarıp dudaklarımı yalayıp Sev'in tadını tekrar almaya çalışıyorum.

Gözleri benden ayrılmıyor, ancak onun bakışlarının ağırlığı, onun altında ne kadar uzun süre kalırsam o kadar değişiyor. Başlangıçta bir soruydu. Cevap bekleyen bir soru. Şimdi ise yüzümden ve göğsümden aşağı akan sıcak yağ.

Ona bakacak cesaretim olduğundan emin değilim, bu yüzden başımı eğip aşağıya bakıyorum. Bunu yaparken, vücudumdan aşağı akan sıcak yağ kucağıma birikiyor ve beni sertleştiriyor. Yarı inanamadan, yarı şiddetli utançla, sikimin gözle görülür şekilde kalınlaşmasını izliyorum. İç çamaşırdaki hareket ilk başta ince, özellikle dikkat çekmeyen hafif bir şişkinlik, ama bu hızla değişiyor.

Kısa süre sonra, şişkinlik sadece bir şişkinlik olmaktan çıkar. İç çamaşırdaki belirgin, gözden kaçmayacak bir çıkıntı oluşturan kaya gibi sert bir çubuk haline gelir. Elim dudaklarımdan aşağıya doğru iner ve Sev'in uyluğuna konur. Kot pantolonu yıpranmış ama dokunulduğunda hala pürüzlüdür. Kalbim davul gibi atıyor ve nefes almakta zorlanıyorum, yapmak istediğim şeyi yapmaya cesaret edemiyorum.

Çoğunlukla eski halime, korkak halime, gerçek ya da algılanan reddedilme karşısında çöken halime geri dönüyorum.

Eski haline dönmeyen küçük bir parçam bedenimi ele geçiriyor. Kolumu ve elimi. Merakla ve hayretle, küçük parmağımın ve başparmağımın avucuma kıvrılmasını izliyorum. Sonra Sev'in uyluğuna düz kalan üç parmağımı sertçe vuruyorum.

"Şimdi ne olacak?" diye dişlerini sıkarak soruyor.

"Üç," diye fısıldıyorum, kendi cüretkarlığıma inanamadan. "Üç tane lazım. Üçlü şeyleri severim. Beni bilirsin, Sev. Üç öpücük lazım, yoksa uyuyamayacağım." İyice emin olmak için, son derece kibar ve acınası bir "Lütfen" ekliyorum.

Bunu yapmasını beklemiyorum. Neden böyle davrandığımı bile bilmiyorum. Onun öpücüğünü alıp odama koşmalıydım. Şimdi orada olmalıydım. Yorganımın altında, elim iç çamaşırimda ve dudaklarımda onun öpücüğüyle.

Bu, beni uzun süre mutlu etmeye yeter, hatta fazlasıyla yeter. Haftalarca. Aylarca. Belki yıllarca.

Sonsuz şaşkınlığımla, Sev'in gözleri kısa bir süre yukarı doğru yuvarlanır ve bana dikkatini geri çevirmeden önce düşük bir homurtu çıkarır. "İlki sayılır mı, yoksa baştan mı başlamam gerekiyor?"

Ha?

Ne?

Tanrım, bu çok iyi!

"Lütfen baştan başla. Bunların bir koleksiyon olması gerekiyor. Küçük bir grup, yoksa üçlü gibi hissettirmeyecekler, ayrı, ilgisiz şeyler gibi hissettirecekler.

— Beni, damga gibi yakan büyük, ağır eliyle kesiyor. Elini boynuma koyuyor. Boynumun yan tarafına, ama yine de nefes almamı engelliyor. Elini geriye kaydırıyor, ta ki kafatasımın arkasını avucunun içine alana kadar. Kafamı geriye eğiyorum, bunu yapmak istediğimden emin olmasam da, beklerken ağırlığımı ona bırakıyorum.

Yakın.

Çok yakın.

Daha da yakın.

Eğilir ve dudaklarını sol yanağıma, kısa bir süreliğine, sonra da sağ yanağıma, yine kısa bir süreliğine, ama biraz daha az, değdirir.

Ateşler içindeyim, boynumdan aşağısı felç olmuş gibi.

Gözleri kapakları altında, bakışları yoğun ve aşağıya doğru, dudaklarımı izliyor. Ağzından nefes alıyor. Bir saniyelik bir duraklama var — vücudumdaki her sinirin ateşlenmesi için yeterince uzun

vücudumdaki her sinapsın ateşlenmesi için yeterli, ama benim bir şey yapmam veya söylemem için yeterli olmayan bir saniyelik bir duraklama oluyor — sonra dudaklarını tekrar benim dudaklarıma bastırıyor.

Daha önce olduğu gibi hızlı ve tatlı. Etli ve sıcak.

Isırık gibi sıcak ve yakıcı yumuşak bir öpücük.

Bir saniye var, bir saniye yok.

VÆY DÆLORÆAN

"HEY, yakışıklı, canlan biraz!"

Bir elma havada bana doğru hızla geliyor. Onu yakalayıp Teddy'ye geri atıyorum. O da onu yakalayıp bana atıyor. Dün gece yüzünü öpmemem gereken bir adamla, aslında abartılı bir yakalama oyunu oynarken, mutfak adasının etrafında saat yönünün tersine dolaşıyoruz.

Bugün aramızda bir gariplik olması gerekirdi, ama yok.

Onunla aptal gibi davranmak bu kadar tatmin edici olmamalı. Beni bu kadar gülümsetmemeli.

Bu aptalca, saçma ve çocukça bir şey. Ama Teddy'yi o kadar mutlu ediyor ki, durduramıyorum. Uzun zamandır hiç bu kadar neşeli görünmemişti. Kaygısız ve genç. İnsanlar ona kötü davranmadan önceki gibi gülümsüyor. Dudakları o kadar gergin ki, dişlerinin üstünde pembe bir diş eti şeridi görünüyor. Onu mutlu görmekten çok hoşlanıyorum. Gereğinden fazla seviyorum. O kadar çok seviyorum ki, bu beni öldürüyor çünkü onu böyle görmek, öyle olmadığı zamanlarda suçlunun ben olduğumu hatırlatıyor.

Böyle zamanlarda, o kadar mutlu ki sebepsiz yere gülüyor, özlemimin kristalleşip öfkeye dönüşmemesi zor oluyor. İhanet. Acı. Ya da en iyi arkadaşın, kendini sevdiğinden daha çok sevdiğin biri, en çok istediğin şeye sahip olamamanın sebebi olduğunda hissetmen gereken her neyse.

VCEY DÆLORÆAN

±ken

Nate ile buluşmak için beyaz düğmeli bir gömlek giydim. İnce gri çizgili beyaz bir gömlek. Gömleğin kumaşı yeni ve kaşındırıcıydı. Genelde aradığım rahatlığı sağlamak için biraz fazla mağaza ütüsüydü. Başlangıçta gömleği pantolonumun içine sokmuştum, ama her zamanki görünüşümden genç papaz adayı görünüşüne geçemedim, bu yüzden gömleğin çoğunu pantolonumun dışına çıkardım ve kolları sıvadım, sadece ön kısmını biraz pantolonumun içine soktum.

Gömleğe rağmen, yürürken adımlarım hafiflemişti. Ciğerlerimi dolduran umut balonu sayesinde biraz daha zıplıyordum. O gece kulüpte Teddy'yi durdurarak doğru şeyi yaptığımı biliyordum. Herhangi bir pislik bile bunu görebilirdi. Sarhoştı. Buna şüphe yoktu. O gece bir şey olsaydı, bu benim onu kullandığımı açık bir durum olurdu.

Dün gece O'Reilly'nin arka bahçesindeki olay farklıydı. O tamamen ayıktı.

New York'ta Teddy ile karşılaştığımdan bu yana zaman geçmişti. Aylar. Neredeyse bir yıl. Üniversiteye gitmişti. İyi hokey oynuyordu. On dokuz yaşına girmişti ve biraz hayat tecrübesi kazanmıştı. Elbette hala gençti, ama on sekiz ile on dokuz yaş arasında büyük bir fark vardır. Nedenini sorma, öyle işte.

Main Street'e sola döndüm ve yolu geçtim. Mo's Diner açıktı. Kırmızı ve beyaz çizgili tenteler neşeli ve davetkârdı. Saat çok erkendi, kaldırım hâlâ hortumla yıkanmış olduğu için ıslaktı.

İzin istemeye gidiyordum ve bunun farkındaydım. Bununla birlikte göğsümde hafif bir heyecan vardı, ama dürüst olmak gerekirse, hiçbir parçam

izin verilmeyeceğini düşünmüyordu. En küçük, kendinden nefret eden parçam bile bunu düşünmüyordu. Bunun bir formalite olduğunu düşündüm. Yapılması gereken doğru şey. Erkekler arası kurallara bir selam. Gerekli bir kontrol.

Nate'ten önce Mo's Diner'a vardım ve büyük bir tabak patates kızartması, onun için çift kat kalın çikolatalı milkshake ve kendim için bir Pepsi sipariş ettim. Yemekler ve içecekler o geldikten birkaç dakika sonra geldi.

Her zamanki gibi, onu gördüğümde gülümsedim. Benim için Nate ile birlikte olmak, çok uzun süre soğukta kaldıktan sonra sıcak, güneşli bir odada kıvrılmak gibiydi. Uzun bir günün ardından eve dönmek gibiydi, o gün başka hiçbir şey yapmam gerekmediğini bildiğim zaman.

Her zamanki gibi, o da beni görünce gülümsedi. Tanıdık yüzü açıldı, dudakları dişlerini gösterecek kadar genişçe açıldı. Nate'in gözleri Teddy'ninki gibi mavi, ama daha koyu, saçları ise daha açık renk. Nate daha uzun ve daha geniş omuzlu, ama insanlar sık sık onun ve Teddy'nin birbirlerine çok benzediğini söyler. Ben bunu hiç fark etmedim. Bana göre Nate kendine benziyor, sadece kendine.

Dünyada Teddy'ye benzeyen kimse yok.

En sevdiğimiz masada oturuyorduk. Ön tarafta, sokağa bakan pencerenin önündeki masa. Pencere kenarındaki saksı çiçeklerle doluydu. Kırmızı ve mor petunyalar, sanırım.

"Naber dostum?" diye sordu Nate, tabaktan küçük, çıtır çıtır bir patates kızartması alıp ağzına attı. "Bu gömlek neyin nesi? Benim bilmediğim bir iş görüşmen mi var?"

Elimi sallayarak onu susturdum ve milkshake'inden birkaç büyük yudum alıp patates kızartmasını yutmasını bekledim.

"Şey," dedim, birdenbire nefesim kesildi. Sözlerim birikip normalden çok daha hızlı çıktı. "Dün gece senin evine uğradım. Kafam karışmıştı ve senin orada olmayacağını unutmuştum, ve Teddy... şey, Teddy oradaydı."

Nate bir patates kızartması çiğnedi, yuttu ve sonra her iki kaşını da kaldırdı, bu da bende hafif bir tedirginlik yarattı. Hafif bir ürperti ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Bunu görmezden geldim.

"Ayıklmış," diye açıkladım. "Tamamen ayık."

Nate'in ağzı düz bir çizgiydi ve vücudunun geri kalanı tamamen hareketsizdi. "Ne oldu?"

Daha önce birçok kez oturduğum bir kabine yaslanmıştım, ama kendimi yabancı bir yerdeymiş gibi hissediyordum. Yeni bir yerde.

"Şey, geçen yıl kulüpte ne olduğunu biliyorsun, değil mi? O yine... öyle davrandı. Elimi tuttu... ve beni öpmeye çalıştı."

Nate'in gözlerinde bir sorun vardı. Farklıydılar. Soğuktu. Üzerinde küçük çatlaklar olan buz parçaları gibiydi. Normalde göründükleri gibi değillerdi. Bu beni o kadar şok etti ki göğüs kafesim daraldı ve nefes alamadım.

"Ne yaptın?" diye sordu, konuşmasını bitirince başını geriye eğip dilini azı dişlerinin üzerinde gezdirdi.

Nate'in bu halini sevmedim, özellikle de daha önce hiç görmediğim bir hali olduğunu sevmedim. Nate'in en sevdiğim yanlarından biri, ondan ne bekleyeceğimi her zaman bilmemdir. Her zaman. Beni asla hayal kırıklığına uğratmaz ve beni asla şaşırtmaz. O gün Mo'nun yerinde beni şaşırttı. "Ona hayır dedim. Onu durdurdum, yemin ederim."

Omuzları gözle görülür şekilde gevşedi ve gözleri o kadar çabuk normal haline döndü ki, az önce olanları hayal mi ettim diye merak ettim. Milkshake'inden bir yudum aldı ve elinin tersiyle ağzını sildi.

"Mesele şu ki," dedi, kısmen yenilmiş, kısmen kabullenmiş bir şekilde omuz silkerek, "Teddy sana aşık olduğunu düşünüyor, Sev. Bu bir aşama. Bir dönem. O bir çocuk ve aşık. O senin ve benim gibi değil. O farklı. O, bizim hissettiğimizden farklı hissediyor. Onları derinden hissediyor. Kemiklerinde ve ruhunda. Eğer sen... ve o... Eğer denersen, işe yaramaz çünkü, şey..." Bir sonraki omuz silkme tamamen kabullenme içindi. "Sen sensin ve ikimiz de senin nasıl biri olduğunu biliyoruz. İşler ters gittiğinde, o iyi olmayacak."

O bunu söylemedi, ama sanki söylemiş gibi ne demek istediğini açıkça anladım.

—*ve o iyi değilse, biz de iyi olamayız.* Kalbim durdu ve kanım dondu. "O benim kardeşim. Benim kanım. Kimsenin ona zarar vermesine izin veremeyeceğimi biliyorsun." Nate bir an bana baktı ve sonra gözlerini indirdi. "Sen bile."

Aynı anda yüzlerce duygu beni sardı. Şok. Dehşet. Acı. Aşağılanma. Ama en çok, Nathan'ın söylediklerinin tamamen mantıklı olması beni etkiledi. Yüzüme soğuk su dökülmüş gibiydi. Bütün kafam buz banyosuna daldırılmıştı.

Açıkçası, Teddy ile birlikte olamazdım. O ve ben? Bu saçmalıktı. Saçma sapan bir şeydi. Ne halt yedim de onun için yeterince iyi olduğumu düşündüm?

Nefes almak için başımı kaldırdığımda, ayılmıştım ve Nate masanın üzerinden bana elini uzatıyordu. Ona uzandım, ama her zamanki gibi elimi tutmadı. Bunun yerine bileğimi sıkıca kavradı. Ben de aynısını yaptım.

Güçlü bir tutuşdu. Bir güvenlik tutuşu. Hayatım pahasına ona tutundum.

"Tabii ki hayır," dedim çabucak, sanki ince bir bıçak kaburgalarımın arasından kalbime doğru ilerliyormuş gibi hissettiğim şeyden kurtulmak için elimden geleni yaptım. "Teddy'ye *kimse* zarar vermesine izin vermeyiz." Gülümsemeye çalıştım ve Nate'in hala aşağıya bakmasına minnettardım çünkü alt dudağımın titremesini durdurup istediğim gibi geri çekmeyi başaramıyordum. "Şimdi de başlamayacağımız kesin."

Nate sonunda başını kaldırdı ve koltuğundan kalktı, masanın üzerinden eğilerek alnı alnıma değene kadar yaklaştı. Ellerimiz hala mengene gibi birbirine kenetlenmişti, ama alnlarımızın temas ettiği yer sıcaktı. Serbest eliyle başımın arkasını tuttu ve saçlarıma fısıldadı. "Kan bağı olmayabiliriz Sev, ama sen de benim kardeşimisin." Dudakları hafifçe tepe noktama değdi. "Sen benim seçtiğim kardeşim."

Sersemlemiş bir halde restorandan çıktım ve neredeyse hiç yapmadığım bir şey yaptım. Gün ışığında eve gittim. Babam ön verandada oturuyordu, elinde bir kutu bira ve ayaklarının yanında boş bir votka şişesi vardı. İç çamaşırında ter lekeleri vardı ve şişkin karnı bel bandının üzerinden taşıyordu.

Belki de gündüz vaktiydi ve güneş parlıyordu, bu yüzden ışıklandırma iyiydi, ya da belki de Nate ile az önce yaptığımız konuşma yüzündendi, ama her halükarda, her şeyi net bir şekilde görebiliyordum.

Benim gibi biri, bu aileden biri, Teddy gibi biriyle birlikte olabileceğini düşünmek delilikti.

Babam bira bardağını bana doğru kaldırdı ve gömleğime baktı. "Ne satıyorsan sat, evlat, biz almıyoruz. Hiçbir şey alamayız," dedi ve gürültüyle güldü.

Alaycı bir şekilde güldüm. "İyi espriydi, baba."

Babamın oturduğu kamp sandalyesinin yanındaki sandalyeye oturdum. Sandalyenin üzerinde bir delik vardı, bu da sanki ağırlığımı taşıyamayacak bir hamakta oturuyormuşum gibi hissettiriyordu. Umursamadım. Uygun görünüyordu. Bir süre sonra annem dışarı çıktı. "Soğuk bir şey ister misin, bebeğim?"

O güne kadar, anne babamdan gelen alkol tekliflerini hiç kabul etmemiştim. Sanırım bir şeyleri kanıtlamaya çalışıyordum. Daha iyi bir insan ol. Bunun üstesinden gel

. Bunun gibi saçma sapan bir şey. Neyse, o gün farklıydı.

"Tabii. Neden olmasın?"

En aptalca ya da en üzücü olan şey, bunun babamı çok mutlu etmesiydi. O yılın başlarında Dogs ile sözleşme imzalamıştım. Lanet olası bir NHL hokey takımı, ama annemin bana verdiği birayı ilk yudumladığımda babam, sözleşmeyi ona söylediğim zamankinden daha gururlu görünüyordu.

Bütün öğleden sonra verandada oturup içtik, babam da saçma sapan şeyler konuştu. Bir ara sandalyemin oturağı kırıldı ve ben düşüp kıcıma oturdum.

Hepimiz güldük, güldük ve güldük.

Kadınlar için uzun boylu olan annem bana küçük ve kırılgan görüne kadar içtik. Bir zamanlar güzel olan annem, sarkık saçlı, zayıf bir kadına dönüşmüştü ve benden en az on santim kısa olan babam ise devasa görünüyordu. Devasa ve tehditkar. Gülümsüyor ve eğleniyor olmasına rağmen, kabuslarımdaki yaratık gibiydi.

Konuşurken ellerini kullanarak jest yaptığında, içime çekildim ve çocukken hissettiğim aynı içgüdüsel çekinme dürtüsünü hissettim.

Onlar sarhoş olup benim hareketlerimin farkına bile varmadıklarında, yatağıma gittim. Merdivenlerde dengesizdim ve iki elimle tırabzana tutunup kendimi yukarı çekmek zorunda kaldım. Dişlerimi fırçalarken aynaya yaklaştım ve yüzümü inceledim. Annemin gözlerine sahiptim. Beyaz kısımda küçük kırmızı damarlar bulunan kan çanağı gözler ve babamın ağzına sahiptim. Dudakları açık ve eğri büğrü sarkmıştı.

Aynaya bakarken, geleceğimi net bir şekilde gördüm. İki olası yolum vardı. Biri daha karanlık ve ayrıntılarla doluydu, tanıdığım virajlar ve dönüşlerle doluydu. O yolun çakıllarını ve kirini iyi tanıyordum. Her tümseği ve beni nereye götüreceğini biliyordum.

Birçok yönden, çok iyi bildiğim için yürümesi kolay bir yoldu. Tanıdık geliyordu. Evim gibi. Neredeyse kaçınılmaz gibi geliyordu.

Diğeri zordu. Bilinmeyen ve tanıdık olmayan. Ev gibi hissettirmeyen, net ve parlak bir yoldu. Bana da hiç benzemiyordu. Aslında benzemiyordu. Yolun kaplı olduğu tertemiz çakıl taşlarını tanımadım ve köşede ne olduğunu bilmiyordum. Bu yol beni korkutuyordu. Bu yolu biraz olsun çekici kılan tek şey, Nathan'ın o yolda durup elini uzatmış, benimle birlikte yürümemi beklediğini bilmemdi.

Onu orada, korkutucu, parlak yolda görmek, her zamanki gibi beni rahatlattı, ama o gün yaşanan olaylar nedeniyle, o gün beni farklı bir şekilde rahatlattı. Daha çok

Bazı yönlerden daha az, bazı yönlerden daha fazla, ama sonuçta bana onun benim için kim olduğunu hatırlattı.

O benim seçtiğim kardeşimdi ve eğer bu yolu seçersem, sahip olduğum tek aile o olacaktı.

Huzursuz bir şekilde uyudum, başım dönüyordu, kalbim çok hızlı atıyordu. Ertesi gün uyandım, uykuya daldığım düğmeli gömleği sıkı bir top haline getirip çöpe attım.

Sonra ön kapıdan çıktım ve bir daha arkama bakmadım.

VÆY DÆLORÆAN

TEDDY, birbirimize attığımız elmayı lavaboya götürür ve üzerine soğuk su tutar, rahatsız eden yerleri nazıkçe ovmağ için ara verir. İşini bitirdiğinde, elmayı kurutmadan bana atar. Minik su damlacıkları yüzüme yağmur gibi yağar.

Elma'yı elimde tutup bir süre incelerim, meyvenin etini ilk ısırık için en uygun yeri ararım. Bulduğumda, elmayı dudaklarıma götürürüm. Dişlerimi elmaya batırmadan önce, Teddy atılır ve ilk ısırığı çalar.

Bunu yaparken gülüyor.

Bu, onun çocukken ona yaptığım bir şeydi. Çocukça bir oyundu. Onu eğlendirmek için yaptığım bir şeydi, ama tatlı ve nostaljik bir anı ve beni O'Reilly'lerin mutfağında geçirdiğim öğleden sonralarına götürüyor, buzdolabını açıp kapatarak, bunu yapmanın bir şekilde mucizevi bir şekilde içindekileri yemek istediğimiz bir şeye dönüştüreceğini umarak.

Teddy düşünceli bir şekilde çiğnerken, elimdeki elmaya bakar. "Biliyor musun..." diye sorar, yuttuktan sonra. "Sen bana bunu yaparken bunu yaptığında, elimden akan suyu yalardım, böylece dudaklarının dokunduğu şeyi tadabilirdim."

Bu itiraf o kadar masum ve tatlı ki, bir an için dilim tutulur.

Bunu ne kadar sevdiğime dayanamıyorum.

Şu anda bana bu tür şeyler söylemesini çok seviyorum. Aynı zamanda, ne kadar zamandır böyle olduğunu düşünmek beni çok üzüyor. Ne kadar zamandır benim hakkımda böyle hissettiğini düşünmek

benim hakkımda böyle hissettiğini düşünmek beni çok üzüyor.

Nate'in bunun geçici bir dönem olduğunu söyleyip geçeceğini iddia ederken ne kadar yanıldığını.

"Sadece dudakların değil," diye devam ediyor. "Dişlerin ve dilin de. Bayıldım. Normal elma suyundan daha lezzetli olduğunu söyleyebilirim çünkü ağzının içini okşamıştı."

Bu biraz farklı bir etki yaratıyor. Biraz daha aşağıda ve daha sert.

Terlemeye başlıyorum ve elimden akan meyve suyunun farkına varıyorum. Avucumdan nabız noktama doğru akan yapışkan, tatlı bir akıntı.

"Senin için yalamamı ister misin?" diye teklif ediyor Teddy.

"Hayır," diyorum ve elimi hızla çekiyorum. "Ben kendim yaparım."

Ben bunu yaparken o hareketsiz kalır, dilimle tatlı ve ekşi tadı takip ederken yoğun bir bakışla beni izler. Uzun bir süre kıpırdamaz. Ben ne yaptığımı fark edene kadar.

Onu tattım. Teddy'nin dişlerinin dokunduğu bir şeye dokundum ve tattım. Dudaklarına. Diline.

Neden ve nasıl bu kadar tahrik edici olduğunu bilmiyorum, ama öyle. Sadece benim için de değil.

Teddy o kadar tahrik olmuş ki göz bebekleri büyümüş. Gözleri kararmış, o kadar açık bir şehvetle gölgelenmiş ki nereye bakacağımı bilemiyorum.

TEDDY "T-DOG" O'REILLY

YATMA ZAMANI VE HARİKA bir gün oldu. Sev'in son birkaç gecedir bana verdiği iyi geceler öpücükleri beni ölçülemeyecek kadar mutlu etti, üstelik bugün bütün gün garip davranıyordu. Öyle görünmeyebilir, ama onun durumunda bu iyi bir şey.

Odaında saklanıyor, ki bu hiç ona göre bir şey değil, ya da köşelerde gizlenip her hareketimi yakından izliyor. Bunu belli etmemeye çalışıyor, ama onu çok iyi tanıyorum, bu yüzden bunu başaramayacağını biliyorum.

Ne olduğunu biliyorum. Onun tüm dikkatini çektim. Sonunda, sonunda, *sonunda* başardım ve bu, her zaman hayal ettiğim kadar güzel bir duygu. Aslında daha da güzel, çünkü bu hayal her zaman gerçek dışı, ulaşılmaz ve imkansız gelmişti, ama şimdi gerçekten oluyor.

Sev mükemmel olmadığı için bu durum mükemmel değil. O mükemmelden de öte. Kusurlu, dağınık ve insan.

Tıpkı benim gibi.

Bugün benim yanımda sertleşiyor. Saklamaya çalışıyor ama sertleşmiş penisi saklanması kolay bir şey değil. Tişörtünü aşağı çekip kucağına bir yastık koyuyor. Çok sevimli.

Sanki ben buna kanacakmışım gibi.

Bu akşam, muhteşem bir ereksiyon yaşadı ve bunu hiç saklayamadı. Gri eşofman altı giyiyordu ve inanın bana, yumuşak pamuklu kumaşla Sev'in büyük, güzel, sert penisinin birleşimi görülmeye değerdi.

En sevdiğim şey, bu tepkiyi elde etmek için tek yaptığının elmasından bir ısırik almak olmasıydı.

Elindeki suyu yaladı ve bunun benim için ne anlama geldiğini, neden bunu seksi bulduğumu ve neden gençken bunu bu kadar sevdiğimi anladığı anı gördüm.

Sev, tahrik olduğunda tahrik olmadığından daha da seksi oluyor ve bu benim mümkün olduğunu düşünmediğim bir şeydi. Çenesi sıkılıyor ve ağzından, dişlerinin arasından nefes alıyor, inci gibi dişlerinin küçük aralıklarından sert, gıcırtilı bir ses çıkıyor. Gözlerinde alevler var, karanlıkta küçük kıvılcımlar ve ben buna bayılıyorum.

Bunu çok seviyorum.

Hâlâ burada olmasını seviyorum. Benimle birlikte kanepede, televizyondaki saçmalıklara dalmış gibi davranıyor. Kanepenin kendi tarafında, kol dayama yerine sıkışmış durumda, ben ise rahatça uzanmışım. Ayaklarım onun kucağında ve ben ona söylememiş ya da tekmelememiş olmama rağmen ayak tabanımı yoğuruyor.

"Yarın için planın ne?" Nadia'nın ona gelip kalan eşyalarını almasını istediğini söylemişti ve ben onun böyle şeyleri tek başına yapmaktan hoşlanmadığını biliyorum. "Seninle gelmemi ister misin? Kutularını taşımanda yardımcı olabilirim... ve sana bir şey atmaya başlarsa seni koruyabilirim," diye takılıyorum.

"Kendimi koruyabilirim," diye cevapladı, bana ince bir bakış attı.

"Biliyorum, ama buna gerek yok." Bu sözüm onu duraksatır ve kaşlarının arasında bir gölge belirir. Yüzünü bana çevirir ama hiçbir şey söylemez. "Ne? Nate'in seni koruyan tek kişi olduğunu mu düşünüyorsun?" İçini çeker ve yüzünde anlaşılması zor bir ifade belirir. "Ben de seni koruyorum, Sev. Muhtemelen Nate'ten daha fazla." Saçmalıyorum, ama kimin umurunda.

"Nate senden kolaylıkla 50 kilo daha ağır, Tee."

Ona sırtıarak bakıyorum. "Evet, ama onun refleksleri benimki gibi hızlı mı?"

İstemedenden de olsa gülüyor. Bu çok güzel bir manzara. Sert, erkeksi yüzü yumuşuyor. Bir perde düşüyor, eğlence sert çizgileri silip yerini daha yumuşak bir ifadeye bırakıyor.

"Sadece bir kez söyledim, seni küçük pislik."

"Evet, ama bu benim hayatımın gidişatını değiştirmek için yeterliydi. Bunu biliyorsun, değil mi? Benim kaleci olmamın sebebinin sen olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Anladım."

"Senin benim üzerimde böyle bir gücün var, Sev. Bu yeni bir şey de değil. Her zaman vardı. Bazen bu beni gerçekten kızdırdı, ama son zamanlarda... Son zamanlarda, bunun umurumda olmadığını fark ettim. Neyse o. Bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Olması gereken bu ve bunu kabul ettiğim için şimdi daha iyi hissediyorum."

Gözlerini kaçırıyor. Göğsü hızla inip kalkıyor.

"Sen de kabul ettiğinde kendini daha iyi hissedeceksin. Göreceksin."

Kararsız bir şekilde homurdanır ve ben bunu, bugünlük eğlencesini tamamladığının işareti olarak alırım. Kanepenin onun tarafına kayarım ve son birkaç gecedir yaptığım gibi, umutla onun yanında diz çökerim.

"Tanrım, şimdi ne var?" diye mırıldanır, göz kapakları normalde bir göz kırpma süresinden daha uzun süre kapalı kalır. Cevap vermezsem, boşluğu kendisi doldurur. "Ne istiyorsun? Daha fazla öpücük mü? Öyle mi? Çünkü..."

Onu kesip sözünü kestim. "Bir keresinde okuduğum bir şeyi biliyor musun? Dişçiye gittiğinde, ağzın açık bir şekilde koltukta uzanıp parlak ışığın ağzına vurduğunda, dişçiler son zamanlarda oral seks yapıp yapmadığını anlayabilirlermiş, çünkü yapmışsan boğazının arkasında yuvarlak bir morluk oluşmuş. Buna inanabiliyor musun? Dişçinin tüm sırlarını görebildiğinden tamamen habersiz olan kaç erkek o koltuklarda yatıyor, bir düşünsene." Kıkırdamamı bastırmak için ağzımı elimle kapattım.

"Ne demek istiyorsun Teddy?" diye homurdandı.

"Demek istediğim, ben bunu istiyorum. İçimde senin bıraktığın bir iz istiyorum. Kimsenin göremeyeceği bir iz. Sadece sen ve benim bildiğimiz bir iz. Vücudumun içinde senin izini istiyorum..." Omuzlarımı genişçe silkiyorum, "Ama, hey, tek teklifin iyi geceler öpücüğü ise, onu da kabul ederim."

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum..."

"Ama Sev, onlar olmadan uyuyamıyorum. Denedim, yemin ederim, ama yapamıyorum. Uzun zamandır çok yorgunum ve son birkaç gecedir ölü gibi uyuyorum." Biraz somurtuyorum. "Onlara ihtiyacım var."

Burun delikleri genişledi, gözleri kısıldı, başımı sertçe tutup kendine doğru çekti. Sol ve sağ yanaklarımdan öptüğünde şaşkınlıkla nefesimi tuttum, sonra dudaklarıma morartacak kadar sert bir öpücük kondurdu.

Üç öpücük.

Üç öfkeli, gözleri açık öpücük, cildime sert sakallarıyla sürtünerek. Dün gece bana verdiği yumuşak öpücükler kadar sevdiğim cezalandırıcı öpücükler.

"Şimdi yat," diyor, sanki burada kontrolün kendisinde olduğu izlenimine kapılmış gibi.

"Gideceğim," diyorum, biraz öfkeyle kalkarak, "ama sadece mastürbasyon yapacağım için."

Koridorun ortasına gelmiş, neredeyse yatak odamın kapısına varmışım ki, onu duydum: Ayakta durduğum zemini sarsan derin, çaresiz bir gürültü. Kalbim davul gibi atarken ona dönüyorum. Hayır kelimesinden, itilip kakılmaktan ya da uzak tutulmaktan duyduğum korku biraz daha azalıyor, elimden kayıp artık benim bir parçam bile olmayabilecek bir boşluğa batıyor. Korku dağılıyor ve yerini, başka hiçbir şeyin var olmadığını hissettiren yoğun bir şehvet alıyor. Artık sadece arzu var. Sadece kaçınılmazlık.

Sadece Sev'in benim olduğu kadar benim de onun olduğu kesinliği.

"İstersen izleyebilirsin," diyorum sessizce. "Kapımı senin için açık bırakacağım."

Soyunurken sırtımı kapıya dönüyorum. Çok uzun sürmüyor çünkü üzerimde sadece yeni bir boxer ve bileğimde Sev'in üç saç tokası var. Saç tokaları onun olduğu için takılı bırakıyorum ve iç çamaşırlarımı yere atıyorum.

Yatağım dağınık ama umurumda değil. Çarşafı düzeltmiyorum. Yatağa uzanıyorum, belim ve dizlerim yığılmış çarşafın hoş desteğiyle rahatlıyor. Vücudumu kaldırıp bükerek üst çekmecemi karıştırıyorum ve kayganlaştırıcıyı buluyorum.

Elime bolca döküp, kapıyı izlerken penisimi kaplıyorum. O kadar sertleşmişim ki, ellerimi hareket ettirmekte zorlanıyorum. Cildim gergin, penisim koyu kırmızı ve zonklıyor. O kadar hassasım ki, avucum temas eder etmez omurgam kasılır. Öyle ki, tutuşumu gevşetmek zorunda kalıyorum, kendimi tekrar ele almadan önce nazikçe kayganlaştırıcıyı her tarafıma sürüyorum.

Keskin zevk parçaları omurgamdan yukarı doğru fırlarken, her vuruşla beni ısıtan ve yoğunlaşan, sadece penisimi bombardımana tutmayan, hızla yayılan derin nefesler alıyorum. Hisler pelvisime, vücuduma, bacaklarıma yayılıyor.

Tüm bu süre boyunca gözlerimi kapı girişine dikiyorum. Kanepenin gıcırdamasını, Sev'in ayaklarının yere çarpma sesini, onun yakınlarda olduğunu bana haber verecek her şeyi dinliyorum.

Sokup sokuyorum, elimden geldiğince kendimi tutuyorum, zevkten boğuluyorum, izliyor ve bekliyor ve bekliyorum, ta ki bilinçli düşüncelerim silinene ve patlayacağımdan emin olana kadar.

Acı dolu bir iniltiyi bastırıyorum.

Elim iŖe yarıyor.

Ve alışıyor.

Kemik dokusu parçalanmaya başladığında gözlerim kapanıyor.

Çiğ, hırıltılı bir nefes beni sersemliğimden çıkarır. Kafam birden hareket eder ve kapıya bakarım, tam da uzun, kurt gibi bir gölgenin odama sızdığını görürüm.

Bir sarsıntı dalgası beni vurur ve göğsümün altından vahşi bir inilti çıkar. Onu bastırmaya alışmıyorum. Yapamıyorum. Bacaklarım gerilir, dizlerim kilitlenir ve ayak parmaklarım kıvrılır, kalçalarım elimle aynı ritimde hareket etmeye başlar.

Yerdeki gölge hareket etmiyor, kıpırdamıyor, ama nefes aldığını duyuyorum. Sevdiğim adamın ciğerlerine giren ve tekrar çıkan havanın yumuşak sesi.

Fazla bir şey değil, ama yeterli. Fazlasıyla yeterli. Sev'i etrafımdaki havada hissediyorum. Tenini ve saçlarını. O akıcı, bir hayalet gibi. Kendime dokunduğum her lanet seferde hayalini kurduğum şey gibi.

Ama bu sefer farklı. O burada. O gerçek ve beni izliyor.

Bir kez daha okşuyorum ve o kadar sert boşalıyorum ki, turuncu ve siyah ışıklar tavanı aydınlatıyor.

Kahretsin.

Hata üstüne hata yapmak diye buna derim. Teddy mastürbasyon yapacağını söyledikten sonra neden hemen odama gittim ki? Taşındığımdan beri olan onca şeyden sonra, bir şey yapacağını söylediğinde bunu gerçekten yapacağını bilmeliydim.

Odama gidip yatmaya hazırlanmak istiyordum. Yemin ederim. Onun mastürbasyon yapacağını düşünmemiştim ve kapıyı açık bırakacağını da hiç düşünmemiştim. Koridordan hızlıca geçip sol taraftaki odama girmek istiyordum, ama kapıma varmadan onu duydum. Sanki zorlanıyormuş gibi geliyordu. Acı çekiyormuş gibi. Küçük, *uh, uh, uh* sesleri beni buldu.

Acı çekiyormuş gibi geliyordu.

Ve bu dünyada tahammül edemediğim tek şey varsa, o da Teddy'nin acı çekmesidir. Bacaklarım, benim iznim olmadan beni onun kapısına taşıdı. Kollarım ağırlaşmıştı. Gözlerim kapalı kapının önünde dururken, düşüncelerim bal gibi yavaşlamıştı, kendimi geri dönüp diğer yöne doğru yürümek için zorluyordum. Hareket edemiyordum. Denedim, ama yapamadım. Fiziksel olarak yapamadım.

Gözlerimi mümkün olduğunca uzun süre kapalı tuttum. Yemin ederim.

Son saniyeye kadar gözlerimi açmadım. Ta ki onun yumuşak inlemeleri yüksek ve dolgun hale gelene kadar.

O, şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha güzeldi. Koyu renkli çarşafların üzerinde solgun teni. O kadar çok ten. Tanrım. Her yer ten doluydu. Karın kasları gergindi, her nefes alışında karnına derin bir ızgara izi basılıyordu. Sertçe okşuyordu. Pazı ve ön kol kasları gergindi. Dişleri de. Dudakları geri çekilmiş, köpek dişleri tamamen ortaya çıkmıştı.

Sanki rüyalarımın çıkmış gibiydi. Dünyanın başlangıcı ve sonu gibiydi. Boşaldığında, benim adımlı söyledi.

Yemin ederim, sanırım bundan asla kurtulamayacağım.

Şu anda yataktayım, ellerim ve omurgam titriyor, kardeşine mesaj yazıp siliyorum.

Nate, ne yapacağımı bilmiyorum. Başım büyük belada
dostum

Bunu daha ne kadar uzatabilirim bilmiyorum.

Ona zarar vermeyeceğime hayatım üzerine
yemin edersem ne olur?

Nathan, lütfen. Seni
kaybedemem

Çok yorgunum ve bu lanet dairede tek bir saç tokası bile bulamıyorum. Odamı, banyoyu, kanepenin tüm minderlerinin altını aradım ama hiçbir şey bulamadım. Hepsi kaybolmuş.

Teddy, yüzü dinlenmiş ve yanakları pembe bir şekilde oturma odasına girer. Dinlenmiş görünüyor. Beni işkence etmek için başka bir cehennem gününe hazır. Ragnar'a güneydin demek için yanına gider ve bana sırtını döndüğünde, ne giydiğini fark ederim.

"Benim formamı mı giyiyorsun?" diye soruyorum aptalca. Forma siyah, turuncu süslemeli ve üzerinde *Delorean* ve 69 numarası yazıyor. Ligde bunun gibi tek bir forma var ve o da benim.

Gülümser ve Ragnar'a bir pelet verir. Ragnar'ın yüzgeçleri açılır ve çırpınır. Işık ona vurur ve pulları parıltır. O bir pislik, ama Teddy haklı. O güzel bir pislik. "Evet."

"Neden?"

Balık yemini yere koyar ve omzunun üzerinden bana bakar, ne kadar aptal olduğuma başını sallar. "Çünkü Sev" —V yakasının kenarını kaldırır, yüzünün alt yarısını örter ve derin bir nefes alır— "senin gibi kokuyor"

senin gibi kokuyor ve" —tekrar nefes alır, bu sefer uzun süredir uyuşturucu almamış bir bağımlı gibi—"hoşuma gitti."

Teddy'nin sözlerinin içimde uyandırdığı vahşi yanığı yatıştırmak için avuçlarımı kot pantolonuma sertçe sürterim. Ama işe yaramaz. Derimin altında bir sıcaklık hissederim. Kanım kaynar. Aklım boşalır.

Teddy hala bana gülümsüyor, dudakları ve çenesi yavaşça tişörtümün altından çıkıyor.

Lanet olsun.

Sabahları böyle görünmesi mi gerekiyor? Daha yeni uyanmış.

Neden beni bu kadar etkilediğini bilmiyorum. Savunmamın iyi olduğunu sanıyordum. Yıllardır bunun üzerinde çalışıyordum ve bu işi kontrol altına aldığımı sanıyordum. Neden benim kıyafetlerimi giymiş halini görmek bana böyle bir etki yapıyor bilmiyorum.

Beni çıldırtıyor.

Vahşi.

Vahşi.

Çünkü olan bu. Başka bir şey beni ele geçiriyor. Kötü bir şey. Güçlü bir şey. O kadar güçlü ki, onu durduramıyorum. Sıcak, nabız gibi atan bir şey. Yumruklarımı sıkıp kavga etmek gibi hissettiren bir şey. Hayır, kavga değil.

Sikişmek.

Nefesimi yavaşlatmaya çalışıyorum. Kendimi ikna etmeye çalışıyorum, ama işe yaramıyor. Yumuşak odaklanmaya çalışıyorum, ama daha yeni uyandım ve henüz bir damla kahve bile içmedim. İşe yaramıyor. Nabzım yavaşlamak yerine hızlanıyor.

Çok fazla ten görünüyor.

Soluk ve berrak, mermerden oyulmuş gibi kasların üzerine serilmiş. Benim formam siyah. Onun teni süt beyazı. Dün gece yatak çarşaflarına karşı teninin nasıl görüldüğüne dair anılar aklımı basıyor.

Gözlerimi kaçırmam gerek, ama yapamıyorum.

Üst vücudu tamamen kapalı. Uzun kollu gömleği parmak eklemlerine kadar uzanıyor, mütevazı ve merhametli bir şekilde bileklerini örtüyor.

Ama bacakları çıplak.

Bu bacaklar, "*günlerce sürecektir bacaklar*" deyimini ortaya çıkaran bacaklar. Tam da o bacaklar.

Hokey formasıyla hiç böyle görünen tek bacaklar.

"Orada bir şey giyiyor olsan iyi olur." Sesim bana ait değil.

Bir oktav daha derin ve kaba pençeler gırtlığımı tırmalamış gibi.

Teddy hiç irkilmiyor. Sanki bunu bekliyormuş gibi. Sanki benim bu yönümü biliyormuş gibi, oysa ben kendimi hiç böyle tanımıyorum. Sırtını mikroskobik bir şekilde kavisliyor ve geriye uzanarak formamın eteğini eline alıyor ve yavaşça kaldırıyor.

Hamstringleri belirginleşiyor.

Kalçalarının kıvrımları.

İki yumuşak yarım daire şeklinde et parçası.

Aralarında derin bir yarık olan iki mükemmel, dolgun tepecik. Açmak istediğim, açmam *gereken* kavisli bir gölge.

Donup kalıyorum. Ağzım açık. Öfke, heyecan ve hayal kırıklığı birbirine karışıyor ve tek bir şey haline geliyor.

Büyük bir

şey.

Kötü bir şey.

Kolumu geriye doğru sallıyorum ve kışına güçlü bir tokat atıyorum. O tepki veremeden, diğer yanağına da bir tokat daha atıyorum.

Nefesini kesip dönüyor, gözleri genişliyor ve zevkle dans ediyor.

Tanrım. Lütfen bana bundan hoşlandığını söyleme. Lütfen Tanrım, bana bir iyilik yap. Buna ihtiyacım var.

"Az önce bana şaplak mı attın?" Gözlerinde olanlar delice. Dalgalar çarpıyor. Küçük kristaller sevinçle patlıyor.

"Hayır!" diye sertçe söylüyorum. "Sana şaplak atmadım. Ben, sana *tokat attım*." Burnu kırışıyor. "Aradaki fark ne?"

"Şaplak atmak cinsel bir şey gibi, ya da her neyse, pantolonun içindeki hisleri uyandırmak içindir, ama tokat atmak tamamen disiplin içindir. Ve bu da oydu," diye çabucak açıklığa kavuşturuyorum. "Bir tokat. *Disiplin*. Çünkü buna ihtiyacın var lan."

Çanlar çalıyor. Ağır, eski çanlar sertçe çalınıyor. Net, zengin bir ses tekrar tekrar çalıyor, içimdeki bazı şeyleri sıkılaştırırken, diğerlerini gevşetiyor.

O benim formamı bırakıyor, ama forma ona mahremiyet sağlayacak kadar aşağı düşmeden önce, iki eliyle hızla pembeleşen kışını ovuşturuyor. Derisi ve eti gözlerimin önüne seriliyor. Elleri, yanakları, uylukları ve baldır kasları.

Düşünmüyorum. Harekete geçiyorum.

Onu ensesinden tutup, üst vücudu Ragnar'ın tankının durduğu masaya düz bir şekilde yatana kadar aşağı doğru itiyorum. En ufak bir direnç göstermiyor. Ellerimde hamur gibi. Yumuşak ve şekillendirilebilir. Esnek, uysal ve sevimli bir şekilde kıkırdayan bir şey.

Formayı yukarı çekiyorum, sol elimle tutuyorum ve o kadar sert kaldırıyorum ki parmak uçlarına basıyor. Diğer elim geniş bir yay çizerek geriye doğru sallanıyor ve kışına yüksek sesli, yapışkan bir tokat atıyor.

Tekrar. Ve
tekrar.

Avuç içimde hissettiğim eti, yoğunluğu, yumuşaklığı, kasları. İşte bu. Hayatım boyunca ihtiyacım olan şey. Ona dokunduğumda inliyor. Bir hayvan gibi. Seks gibi. Bir erkeğin sikini alması gibi.

"Durma," diye inliyor. "Boşalacağım." Bu beni
trans halimden çıkarır.

"Hayır! Yapma!" diye tıslarım.

Geri çekilip, elimden geldiğince sertçe formayı aşağı çekiyorum.

Ragnar yargılayıcı bir yüzgeç hareketi yapar ve bana öfkeyle bakar.

Harika. Harika. Her şeyin üstüne, bir Siyam dövüş balığının ölümcül düşmanı oldum.

Teddy sendeleyerek ayağa kalkar ve boş boş bana bakar.

"Sen benim hissettiğim gibi görünüyorsun," der, sözleri biraz peltek çıkar. Onun yönüne karışık bir sesli ve sessiz harfler dizisi çıkarırım. Sanki söyledikleri tamamen mantıklıymış gibi başını sallar. "Sana oral seks yapmamı ister misin? Seve seve yaparım. Seni tamamen iyileştirmez, ama acını biraz dindirir."

Bir elimle hayalarımı sıkıca kavrayarak, diğer elimle de sanki orada olmadığını çok iyi bildiğim bir inci kolye arıyormuş gibi boynumu kavrayarak sıçrayarak uzaklaşıyorum.

Çanlar tekrar çalıyor.

Dikleşip kendimi topluyorum. Beceriksiz sıçrayışımın kazandırdığı ekstra mesafe, taze bir nefes gibi. Tam da ihtiyacım olan şey.

Teddy omuz silkiyor. "Sen bilirsin yakışıklı, ama teklifim geçerli. Ciddiyim. İstedğin zaman boğazımı alabilirsin. Gecenin ortasında beni uyandırıp 'Ağzını aç' diyebilirsin, ben de açarım. Soru sormadan."

Siktir. Böyle konuşmasına izin veremem.

Onu döndürüp hemen odasına göndermeliyim. Bunu başaramazsam, kendimi odama göndermeli ve sağduyu galip gelene kadar kapıyı kilitlemeliyim. Bunun yerine, kendimi mırıldanırken duyuyorum: "Yani, oral seks yapmaya meraklı mısın? Dün gece de bundan bahsetmiştin..."

"Evet, bayılıyorum. En sevdiğim şeylerden biri... çünkü dizlerimin üzerine çöktüğümde gözlerimi kapatıp, yanımdaki adamın sen olduğunu hayal etmek çok kolay."

Bu, beynimi tamamen devre dışı bırakıyor. Bir plak dönüyor, ama yanında iğne yok. Ses yok. Sadece düz bir vinil disk dönüp duruyor. "Bu, şey, senin yaptığın bir şey mi?"

"Evet." Kendine başını sallıyor, pişmanlık duymadan omzunu kaldırıyor. "Sık sık yaparım. Seni düşünmezsem boşalamıyorum, o yüzden yapmak zorundayım."

Sana ilk kez dokunduğumda seni düşünüyordum... ve dün gece de öyle boşaldım." Bunun etkisini göstermesi için bir saniye bekliyor. "Diğer erkeklerle birlikteyken genelde yan işler yaparım çünkü üstte olmayı sevmiyorum ve senin olmayan bir penisi alacak kadar rahatlamakta zorlanıyorum. Ama oral seks yapmayı seviyorum ve bu konuda çok iyiyim. Ben de oral seks yapılmasını seviyorum..." Müstehcen bir şekilde kıkırdar. "Ama bu sadece sikini ağzımda hissetmek hoş olduğu için, anlarsın ya?"

Boş boş başımı sallıyorum. Biliyorum.

Sikinin birinin ağzında olması çok iyi hissettirir. Çok iyi. Her şey güzel, ıslak ve sıcaktır. Güzel dudaklar seni sarar. Gerçekliği unutturan, tatlı, zihni uyuşturan bir emiş.

"Ama merak etme. Seninle farklı olacak," diyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar sesimi ele geçirmiş cahil.

"Yani, seninle gergin olmayacağım çünkü bana izin vermeyeceğini biliyorum. İhtiyacım olursa beni hazırlamak için bütün günü harcayacağını biliyorum. Ayrıca, seni ne kadar istediğimi biliyorum. Vücudum ve zihnim bunun olmasına izin verecek, göreceksin. Deliğim senin için yaratıldı, Sev. Bunu biliyorum çünkü ben senin için yaratıldım."

Bu çok fazla. Bu tür konuşmalara dayanamıyorum.

"Teddy, lütfen." Duvara yaslanıyorum, içim heyecandan titriyor. "Lütfen, Teddy Bear, *lütfen uslu ol.*"

"Oh, Sev." O, anlayışla başını sallar. "Senin için her şeyi yaparım. Bunu biliyorsun, ama bunu yapamam. Yıllardır iyi olmaya çalışıyorum, ama bu bana hiçbir fayda sağlamadı. Henüz farkında olmayabilirsin, ama bu sana da fayda sağlamadı."

Zayıf bir inilti çıkar.

"Ama şunu yapacağım, tamam mı?" Yüzü mantıklı bir ifadeyle doludur ve bu beni biraz umutla doldurur. "Nadia'ya gitmeden önce pantolon giyeceğim."

Fazla bir şey değil, ama yine de bir şey.

"Ve benim tişörtümü çıkaracaksın," diyorum iyimser bir şekilde.

"Tamam, ama onu odamda saklayacağım ve canım istediğinde giyeceğim."

O yatak odasına gittiğinde, Nate'e telaşla bir mesaj yazıyorum.

Bak dostum, ne diyeceğimi bilmiyorum, ama bir şeyler çabuk değişmezse, yanlışlıkla sikimi kardeşinin götüne sokacağım.

Mesajı birkaç kez okuduktan sonra, yanlışlıkla gönder tuşuna basmamak için, hayal edilebilecek en büyük özenle, harf harf siliyorum.

TEDDY "T-DOG" O'REILLY

NADIA'NIN EVİNDE OLMAK, onun hakkında sevmediğim her şeyi bana hatırlatıyor. Öncelikle, muhteşem görünüyor. Tanrı aşkına, dekorla uyumlu. Duvarlardaki sanat eserleriyle aynı tonlarda pastel renklerin bir senfonisi gibi. Ayrıca, yüksek elmacık kemikleri ve nemli bir cilde sahip.

Muhtemelen geceleri yetmiş iki adımlık Kore cilt bakımı rutini uyguluyor ve sabahları erken kalkıp bunu tekrar yapıyor. Muhtemelen her gün elma sirkesi içiyor ve muhtemelen tadını seviyor.

Bütün bunlara zamanım olsaydı benim cildim de nemli olurdu.

Yeniden bir araya gelme, beklediğim kadar ateşli geçmiyor ve bence bu iyi bir şey. Ateşlilik, tutkunun işaretidir ve Sev'in yakınında görmek istediğim son şey budur, tabii bu tutku benden gelmiyorsa. Doğrusu, Nadia Sev'den bıkmış görünüyor. Onunla neredeyse hiç konuşmuyor ve Sev bir soru sorduğunda, yavaşça gözlerini kırıştırıp uzun, kemikli parmağıyla cevabın bulunduğu yönü gösteriyor.

Aralarındaki ilişkiyi düzeltmeye hiç niyetim olmamasına ve Sev'in de en az Nadia kadar hatalı olduğuna yüzde seksen yedi oranında emin olmama rağmen, onu savunmak için içimdeki irrasyonel dürtüyü bastırmak oldukça zor oluyor.

Bunu başarabiliyorum, ama zar zor.

Neyse ki, biz buraya geldiğimizde Sev'in tüm eşyalarını kutulara koyup girişe dizmişti, bu ya onun çok nazık bir davranıştı -ki pek olası değil- ya da ondan bıktığının bir başka işaretiydi.

Garip olan şey, kutular dışında, evin geri kalanının Sev burada yaşarkenki haliyle tamamen aynı görünmesiydi. Sev'in taşınmasıyla hiçbir şey değişmemişti.

Bu nasıl mümkün olabilir? Bir yerde iki yıl yaşayıp nasıl iz bırakmazsın? Yani, o kadar uzun süre bir yerde yaşayıp, sahip olduğun tek bir şeyi bile duvara asmaz, bir lamba ya da mobilya almazsın?

"İyi misin?" diye soruyorum Sev ve ben yola çıktıktan sonra, onun "gerçek dışı bir anlaşma" ile aldığı, zar zor yola çıkabilecek durumda olan beyaz minibüste sarsılırken.

"Evet, tabii. Neden olmasın ki?"

"Çünkü Sev, yıllarca çıktığın, seninle evlenmek isteyen kızı gördün ve ona veda ettin. Onu bir daha asla göremeyebilirsin, görsen bile, eskisi gibi olmayacak. Artık tanıdığın biri olmayacak. Geçmişinden birisi olacak. Bu çok önemli bir şey."

Gözlerini yoldan ayırmıyor, ama kaşları, şaşkın görünmesini sağlayan bir şekilde çatılmış.

"Ben tam bir pislik değilim, tamam mı?" diyor. "Bunu biliyorum. En azından, sadece pislik olduğumdan değil, hayatımda beni dikkatimi dağıtmaya çalışan küçük bir pislik var ve bu da düzgün düşünmemi zorlaştırıyor."

Aman Tanrım. Bu benim için harika.

"Dikkatini mi dağıtıyorum?" diye soruyorum, işaret parmağımın tırnağını onun kot pantolonunun dış dikişi boyunca nazikçe gezdirerek.

Burun deliklerinden zorla bir nefes verir. "Öyle olduğunu biliyorsun." "Hoşuna gidiyor mu?"

Cevap vermez, ama çenesi seğirir, ben de bunu evet olarak yorumlarım.

Minibüsün arkasına doğru işaret eder. "Sadece birkaç günlüğüne olacak. Bir depo kiralayıp eşyalarımı oraya koyacağım. Henüz düzenlemek için vaktim olmadı, ama tüm bunları kafandan çıkarmayı başaracağım."

O bunu söylediğinde, Nadia'nın evinin Sev'in eşyalarıyla dolu olmasına rağmen hiç farklı görünmemesinin sebebinin, Sev'in aslında orada yaşamaması olduğunu anladım. En azından, hiç yaşamayı düşünmemişti. Ya da kendini rahat hissetmemişti. Bu düzenleme ona geçici gelmişti. Bir sonraki şey olana kadar geçici bir durak.

Bizim evimizin farklı olmasını sağlayacağım.

"Hayır. Benim istediğim bu değil."

Ağzının bir tarafı, yanağında bir kırışıklık oluşacak kadar yukarı çekildi.

"Ha?"

"Eve gittiğimizde, eşyalarını yerleştirmeni istiyorum. Düzgün bir şekilde. Tüm eşyaların için bir yer bulmanı, kutularını katlayıp geri dönüşüm kutusuna atmanı istiyorum. Artık benimle yaşıyorsun. Kendini evindeymiş gibi hissetmeni istiyorum."

Ağzı yine yukarı doğru kıvrıldı. Bu sefer o kadar keskin değildi, ama yine de oldukça şaşkın görünüyordu.

Düşündükçe, Sev'in muhtemelen çok uzun zamandır hiçbir yerde kendini evinde hissetmediğini anlıyorum. Yıllardır, otellerde ve ciddi ilişkiler yaşadığı kadınlarla birlikte, aslında geçici ilişkiler aşamasını geçmemeleri gereken kadınlarla birlikte, çantalarından çıkardığı eşyalarla yaşıyor. Ondan önce, üniversitede okurken tatillerde çalışıyordu ve ondan önce de kendi evinden çok bizim evde vakit geçiriyordu.

"Daire artık senin de evin, Sev. Oraya birilerini getirme konusunda ciddiydim, ama bunun dışında evimizde ne istersen yapabilirsin."

"Tabii, tabii," diye gülerek, yüzünü öne dönük tutarak çenesini hafifçe kaldırdı.

"Ciddiyim."

Gerçekten. Evimizin, onun yaşadığı diğer yerlerden farklı olmasını istiyorum.

Onun ait olduğu bir yeri olduğunu hissetmesini istiyorum. Benimle birlikte.

"Hmm." Kaşları kışkırtıcı bir şekilde yukarı kalkıyor. "Hokey forması koleksiyonumu gördüğünde iki dakika içinde çıldıracağına bahse girerim."

İyi deneme, yakışıklı. Beni çıldırtmak için bundan çok daha fazlası gerekir.

"Çerçevesi mi?"

"Evet."

"Harika, o zaman onları koridorda, kasklarımın altına asabiliriz. Küçük bir hokey hatıra galerisi. Güzel görünecek. Başka neyin var? Elinden geleni yap, ben hallederim."

"Şey," dedi, kelimeyi uzatarak, "Düşündüğünden çok daha fazla saç ürünü var..."

"O da sorun değil. İhtiyacın olursa düşün için başka bir raf alırım. Saçını sevdiğimi biliyorsun Sev, bu arada, daha önce söylemiş miydim hatırlamıyorum ama saçını benim için uzattığını biliyorum ve bunun için minnettarım."

Uyluklarını hafifçe okşuyorum. İki kalp atışı boyunca kıpırdamıyor, sonra bacağına açarak dokunuşuma yaslanıyor. Çok değil, sadece biraz, ama bu yeterli.

"O gece sarhoştum, ama hiçbir şeyi unutacak kadar değil. Olan her şeyi hatırlıyorum. Konuştuğumuz her şeyi." Elimi kaldırıp parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, bir tutamını kulağının arkasına koyuyorum. "Bunu benim için yaptığın için çok mutluyum. Teşekkürler, bebeğim."

Kendine gelir ve bacağını, ona dokunmadan önceki pozisyonuna getirir.

Buna izin veriyorum.

Ağzını açıp tartışmak ister, sonra vazgeçer ve konuyu değiştirir. "Benim de çok sevdiğim, ama çok çirkin ve senin evindeki hiçbir şeye uymayan bir battaniyem var."

"Sorun değil. İstersen kanepeye ya da yatağına koyabilirsin. Sana kalmış."

Kırmızı ışıktaki durur ve ellerini direksiyonda tutarak bana döner. "Şu anda çok mantıklı davranıyorsun Tee, bu beni biraz korkutuyor."

"Aslında ben çok mantıklı biriyim, Sev, sadece uzun zamandır benim en iyi yanıma ortaya çıkarmamıştın."

"Peki ya..."

"Evet," diyorum kararlı bir şekilde.

"Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun."

"Bilmeme gerek yok. Eğer bunu istiyorsan ve bu seni mutlu edecekse, cevabın evet olduğunu biliyorum."

"Adını hatırlayamadığım sarışın bir erkek olmadığı sürece."

"Tamam. Erkekler yok, kızlar yok, benim dışımda kimse senin sikine yaklaşamaz, ama bunun dışında ne istersen yapabilirsin ve ne istersen alabilirsin."

Kaşlarını çatıp homurdanıyor, söylediklerime inanmak istemiyor. "Yani, istersem köpek almama izin vereceğini mi söylüyorsun?"

"Bu seni mutlu eder mi?"

"Evet, köpekleri severim. Bir tane sahibi olmak hayalimdir."

"O zaman evet, alabilirsin. Tek yapmamız gereken Mae ile konuşup köpek bakımı konusunda ne düşündüğünü öğrenmek. Bana inan, bakacak birini bulmadan evcil hayvan almamalısın. Stresine değmez."

"Hayır, öyle bir şey yapmam. Köpek alırsam, onun iyi bir hayatı olmasını isterim."

Ne kadar sevimli, değil mi?

Ne kadar iyi bir adam

olduğunu görüyor musun?

Tanrım, onu çok seviyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıp kaydırmaya başlıyorum, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin onun hayallerini gerçekleştirmesini engelleyemeyeceğine kararlıyım. "Ne tür bir köpek istiyorsun? Büyük mü, küçük mü? Aklında bir cins var mı?"

Alaycı bir şekilde gülümsüyor, ama gözleri umutla dolu. Erkeklerde genellikle görmediğiniz bir umut. En beklemediğiniz anda harika şeyler olacağına hala inanan çocuklarda gördüğünüz bir umut.

"Büyük köpekleri severim," diyor temkinli bir şekilde, "ve kurtarılmış bir köpek istiyorum. Kimsenin istemediği bir köpek istiyorum."

"Hmm," diyorum, evcil hayvan sahipliği ile ilgili gönderileri gözden geçirirken. "Bu durumda, arka bahçesi olan bir ev satın almayı düşünmemiz gerekebilir. Büyük köpekler apartman dairesinde mutlu bir şekilde yaşayabilir, ama onları günde birkaç kez dışarı çıkarmak gerekir ve bizim ne kadar çok dışarıda olduğumuzu düşünürsek, apartman dairesinde yaşamak uygun olur mu bilmiyorum."

"Belki de emekli olana kadar köpek almayı beklemeliyiz," diyor. "Benim planım hep buydu."

"Evet, belki. Ama bir anlaşma yapalım. Emekli olduğumuzda, ilk yapacağımız şey bir ev satın almak ve sana bir köpek almak olacak."

O yumuşak bir şekilde güldü. "Emekli olduğumuzda hala birlikte yaşıyor olacağımızı gerçekten düşünüyor musun?"

Bu sefer alay eden ben oldum. "Oh, hala birlikte yaşıyor olacağız, koca adam. Göreceksin."

Gözlerini devirip gülümsememek için uğraşıyor. Başaramıyor.

Ona "büyük çocuk" dediğimde hoşuna gidiyordu.

Bunu bilmek güzel. "Sen imkansızsın. Bunu biliyor musun?"

"Bunu bir iki kez duydum," diye itiraf ettim.

TEDDY "T-DOG" O'REILLY

Eve vardık, Sev'in kutularını içeri taşıdık ve sonraki birkaç saati kutuları açarak Nadia'nın eşyaları nasıl düzenlediğini anlamaya çalışarak geçirdik. Görünüşe göre, her kutunun birbiriyle tamamen ilgisiz eşyalar içermesini sağlamak için epey uğraşmış.

Bu cesaretini biraz takdir ediyorum. Tabii bunu yüksek sesle itiraf etmem.

En zor kısmı hallettikten sonra, alet kutumu ve su terazimi çıkarır ve Sev'in çerçeveli formları asılacağı yeri işaretlerim. Hepsinin aynı hizada ve birbirinden eşit uzaklıkta olmasını sağlamak biraz zahmetli, ama iş bittiğinde Sev'in yüzündeki gülümsemeyi görmek buna değer.

Ayrıca, matkapla çalışırken çok seksi görüldüğüme yüzde bir milyon eminim, bu da fena değil.

"Vay canına," diyor sessizce, koridorda yürürken kasklarımı hafifçe vurarak. "Gerçekten çok havalı görünüyor."

"Öyle," diye onaylıyorum.

"Sorun olmadığına emin misin? Taşındığımda duvarda izler kalacak."

"Taşınmayacağından eminim," diye sabırla hatırlatıyorum. "Yani evet, sorun olmayacağından eminim. Şimdi, battaniye nerede? Onu koyacak bir yer bulalım."

Yorganı, yarısı boş bir şampuan şişesi, dört çift uyumsuz çorap, bir telefon şarj cihazı, tekmelik ve bir araba dergisinin bulunduğu kutudan çıkarır.

En kötüsünü beklediğimi itiraf ediyorum, bu yüzden battaniyeyi gördüğümde hoş bir sürpriz yaşıyorum. Sonbahar tonlarında tığ işi. Her karenin deseni

benzersiz, ama renkler birbiriyle uyumlu. Eski, yıllarca yoğun kullanımdan dolayı yumuşak, ama iyi durumda.

Sev'e ait olmasa bile, onu severdim.

Şu anda kanepemin arkasına katlanmış olan battaniyeyi yıkamaya koyuyorum ve yerine Sev'in battaniyesini koyuyorum. Sahip olduğu diğer eşyalara benzemiyor, ama nedense ona aitmiş gibi geliyor. Sormadan da battaniyenin onun için bir anlamı olduğunu biliyorum. Altında uyuduğu bir şey. Onu sıcak tutan bir şey. Yıllar boyunca, koyacak yeri olmamasına rağmen, bir yerden bir yere taşıdığı bir şey.

Kanepeden geri çekilip battaniyeye hayranlıkla bakıyorum. "Güzel görünüyor."

"Teşekkürler, Tee." Tanıdık olmayan, neredeyse nostaljik bir şey, gözlerinde karanlık gölgeler oluşturuyor. "Bu, şey, annem... böyle şeyler yapmayı bırakmadan önce benim için yaptığı bir şey. Güzel olmadığını biliyorum, bu yüzden beğenmezsen odamda saklayabilirim."

Ona bakıyorum ve çoğu insanın gördüğünden farklı bir versiyonunu görüyorum. Buz üzerinde, o bir güç. Bir uygulayıcı. Çok yer kaplayan ve güven dolu görünen büyük, vahşi bir adam.

Onun bu hali yok değil. Var. Sadece onun tek hali bu değil. Başka halleri de var. Önemli halleri. Bir yerlerde incinmiş ve iyileşmemiş halleri, çünkü iyileşmesi için yeterince uzun süre hareketsiz kalmamış.

"Sana ne oldu da, senin ve eşyalarının bir yuva hak etmediğini düşünmeye başladın, Sev?" diye soruyorum.

O, sert bir ses çıkarır ve göz teması kurmaktan kaçınır. "Bilmiyorum." Konuşma sırasının hala onda olduğunu fark edene kadar sessiz kalırım. "Hiçbir şey. Öyle olduğunu düşünmüyorum... Sadece durum böyle. Beni tanırsın Tee, ben böyleyim. O kadar derin bir şey değil."

Tabii ki öyle.

"Bu seferlik seni affedeceğim çünkü uzun bir gün geçirdin ve yarın önemli bir maçımız var, ama bu işin yürümesi için seninle ilgili bu tür şeyleri bilmem gerekiyor. O yüzden bunları konuşmaya alışman gerekecek, tamam mı?"

Başını eğiyor, çenesi neredeyse göğsüne değecek kadar, ve derin bir nefes alıyor. Kafasını kaldırdığında, aşırı yorgunluktan muzdarip bir adamın memesine benziyor.

Duş almaya karar veriyorum ve ona günün heyecanından kurtulması için biraz zaman veriyorum.

Çıktığımda o kanepede oturuyor ve sehpa da paket servis kutuları var. Yumuşak jarse pijama pantolonu ve ona uyan bir tişört giyiyorum. Kıyafetimi uzun süre düşündüm. Onun jarse tişörtünü tekrar giymeyi düşündüm, ama bunu onun daha enerjik olduğu bir güne saklamaya karar verdim. Sanırım doğru seçimi yaptım. Onu baştan çıkarmaya tamamen kararlı olsam da, ilişkimizin duygusal yönünü ihmal etmek istemiyorum.

Beni süzdü, bakışları göğsüme takıldı, yavaşça vücudumun aşağısına indi ve hızla tekrar yukarı çıktı.

"Bu kadar çok giysi görmek seni hayal kırıklığına uğrattı mı?" diye soruyorum.

Doğru cevabı bulması biraz zaman alıyor. "Hayır," diyor, sesi sanki bir soruymuş gibi yükseliyor.

"Yalancı." Yanına oturup bir çift çubuğu ayırıyorum ve sipariş ettiği suşi çeşitlerini yemeye başlıyorum. "Mm, teşekkürler Sev. Tam da istediğim şeydi."

Sessizce yemek yiyoruz ve ben tüm bu süre boyunca birbirimiz için ne kadar doğru seçim olduğumuzu düşünüyorum. Kanıtlar çok açık. O wasabi sevmiyor, ben ise bayılıyorum. O çok fazla zencefil seviyor, ben ise her suşi parçasına sadece birazcık koyuyorum. İkimiz de soya sosunu seviyoruz.

Birbirimize çok yaklaşıyoruz.

Kutuları attıktan ve ortalığı temizledikten sonra "Oh hayır" diyorum. "Senin battaniyen benimkinden çok daha küçük görünüyor, bu yüzden ikimizin de altına girebilmesi için sana çok yakın oturmaktan başka seçeneğim yok galiba."

Gözlerini devirir, siyah turmalin rengi gözleri yukarı doğru kayar ve zoraki bir homurtu çıkar. Buna rağmen, rahat bir pozisyon aldığı anda, battaniyeyi benim de altına girebilmem için yukarı kaldırır. Ona olabildiğince yakınlaşıyorum, üst bedenimi döndürerek başımı göğsüne yaslar ve bir kolumu beline dolarım.

"Böyle iyi mi?" diye soruyorum.

Aynı sesi tekrar çıkarır, ama kolunu omuzlarıma üzerine ağır bir şekilde bırakır.

Artık resmi. Sarılıyoruz.

O kadar mutluyum ki, kendimi iğrenç, gırgır bir ses çıkarmaktan alıkoymak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Dudaklarımı Sev'in göğsüne sıkıca bastırarak bunu başarırım.

Şu anda ölseydim ve cennete gitseydim, hiçbir şey değişmezdi. Hala kanepede, Sev'e sarılı, başım göğsünde, kollarımız birbirine dolanmış halde olurdu. Cennet tam olarak böyle olabilir. Yani, belki daha kabarık

beyaz bulutlar olurdu ve muhtemelen televizyonda "En İyi On Efsanevi Kurtarış" programı yayınlanırdı ve tabii ki hepsi benim kurtarışlarım olurdu, ama bunun dışında, tam olarak böyle olurdu.

Yanağım göğsünün etine gömülmüş durumda. Tişörtü yumuşak, göğüs kasları ise başımı destekleyen sert bir raf gibi. Kalp atışlarını duyuyorum, benimkine neredeyse tam olarak karşılık veren yumuşak bir *doo doof* sesi.

Kalbim normalden daha hızlı atıyor. Onunki de öyle.

Uzun süre kıpırdamıyorum çünkü bu büyüü bozacak, onu uyandıracak ve beni uzaklaştırmanın onun görevi olduğunu hatırlatacak herhangi bir şey yapmaktan çok korkuyorum.

Sonunda omzum tutuluyor ve ona yaslanmış kolumu hareket ettirmekten başka seçeneğim kalmıyor. Bunu yaparken, o bileğimi yakalıyor ve orada bulduğu birkaç saç tokası çekiyor.

"Saç tokası hırsızlığı da neyin nesi?" diye sorar. "Gerçeği mi yoksa yalanı mı duymak istiyorsun?"

"Gerçeği söylersem pişman olur muyum?"

"Bilmiyorum. Saçını topladığında yüzünün köşeli ve seksi göründüğünü ve dürüst olmak gerekirse, buna bayıldığımı söylersem rahatsız olur musun? Ama saçını açık bıraktığında, *of*, bu beni çok, çok özel bir şekilde mahvediyor ve bundan kurtulmak çok zor oluyor."

"Teddy," diye uyarıyor.

"Neden bileğimde senin saç bağlarını taktığımı bilmek istiyor musun, istemiyor musun?" "Az önce söylemedin mi?"

"Hayır, onları aldığım için söyledim, sakladığım için değil." "*Peki*. Neden saklıyorsun?"

Başımı kaldırıp otururum, gözlerinin içine bakarım. Orada gördüğüm şey, bunu söylemekten beni tedirgin eder. O kadar tedirginim ki, ağzımı açıp konuşmadan önce, sesimin titreyip normalden daha yumuşak olacağını biliyorum. Bir parçam bunu söylemek istemiyor. Kartlarımı çoktan masaya koymuş olsam da, bu farklı.

"Onları saklıyorum çünkü..." Kahretsin. Sesim konusunda haklıymışım. "Beni ilk kez gerçekten öptüğünde, saçlarının şu anda olduğu gibi açık olmasını istiyorum. Hatırlayabildiğim kadarıyla o öpücüğü hayal ediyorum, Sev, ve o an geldiğinde, vücudumu sana yaslamak ve ağzımı sana açmak istiyorum, parmaklarımı saçlarına geçirmek istiyorum. Sertçe. Çekecek kadar sertçe yapmak istiyorum. Bunu yapmam gerektiğini biliyorum, çünkü sadece düşünmek bile beni o kadar zayıflatıyor ki, kendimi dik tutmak için bir şeye ihtiyacım olacağını biliyorum.

ve dik durmak için bir şeye tutunmam gerekeceğini biliyorum. Ve sonra, öpücük bittiğinde, saçlarının dağınık olmasını istiyorum, böylece seni gören herkes, sevgilinin ellerinin saçlarında olduğunu anlayacak.

Burnunun köprüsünü sıkıştırıyor. "Tanrı aşkına, Tee, böyle konuşamazsın."

"Neden olmasın?"

"Neden olmamasını biliyorsun."

"Bilmiyormuşum gibi davranalım. Beş yaşındaymışım gibi bana açıkla."

Elini burnundan çekip bana sertçe bakar. "Nate bizim birlikte olmamızı istemiyor. Bunu biliyorsun."

Onun sözleri karşısında tanıdık bir öfke dalgası hissediyorum, çünkü bunları söylediği için ya da bunun doğru olduğunu bildiğim için değil, Sev'in Nate'in tercihinin benimkinden daha önemli olduğu izlenimine kapıldığı için. "O benim kardeşim, bekçim değil, Sev. Benim geleceğimi o belirleyemez, ayrıca o beni seviyor. Benim mutlu olmamı istiyor."

"Seni seviyor. Deli gibi seviyor." Bir süre sessiz kalır ve odadaki hava gerginlikle ağırlaşır. Sakinleşmek için burnumdan nefes alıp verirken, onun devam etmesini beklerim. "Bu yüzden seninle birlikte olmamı istemiyor."

"Bu çok saçma! Beni seviyor mu? Bu yüzden mi birlikte olamıyoruz? Bunun ne kadar saçma geldiğini biliyor musun? Hiç mantıklı değil. Şu anda kendi sözlerini duyabiliyor musun?" Kolunu tutup sıkıca sıkıyorum. "Birlikte mutlu olabiliriz, Sev. Hayatımızı değiştirebiliriz, gerçek bir ilişki, hayatımızın geri kalanı... Sen ise burada oturmuş Nate ve onun değerli küçük duyguları hakkında saçma sapan şeyler söylüyorsun."

Sev'in yüzü bir dizi sert çizgiye dönüşür. Sadece sert çizgiler. Hiçbir duygu yok. Sadece katılık ve kabullenmeye çok benzeyen donuk, uzak bir ifade.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum, Teddy," diyor sonunda, sesi uzak ve cansız. "Ne ise o."

Öfke ve acı o kadar güçlü bir şekilde yükseliyor ki, istesem bile onları içimde tutamıyorum. "Hayır, öyle değil lan! Kardeşimin kaprisleri yüzünden tüm hayatımın mahvolmasına izin vermeyeceğim. Öyle olamaz. Buna izin vermeyeceğim. Neden onun ne düşündüğünü bu kadar önemsiyorsun?"

Sev sessiz ve hareketsiz kalmış, kendini sessiz bir heykel gibi bırakmış, tabii ki cevap vermiyor. Kızgın ve üzgünüm, ama onun için önemli olan şeyleri bu şekilde ele aldığını biliyorum.

Son beş altı yıldır yaşadığımız her etkileşimin altında yatan, benim için içimi kemiren soruyu sormadan önce kendimi sakinleştiriyorum. "Sen ve Nate bir şey mi var? Hiç bir şey oldu mu? Durum bu mu?"

Bu benim en kötü kabusum. En büyük korkularımın ve en büyük endişelerimin ürünü. Uykusuz gecelerde saatlerce uyanık kaldığımda, Sev'in benim ona karşı hissettiğim gibi hissettiğinden neredeyse emin olduğum halde neden beni her zaman uzaklaştırdığını açıklamak için kafamı yorarken, uykulu beynimin bana verdiği tüyler ürpertici cevap.

Bana sanki aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Hayır!"

"Onunla birlikte olmak istiyor musun?"

"Hayır!"

"O seninle olmak istiyor mu? Sana aşık mı?" Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum: Nate'in Sev'i istemesi mi, Sev'in Nate'i istemesi mi? Bu konuyu düşündüğümde, ikisi arasında gidip geliyorum. Şu anda, Nate'in Sev'i istemesi düşüncesi, diğer seçenekten daha fazla beni rahatsız ediyor. "Çünkü eğer öyleyse, siktir et onu, *sen benimsin*."

"Teddy," diyor Sev sertçe, "Nathan heteroseksüel. Erkeklerden hoşlanmıyor ve ben de ondan hoşlanmıyorum. Mesele bu değil."

"O zaman ne hakkında?" Yıllarca süren şüphe ve belirsizlik içime çökünce sesim çatallanıyor. Bu durumla çok uzun zamandır yaşıyorum. Denememe rağmen sürekli bunu düşünüyorum. Bu beni öldürüyor ve yıkıyor çünkü yüzeyde ne olursa olsun, daha fazlası olduğunu biliyorum. "Lütfen söyle. Söyle bana. Ne olursa olsun, söyle bana. Artık bilmeden yaşayamam."

Sev dirseğini koltuğun koluna dayadı ve başka yere baktı. Kalbim umutla çarptı, battı ve titredi, sonra tekrar battı. Bir kalbin birkaç saniye içinde yapabileceği her şeyi yaptı. Gelecekte huzur bulup bulmayacağımı belirleyecek birkaç saniye.

Sonunda konuşur. "İnsanlar 'bulunan aile' dediğinde, hep bir grup hayal edersin, değil mi?"

Anladığımı sanmıyorum, ama yine de başımı sallıyorum.

"Yolculuğunda bulduğun küçük, renkli bir grup insan, anladın mı? Belki eşcinsel bir çift. Nonbinary, aseksüel, trans ya da senden tamamen farklı biri, ama sana aile gibi gelen biri?"

"Evet." Anlıyorum. Bulduğum aileleri olan arkadaşlarım var ve çoğu Sev'in tarifine uyuyor.

"Ve belki de bu gruba rastgele bir heteroseksüel kişi de dahil olur," diye devam ediyor. "Yıllar önce birlikte çalıştığın, bir iş arkadaşın ya da benzeri biri, bir kocası, iki çocuğu ve bir kedisi olan, tamamen heteronormatif bir hayatı olan, ama sana son derece destek olan biri?"

"Evet," diyorum yine.

"Şey, benim bulduğum aile hiç de öyle değil." Zayıf bir gülümsemeye yüzüme bakıyor, dudaklarımın üzerinde bir an durup sonra gözlerime bakmadan bakışlarını kaçırıyor. "Bir grup insan değil. Hayatımı sürünürken bulduğum bir grup ruh da değil. Tek bir kişi."

Bacaklarından battaniyeyi çekip yere atar, dönüp koltuğun koluna yaslanarak benden biraz daha uzaklaşır. Devam edip etmemeyi düşünür gibi ağzını açıp kapatır.

"Nate sana babamdan hiç bahsetti mi?" diye sordu kararını verdikten sonra.

Düşünüyorum. "Hayır, pek değil. Sadece onun bir pislik olduğunu söyledi."

O, mizahsız bir şekilde burnunu çeker ve başını sallar. "Evet, kesinlikle pisliğin tekidir. Her zaman pisliğin tekiydi. Hayatımın ilk yedi ya da sekiz yılında, ara sıra çok içen bir pislikti. Sonra sürekli içen bir pislik oldu. Bundan kısa bir süre sonra, şiddet uygulayan, küfürbaz bir pislik oldu."

İçim şiddetle sıkışıyor. Acı verici bir şekilde. Söylediklerinin ciddiyetini anlıyorum ve daha da ötesi, hissediyorum. Vücudumun her yerinde onun acısını hissediyorum.

Onun ev hayatının ne kadar kötü olduğunu bilmediğim için duyduğum suçluluk duygusu kemiklerimi kırılğan, dişlerimi buz gibi yapıyor.

"Annem çok uzun süre elinden geleni yaptı, ama Nate ile tanışmadan birkaç yıl önce, o da... vazgeçti sanırım ve içmeye başladı. Ben, şey... bu... iyi bir his değildi. Evimde artık hiçbir şey öngörülebilir değildi. Her şeyin bir parti olduğu ve herkesin mutlu olduğu günler vardı, savaş alanı gibi olduğu ve annemle benim yaralandığımız günler vardı." Söylediklerinden nefret ettiğim için göğsüm ağrıyor. "Aynı gün içinde her ikisi de olan zamanlar da vardı."

Onu kollarımın arasına alıp sarılmak istiyorum, hemen Alabaster'a uçup babasını dövmek istiyorum. "Üzgünüm Sev. Bilmiyordum."

"Senin suçun değil. Senin bilmeni istemedim, bu yüzden bilmediğinden emin olmak için her şeyi yaptım." Hüzünlü bir gülümsemeye devam etti.

"Senin evine ilk kez geldiğimde

evine geldiğimde, benim evimden ne kadar farklı olduğuna inanamadım. Mevcut duruma, özellikle de babana güvenmem çok uzun zaman aldı. Bir keresinde işten eve geldiğinde, annen dışarıdaydı ve büyük bir market alışverişi yapmıştı. Eve geldiğinde mutfak tezgahı poşetler ve yiyeceklerle doluydu. O anda hissettiğim şey..."

Elini göğsüne koyup parmaklarını göğsüne batırıyor, kalbini tırmalıyor. Bir ömür boyu süren korku ve belirsizlik, tek bir el hareketiyle doğru bir şekilde ifade ediliyor. "Benim evimde, buzdolabında yiyecek yoksa babam çok sinirlenirdi... Ama bir sürü yiyecek görse de sinirlenirdi, çünkü bu annemin 'onun' parasını harcadığı anlamına geliyordu. Bunun bir şekilde tuhaf ve saçma olduğunu biliyordum, ama sanırım hiç üzerinde fazla düşünmemiştim. Öyleydik işte, anlarsın ya? Neyse, o gün baban eve geldi, mutfağa girdi, Nate'in saçlarını okşadı, annene bir öpücük verdi ve "Vay canına, Tish, bugün çok iş yapmışsın. Sen olmasan ne yapardık bilmiyorum" dedi.

Acı bir şekilde gülüyor ve bu, dünyadaki en boş, en yalnız, en kötü ses. Ona uzanmak, elini tutup elimden geldiğince sıkı tutmak istiyorum, ama yapmıyorum çünkü bu anın onun için önemli ve anlamlı olduğunu biliyorum. Göğsümde bir ağırlık var ve bu, onun için bunun bir dönüm noktası olduğunu, bir kırılma anı olduğunu bana gösteriyor.

"Aklımı başımdan aldı," diyor, "çünkü şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Yıllar önce oldu, ama bazen hala aklıma geliyor. Nate'in mutfakta sevdiği tabureyi biliyor musun? Pencerenin yanındaki." Başımı sallıyorum. "Nate o taburenin üzerinde oturuyordu ve baban konuşmayı bitirdiğinde, 'Teşekkürler anne, seni seviyorum' dedi."

Kendine içten bir gülümsemeyle gülümsüyor, ama daha çok, derin, gerçek bir sevgiyle. "Komik olan şey, onun bunu söyleyeceğini *bilmemdi*. Ağzını açmadan önce bile biliyordum, çünkü Nate'i sevdiğim özelliklerden biri de bu. O tahmin edilebilir biri. Bu bir hakaret gibi gelebilir, ya da onu sıkıcı falan yapar gibi, ama öyle değil. Benim için bu, birine verebileceğim en büyük iltifattır. Nate her zaman aynıdır. O istikrarlıdır. Ondan ne bekleyeceğimi tam olarak bilirim ve o beni *asla* hayal kırıklığına uğratmaz."

İkimiz de sessiziz ve Sev kanepenin dikişini endişeyle izlerken ben hareketsizce onu seyrediyorum. İşaret parmağı ve başparmağının tırnaklarını kullanarak hızlıca dikişi çekiştiriyor. Dikişi sökmeyecek kadar sert değil. Sadece tutunacak bir şey bulacak kadar sert.

Bana gülümsüyor ve omuz silkiyor, gözleri dalgalanan gölgelerin karanlık bir kütlesi gibi. "Nate benim bir fil olduğumu söylüyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Esir fillerle ilgili hikayeleri bilirsin, değil mi? Bebek fili alıp büyük bir direğe zincirledikleri hikayeler. Bebek fil mücadele eder, direnir ve kurtulmaya çalışır, ama küçük olduğu ve direk büyük olduğu için başaramaz. Sonunda pes eder. Zaman geçer. Fil büyür, direk ise aynı kalır. Fil tamamen büyüdüğünde, direk filin büyüklüğü ve gücüyle karşılaştırıldığında önemsiz hale gelir. Fil direği kolayca devirebilir ve kaçabilir, ama bunu yapmaz çünkü bunun mümkün olduğunu düşünmez."

Bu fil hikâyesini daha önce duymuştum ve fil hikâyesi olarak da nefret ediyordum, ama Sev'in hikâyesinin bir parçası olarak on kat daha fazla nefret ediyorum.

Ellerini düzgünce kucağına koyar ve onlara bakar. "Babama hiç el kaldırmadım, biliyor musun? Bir kez bile. Kendimi savunmak için, onu durdurmak için, ona saldırmak için değil, ve Tanrı biliyor ki o bunu hak etmişti. Evden ayrıldığımda ondan yarım baş daha uzundum ve profesyonel bir hokey oyuncusuydum, ama yine de ondan korkuyordum."

"Babanı saldırmamalısın, Sev. Saldırmamış olman bir zayıflık değil. Olması gereken bu. Biz öyle yaratılmadık."

"Biliyorum ve ne demek istediğini anlıyorum, ama öyle olmam gerekirdi çünkü benden beklenen buydu. Karşı koymam gerekirdi, ama bunun yerine kaçtım. Sürekli senin evinde kaldığımı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Genelde babam karanlık bir içki alemine çıktığında olurdu. Ben öyle diyorum. Karanlık içki alemi. Aydınlık içki alemi, sarhoş olup düşmek ama mutlu olmaktır. Karanlık içki alemi ise şiddetlidir. Karanlık olduğunda, annem için elimden geldiğince evde kalmaya çalışırdım, ama durum gerçekten kötüleştğinde kaçıp senin evine giderdim. Birkaç hafta sonra babam yokluğumu fark eder, gelip beni eve sürüklerdi. Ondan o kadar utanıyordum ki, olay çıkmasın diye sessizce onunla gidiyordum. Her zaman böyle olurdu. Son sınıfta durumlar özellikle zordu ve bir süre Nate'in odasında kalıyordum. Oraya gittiğimde sırtımda morluklar vardı, ama birkaç gün sonra geçtiklerini düşündüm ve onun önünde tişörtümü çıkardım."

Kanepenin dikişini kurcalamayı bırakıp, başparmağının tırnak etini kurcalamaya başladı.

Yüzümdeki ifadeyi kontrol etmeye çalışıyorum, ama başarılı olup olmadığımı bilmiyorum. Benim için, bir yetişkin olan Sev'e birinin zarar vermesi düşüncesi yeterince kötü. Tüylerimi diken diken etmeye yetiyor. İçimde tehlikeli bir öfke uyandırmaya yetiyor. Bunun kendi evinde, çocukken olması düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyor.

"Nate'in onları gördüğünde nasıl baktığını asla unutmayacağım," diyor.

"Bunu, sanki *titremeye* başladı demek dışında nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Yüzü bembeyaz oldu. Tabii ki bunu açıklamaya çalıştım. Soyunma odalarında giyinmek zorunda kalmaktan ve benzeri şeylerden dolayı bahaneler uydurmaya alışkındım. Birkaç hazır açıklamam vardı ve Nate'e bir sürü verdim, ama o bunları yutmadı. Bütün gün sessizdi. Garip davranıyordu.

Beni çok şaşırttı çünkü onu hiç öyle görmemiştim ve dediğim gibi, Nate tahmin edilebilir biridir. Bu onun özelliğidir. O gün okulda bana çok yakın durdu ve konuştuğumda cevap verdi, bu yüzden bana kızgın olmadığını anladım, ama o kadar... farklıydı ki. Bu beni çok korkuttu. Okuldan eve dönerken, senin evine gitmek yerine benim evime gitti. Ne yaptığını anladığım anda onu v a z g e ç irmeye çalıştım. Açıkçası, babamı karanlık bir içki alanında görmek, onun ya da benim için istediğim son şeydi. O ana kadar Nate, ev hayatımın pek iyi olmadığını biliyordu, ama *tam olarak* bilmiyordu. Eğer ne demek istediğimi anlıyorsan, kesinlikle böyle bir şeyi gerçek hayatta görmemişti. Neyse, oraya vardık ve b e n iki kat daha fazla korkuyordum çünkü babamın en kötü haliyle karşımıza çıkacağından emindim ve Nate'in beni bir daha asla eskisi gibi görmeyeceğinden emindim. Kapıyı açtım, içeri girdik ve babam hemen bana saldırdı. "Neredeydin? Sana burada ihtiyacımız vardı. Anneni umursamıyor musun?" Her zamanki saçmalıklar. Nate'i benimle birlikte görmeyi beklemiyordu, çünkü ben eve *hiç* kimseyi getirmezdim, bu yüzden onu görünce şaşırdı. Ağzı açık kaldı ve nefes aldı, hepsi bu kadardı.

Giriş holünde iddik ve yer dar olduğu için Nate gerçekten bize araya girmek için ona yaklaştı, ama başardı. Hızlıca.

"Babama dokunmadı bile, Tee. Sadece ona baktı ve yemin ederim, tehditkar bir hava yayıyordu. Sanki odadaki havayı emdi. Babamın sahip olduğu tüm gücü aldı ve zihniyle onu ezdi. Babamın gözleri çok büyüdü, sanki neler olduğunu anlıyor gibiydi, ama kıpırdamadı ve hiçbir şey söylemedi. Tehlikede olduğunu biliyordu ve sürünge beyni devreye girdi. Donakaldı. Ve haklıydı. Tehlikedeydi. Nate ona dokunmadı

ona dokunmadı. Dokunmasına gerek yoktu. Tek yaptığı konuşmaktı. Çok sessizce. Çok sakın bir şekilde.

Gerçekten net bir şekilde. "Ona bir daha dokunursan, seni öldürürüm" dedi.

"Babam şok olmuş gibi sıçradı ama kendini savunmak için hiçbir şey yapmadı. Sadece orada durup, ağzı açık bakakaldı." Sev gülmeye çalışır ama başaramaz. "Sanırım insanlar bir tehdidin gerçek olup olmadığını içgüdüsel olarak anlarlar, çünkü ondan sonra Nate bana eşyalarımı almak isteyip istemediğimi sordu ve ben eşyalarımı toplarken babamla birlikte koridorda bekledi. Birbirlerine tek kelime bile etmediler. Sonra Nate, Mo'nun dükkanına uğrayıp bana bir Pepsi aldı, sonra senin evine gittik ve ben mezun olana kadar orada kaldım."

"İşe yaradı mı? Ondan sonra baban seni rahat bıraktı mı?"

"Evet, işe yaradı. Kesinlikle işe yaradı. Babam bir pislik olabilir, ama yaşamayı seven bir pislik. O zamandan beri evde fazla zaman geçirmedi. Üniversite yıllarında annemi kontrol etmek için bir iki gün uğradım, profesyonel olduğum yıl da birkaç kez gittim ve o zaman bana iyi davrandı. Sarhoştı, ama iyiydi. Yıllardır eve gitmedim, ama eminim ki bana bir daha öyle bir şey yapmayacaktır. O bir pislik ve zorba, ve tüm zorbalar gibi, bir korkak. Benim için her şey bitti, ama annem için bitmedi. O hala orada, ve ben her gün bununla yaşıyorum."

Oda sessizliğe büründü.

Sev'in bir oturuşta bu kadar çok konuştuğunu hiç duymamıştım ve etrafındaki hava bile bu durumdan şok olmuş gibiydi. Bir anda milyonlarca şey hissettim. Onun bunu yaşamak zorunda kalmasına derin ve korkunç bir empati. Sev'in babası gibi erkeklerin var olması ve ailelerine böyle davranmalarına şiddetli, öfkeli bir kızgınlık. Annesinin hala orada, hala o hayatı yaşamasına karşı çaresiz, güçsüz bir dehşet.

Ama en çok minnettarlık hissediyorum. Kardeşimin, on yedi yaşında olmasına rağmen çoğu erkeğin asla olamayacağı kadar erkek olduğu için sonsuz minnettarlık ve hayranlık. O ve Sev'in birbirlerini buldukları için minnettarım ve bu yıllar boyunca sayısız kez kendimi dışlanmış ve yetersiz hissetmeme neden olsa da, birbirlerine sahip oldukları için çok minnettarım.

"Tee," diyor Sev, bana bakarak ve her şeyi görmemi sağlayarak. Gurur duyduğu şeyler ve utandığı şeyler. Sakladığı ve hakkında konuşmadığı şeyler. Farklı olmasını dilediği ama değiştiremediği şeyler. Kalbim yine sıkışıyor, ama bu sefer onun için değil. Çünkü onun söyleyeceği bir sonraki şeyin canımı yakacağını biliyorum. "Seninle benim aramızdaki bu şey... Senin deli olduğun ya da hayal gördüğün için değil. Bu gerçek. Bu var, ama başka şeyler de var."

Hıçkırıklarımı yutuyorum. "Ne gibi?"

"Mesela, Nate'e biseksüel olduğumu söylediğimde, çoğu heteroseksüel erkeğin yaptığı gibi 'Sorun değil dostum, seni o şekilde sevmediğimi bildiğin sürece' demedi. Beni sıkıca kucakladı ve 'Seni seviyorum ve destekliyorum dostum, her zaman... Sadece Teddy'yi becerme' dedi."

"Öyle mi dedi? Ama ben henüz açılmamıştım ki."

"O senin eşcinsel olduğunu hep biliyordu, Tee, ve evet, okuldan eve dönerken arabada söyledi. İlk söylediği şey buydu. Ona söylediğimde ilk düşündüğü şey buydu. Benden istediği tek şey buydu. Tek şey. Ve haklı da. Beni tanıyor. Nasıl biri olduğumu, nereden geldiğimi biliyor." Sesi çok, çok alçaldı. "Senin için yeterince iyi olmadığımı biliyor. Her şeyi mahvedeceğimi ve seni inciteceğimi biliyor."

Sözleri, ısıt işlem görmüş çeliğin tahtaya vurması gibi.

Çivi çakmak için çekiçle tabuta vurmak gibi.

"Nate'in benim için kim olduğunu bilmek istiyordun, Tee... O benim ailem. Beni tanıyan ve hala arkamda duran kişi. Tüm kötü yanlarımı bilen kişi. İlk büyük maaşımı aldığım, Tampa'da annem için bir daire satın aldığımı, borcunu ödediğimi ve mobilyalarını aldığımı bilen kişi. Küçük bir daire, ama annemin ihtiyacı olan her şey var. Buradan çok uzak değil ve babamdan yarım ülke uzaklıkta. Orada güvende olacak. Nate, ne kadar umutsuz olsa da, her üç ayda bir onu aradığımı ve ona bunu anlattığımı bilen tek kişi. Ona hayatının ne kadar farklı olabileceğini ve ayrıldığında ona ne kadar yardım edeceğimi anlatıyorum.

O, ona gelip onu almaya hazır olup olmadığını sorduğumda her zaman aynı şeyi söylediğini bilen tek kişi. "O değişecek. Gittikçe iyileşiyor. Onu seviyorum." Ve onun neden vazgeçemeyeceğini bilen tek kişi de o. Ama en önemlisi, annem kim olduğunu hatırlayıp ayrılma gücünü bulduğunda arayacağım kişi o. Nate benimle Alabaster'a gidip onu oradan çıkaracak kişi. Hiç soru sormayacak. Her şeyi bırakıp uçağa atlayacak ve benimle eve dönecek, böylece babamla tek başıma uğraşmak zorunda kalmayacağım. O benim için böyle birisi. O benim için öyle. Yani, seni istemediğimden değil, ben... Ona hayatımda ihtiyacım var." Eğik parmağının ucuyla gözünün altını okşadı. "O benim ailem. O olmadan iyi olamam."

Söylediği her şey yerine oturur ve tutarlı bir şekilde düzenlenmeye başlar.

Sonuç şaşırtıcıydı.

"Bana anlattığın için teşekkür ederim," diyorum, dudaklarımı sıkıca kapatarak kalbimin kırılma sesini bastırmaya çalışıyorum. "Duymak istediğim şey bu değildi ve başına gelenler için çok üzgünüm." Bir hıçkırık yüzeye çıkıyor ve beni terk ediyor, ama bu sefer ona karşı koymuyorum. "Şimdi seni daha iyi anlıyorum. Bana anlattığın birçok şeyi bilmiyordum, ama artık biliyorum. Bana anlattığın için minnettarım, çünkü benim için birini sevmek, onu bütün olarak sevmek demektir. İyi yanlarını, kötü yanlarını. Işıklı, mutlu yanlarını ve karanlık yanlarını da. Sevmek, birini istediğin gibi ya da düşündüğün gibi değil, olduğu gibi tanımak ve kabul etmek demektir. Ve ben öyle yapıyorum, Sev." Sesim çatlar ve gözyaşları sel gibi akmaya başlar. "Seni çok seviyorum ve bunu bırakmayacağım. Yıllardır bırakmaya çalıştım ama hiç işe yaramadı. Sadece kendimi deli ve depresif hissettirdi. O yüzden seni olduğun gibi sevmeye devam edeceğim..." Hafifçe burnumu çekiyorum. "Ama kararını saygıyla karşılayacağım."

1C

VÆY DÆLORÆAN

TEDDY AĞLIYOR VE bu, şimdiye kadar gördüğüm en kötü şey olabilir. Yanakları parlak pembeye dönmüş ve gözleri kan çanağına dönmüş. Göz bebekleri hiç görmediğim kadar mavi ve uzaydan bakıldığında Dünya'nın görünüşünü hatırlatan keskin bir kırılma ile kaplı. Küçük ve kırılma. Güzel ve savunmasız.

Gözlerinin köşelerinde, burnuna yakın yerlerde gözyaşları birikiyor ve gözlerini kırptığında taşarak yanaklarından sürekli, kesintisiz bir akışla aşağıya dökülüyor. Gözyaşlarını silmiyor ya da durdurmaya çalışmıyor ve bu durumu daha da kötüleştiriyor.

"Artık bana veremeyeceğin şeyler istemeyeceğim, Sev. Her şey başlamadan önceki eski günlerdeki gibi tekrar arkadaş olabiliriz. Giysilerimi çıkarmayacağım ve her şey eskisi gibi olacak."

Bu rahatlatıcı olmalı ve öyle de. Çok rahatlatıcı.

Sadece, az önce yaptığımız konuşma beni çok yıprattı ve incitti. Her zaman düşünmekten nefret ettiğim, kendimi berbat hissettiren eski, karanlık yerler. Bu gece bunun olması gerekiyordu ve ona söylediğim için mutluyum, ama yine de bir parçam sanki bir elekten geçirilmiş gibi hissediyorum.

Bu yüzden rahatlama biraz tuhaf geliyor.

Yarın, biraz uyuduktan sonra normal bir rahatlama hissedeceğim.

"Başka bir yer bulur bulmaz taşınırım," diyorum. "İstersen şimdi otele gidebilirim. Eşyalarımı toplamam uzun sürmez."

"Bunu istemiyorum." Yeni bir gözyaşı seli akıyor. "Burada yaşamamı istiyorum."

Elimi eline alır ve uzatır, hayat çizgimi ortaya çıkarır. Geri çekilmeliyim. Bunu biliyorum, ama yapamıyorum. Kaslarımı hareket ettiremiyorum. Bunun yerine, çaresizce onun eğilip elimi dudaklarına götürmesini, avucuma en yumuşak, en tatlı öpücüğü kondurmasını izliyorum. Bu öpücük, olmaması gerekse de, yatıştırmaktan çok yakıyor. Yüzü ağlamaktan ıslak ve o çekildiğinde, elimde onun gözyaşlarından oluşan küçük bir gölet kalıyor.

"Benim de senin arkadaşın olduğumu bilmeni istiyorum. Nate'in senin için olduğu gibi olmayabilirim, bunu anlıyorum ve onun gibi olmaya çalışmıyorum, ama annen hazır olduğunda, uçakta seninle birlikte sadece Nate olmayacak, ben de orada olacağım."

Çenemle boğazımın birleştiği yerde keskin bir ağrı var. Kas spazmı falan. Çok kötü. O kadar keskin ki, gözlerim yanıyor.

Yavaş ve dikkatli nefesler alarak ağrıyı atlatmaya çalışırken, Teddy bileğindeki tüm saç bağlarını eline kaydırıp benim elime koyar. Konuşmamız, onun ağlaması ve kas spazmı yüzünden çok gerginim. Öyle olmalıyım, çünkü ilk içgüdüm, yüzeyin hemen altında gizlenen içgüdüm, tartışmak için deli gibi bir dürtü. Kavga etmek. Azarlamak. Lanet saç bağlarını ona geri vermek. Onları bileğine geri takmasını sağlamak.

Bunu yapmamayı başarırım.

Onun yerine, kanepeye oturup onun dairede dolaşmasını izliyorum. Çamaşır makinesinden battaniyeyi çıkarıp balkona asıyor. Sonra mutfak ve oturma odasındaki ışıkları kapatıyor.

Yanımdaki masa lambasını açık bırakıyor ve bana iyi geceler diyor.

Kendimi bariz, yerimden uzak ve yanlış hissediyorum.

"İyi geceler," diye cevap veriyorum, sesim gergin.

Koridora kadar gelir, durur, ama bana dönüp bakmaz.

"Sadece bir şey var, Sev. Nate yanılmış. Sen bir fil değilsin..." Koridorun ışığını kapatır ve kendini karanlığa bırakır. "Sen bir kurtsun."

SEV DELOREAN

Dün gece saatlerce uyuyamadım, önce çok sıcak, sonra çok soğuk hissettim. Sabahın erken saatlerine kadar uyuyamadım, sonra birden her şeyin yakında normale döneceği aklıma geldi. Teddy olanları sindirecek, anlamlandıracak ve sonra sinirlenecek. Kinci ve ters davranmaya başlayacak, bana aptalmışım gibi bakacak ve bu ne büyük bir rahatlama olacak.

Onun böyle olmasına alışkınım.

Hak ettiğim şey bu.

Bununla nasıl başa çıkacağımı biliyorum.

Bu olur olmaz, tekrar nefes alabileceğim ve hayat normale dönecek. Sabırsızlanıyorum.

Odadan çıktığımda Teddy mutfakta. Bana sırtını dönmüş, ocak başında duruyor. Omuzlarında öfke veya kin izleri arıyorum ama bulamıyorum.

Sorun değil. Biraz zaman alabilir, ama öfkesi yakında ortaya çıkacaktır. "Günaydın," diyor. "Yumurta yaptım. İster misin?"

"Teşekkürler." Sesim kabız ve mutsuz geliyor. İnsanların sabahları kullandıkları ortak bir selamlama olduğunu belli belirsiz biliyorum. Genellikle güne başlamadan önce söyledikleri bir şey. Sonunda, "İyi uyudun mu?" diyorum.

"Hmm." Bebek mavisi gözleriyle bana bakıyor. O kadar dürüst, açık ve yoğun bir şekilde savunmasız bir bakış ki, kalbim bir an duruyor. "Aslında hayır. Düşünmem gereken çok şey vardı ve senin için endişeleniyordum."

"Ben iyiyim," diyorum biraz fazla hızlı.

Bana inanmaz, ama yine de gülümser. Gözleri biraz şişmiş, göz kapakları normalden biraz daha pembe ve ağırdır, bu yüzden gülümsediğinde gözleri normalden daha fazla kapanır.

Onu bu hale getiren kişinin ben olmam, beni öfkeliendiriyor.

İki dilim tostı tabağa koyar, elinde tabağı tutarken en iyi iki yumurtayı seçer — güneş tarafı yukarıda ve mükemmel, sarısı ortada, etrafında eşit bir beyaz halka — ve spatuladan dikkatlice tostun üzerine kaydırır.

Tabağı bana uzatır.

Yemeğini hızlıca yiyor. Ben çiğniyor ve çiğniyorum ama yutmakta zorlanıyorum. "Raggie'yi bırakmak için Mae'ye gidiyorum," diyor tabağını "Daha sonra havaalanına birlikte gitmek ister misin?" "Neden onu Mae'ye götürüyorsun? Bu gece geri döneceğiz."

"Biliyorum, ama orayı seviyor. Ben de seviyorum. İyi bir arkadaş, konuşması kolay."

"Ona ne kadar aptal olduğumu söyleyecek misin?" diye soruyorum, garip bir şekilde umutlu bir ses tonuyla.

O gülüyor. "Sen ne *ne* de pisliksin, Sev."

Siktir.

Teddy'nin biraz pislik olması bir şey, ama Teddy'nin tatlı olması bambaşka bir şey.

TEDDY "T-DOG" O'REILLY

MAE BANA BİR BAKIŞ atar, elini kısa bir süre boğazının dibine koyar, sonra mutfığa gider ve büyük bir şarküteri tabağı hazırlamaya başlar. Çeşitli kurutulmuş etleri gül şeklinde sarar, büyük peynir dilimlerini kabaca keser ve kurutulmuş meyveleri, fındıkları ve krakerleri tabağın etrafına serpiştirir.

Bu iş birkaç dakikadan fazla sürmüyor, ama sonuç etkileyici. Atıştırırken ara ara ağlıyorum ve ona dün gece olanları anlatıyorum.

O da ara sıra omzuma hafifçe vuruyor ve gözlerim dolduğunda onun gözleri de doluyor. "Çok üzıldüm, canım," diyor.

Kalın bir dilim Brie peyniri ve bir şerit prosciutto seçer, susamlı krakerin üzerine yerleştirir ve bana verir.

Minnettarlıkla ısııyorum.

Dürüst olmak gerekirse, durumumla ilgili kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak bir şey yapabileceğini veya söyleyebileceğini düşünmüyordum, ama sabahın dokuzunda bana şarküteri tabağı hazırlayacağını da düşünmüyordum.

"En azından artık deli olmadığımı biliyorum." Burnumu çekiyorum. "Bir an bile şüphe etmedim."

"Desteğin için teşekkür ederim Mae, gerçekten, ama eminim ki bir ruh sağlığı uzmanı bizim yaptığımız bazı konuşmaların kayıtlarını görse - en kötülerini değil, sıradan olanları bile - aynı fikirde olmayabilir."

Bir an birbirimize bakarız ve aynı anda kahkahaya boğuluruz. "Şaka kaldıramıyorlarsa siktir et onları," der.

"Evet, siktir et onları."

"Cidden ama. İyi misin, Theodore?"

Başımı eğip ellerimle saçlarımı taradım. "Dürüst olmak gerekirse, nasıl olduğumu bilmiyorum. Üzgünüm ve mutsuzum. Çok mutsuzum. Sadece birlikte olamadığımız için değil. Her şey için mutsuzum. Tüm dünya ve insanların ne kadar kötü olduğu için mutsuzum, Sev'e olanlar için mutsuzum ve kardeşimi her zamankinden daha çok mu seviyorum, yoksa ondan nefret mi ediyorum, bilemiyorum, ama aynı zamanda garip bir şekilde... huzurluyum."

"Nasıl yani?"

"Sanki hayatımın çoğunu bir şeye karşı çıkararak, onu değiştirmeye çalışarak geçirmişim gibi. Onunla savaşmaya çalışarak. Onu gerçekleştirmek için uğraşarak." Krakerimden bir ısıruk alıyorum, çiğniyorum ve yutuyorum. "Düşündüğümde, hayatımdaki neredeyse her şey bir şekilde Sev'in etrafında dönüyordu, sadece yapbozun bir parçası eksikti ve ben bunu bilmiyordum... Beni en çok rahatsız eden şey, onu çok sevmemdi ve o beni uzaklaştırsa da, onun da benim için aynı şeyi hissettiğini hep *biliyordum*. Bu beni deli ediyordu çünkü benim gerçeklik algım ile gerçek gerçeklik uyuşmuyordu. Yapbozun bir parçası eksikti."

Ellerimi peçeteyle sildim ve solumdaki sehpaye koydum. "Artık o parça bende. Hoşuma gitmiyor, ama bende. Her şeyi net görüyorum. Sev için ne olduğumu ve onun benim için ne olduğunu biliyorum ve zamanla bunu kabul edeceğimi düşünüyorum. Sadece sözde değil. Gerçekten kabul edeceğim. Derinlemesine ve tamamen. Bunu istiyorum. Onun, karşılığında hiçbir şey almadan birisi tarafından sevilme nasıl bir şey olduğunu bilmesini istiyorum. Gerçekten sevilme. Onun için bunu istiyorum. Bunun bana acı verip vermemesi ya da hayatımın bir kısmını askıya alması umurumda değil. Zaten ondan başka kimseyi istemiyorum ve hiç istemedim, yani gerçekten hiçbir şeyi kaçırmıyorum."

"Bana sunabileceği tek şey arkadaşlık ise, onun arkadaşı olmak istiyorum. O benimle yaşamak istediği sürece onunla yaşamaya devam etmek istiyorum ve evet, bu biraz bencilce çünkü onunla yaşamayı *seviyorum*. O yanımdayken çok daha mutlu ve daha az endişeli hissediyorum. Ama esas olarak, onun benimle yaşaması için istiyorum. Benimle yeterince uzun süre yaşamasını istiyorum ki, ayrıldığında bir yere ait olmanın nasıl bir şey olduğunu bilsin. Onunla birlikte olan kişi ben olmayabilirim, ama onu o kadar çok seveceğim ki, iyileşmesi için ihtiyaç duyduğu zamanı ve alanı bulacak."

Mae hızla gözlerini kırıştırıp mendille gözlerini siler. "Bana sorarsan, o berbat kardeşini buraya getirip benimle beş dakika konuşmasını sağlamalısın. Onu hemen akli başına getiririm."

Kendime rağmen gülüyorum, sadece Mae'yi sevdiğim için, ya da deli olduğu için, hatta bunu gerçekten yapacağını düşünmediğim için değil. Gülüyorum çünkü biz çok benziyoruz.

"Saçma bir şey görmek ister misin?" diye soruyorum.

"Her zaman!"

"Şimdi, sana göstermeden önce, dün gece *çok kötü* bir durumda olduğumu unutma. Bunu yazarken hiç uyumamıştım ve çok, çok üzgündüm. Kendimde değildim. Normalde bu kadar çocukça davranmam."

"O kadar da kötü olamaz."

Telefonumun ekranını ona doğru çeviriyorum. Gözlüklerini takıyor ve ekrana gözlerini kısarak bakıyor.

Acil: Annemi ara - Nate'i şikayet et.

Mae başını geriye atar ve kahkahalarla güler. "Oh, bu paha biçilemez! Bak! Takvimine hatırlatma bile eklemişsin."

"Tabii ki ayarladım. Lanet şey bu sabah saat altı buçukta beni uyandırdı. Sana söylüyorum Mae" — başımı sallayıp omuzlarımı silkiyorum — "Gece yarısı tamamen farklı bir insan oluyorum."

"Aynı," diyor ve ona inanıyorum.

VÆY DÆLORÆAN

Bu ma tam bir felaket. Dallas'tayız ve ilk periyottan beri bir gol gerideyiz. abalıyoruz, zamanımız azalıyor ve hatalar yapıyoruz. Bu bana lisedeki maçları hatırlatıyor, dağınık ve karışık, aynı takımdaki oyuncular birbirlerine talimatlar bağırıyor. Koç mutlu değil. Kenardan gözleri dışarı ıkmiş ve Bryce ortalarda yok. Onu seviyorum ama onu hiç bu kadar dikkati dağılmış görmemiştim.

Dürüst olmak gerekirse, ben de dikkatim dağınık.

Teddy kalede ve ligin en iyi oyuncularından bazıları ona doğrudan şutlar atıyor. Bu aptal oyunu kim icat etti ki? Anneler neredeydi? Sağduyulu insanlar neredeydi, durup *"Hmm, biliyor musun? Bir grup elit sporcunun bir saat boyunca küçük, vulkanize kauçuk bir diski bir oyuncuya atmasının iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum"* diyenler neredeydi?

Neredeydiler?

Aslında, düşününce, Teddy kaleci olmaya karar verdiğinde Nate neredeydi?

"Kimsenin ona zarar vermesine izin veremem" ne oldu?

Teddy buz üzerinde korkusuzdur, bu da benim rahatlamamı imkansız kılar. Vücudunun sınırlarını hiç dikkate almadan oynar. Yaralanabileceğini hiç düşünmez. Sanki deri ve kemikten olduğunu bilmiyormuş gibi kendini puck'ın önüne atar. Kas ve sinirlerden.

Yumuşak et ve kanın dökülmesini görmeye dayanamıyorum.

Vardiyamız biter ve ben bankın üzerine çöküp, ağzıma bir yudum bir yudum su serpiştiririm. Susuzluğumu gidermez. Teddy'yi diğer takım arkadaşlarımdan daha dikkatli izlememeye çalışıyorum, ama şu anda bunun ne kadar olduğunu hatırlamakta gerçekten zorlanıyorum.

Mesele şu ki, o eğlenceli bir oyuncu. Her zaman öyleydi. Odaklanma yeteneği ile tanınıyor — oyun sırasında kartal gözlü ve durdurulamaz, oyun bittiğinde ise kendi dünyasında.

Maçın son TV molası için ara veriyoruz ve Survivor'ın "Eye of the Tiger" şarkısı çalmaya başlıyor. Kararlı, sürükleyici davul ve bas ritimleri arenayı dolduruyor.

Teddy bu şarkıyı çok sever.

Kale çevresinde üç tur kayar ve ağın çeşitli bölümlerini kontrol eder, ardından patenleriyle kale yakınındaki buzı sıyrır. Bunların her birini üç kez yapar.

Her şeyin üçer üçer olmasını sever. Buna ihtiyaç duyar.

Üçlü olarak sevdiği diğer şeyleri düşünmemek zor. Ya da onlar olmadan uyuyamadığını.

Şarkı nakarat kısmına gelirken kendimi sakinleştirmek için bir yudum daha su içerim.

Belki her şey yolunda gider. Belki bu gece yapmaz. Belki unuttur.

Tabii ki yapmaz. O alışkanlıklarının esiri biridir ve yıllar önce ona neden böyle yaptığını sorduğumda, "Çünkü müziği kalçalarımnda hissediyorum. Sana ne, gerizekalı?" diye bağırdı.

Dans edişi çekici olmamalı. Tanrı bilir ki, kimse bir kaleci kaskı ve koruyucu ekipmanı seksi hale getiremez.

Ama işte buradayız.

Kalabalık izliyor ve bekliyor. Yüzü dev ekranda görünüyor. 18 metre uzunluğunda buz mavisi gözler, düzgün, düz bir burun ve şimdiye kadar gördüğüm en çekici dudaklar. Bu çok fazla.

Kalabalık, kafası müziğin ritmine göre sallanmaya başladığı anda tezahürat yapmaya başlıyor. Kamera uzaklaşıyor, buz ve bulanık seyircileri arka plana yerleştiriyor.

Kalçaları hareket etmeye başlar. Binlerce insan ayağa kalkar ve onunla birlikte dans eder. Sopasının sapını buza dayar ve kancayı küçük bir hareketle döndürür, onu yakalar ve mikrofonmuş gibi aşağı doğru eğerek, kaplanlar, gözler ve kim bilir başka neler hakkında tutkuyla şarkı söyler

ta ki alt bedenimin eriyip oturduğum bankın içine karıştığından emin olana kadar.

Aklım karışır.

Buzun üzerine döneli beş dakikadan az bir süre geçmişti ki Lewis yere düştü. Çok kötü görünmeyen bir darbe aldı, ama dizi garip bir açıyla büküldü ve hemen ayağa kalktı, küfrederek ve bağırmamaya çalışarak.

"Siktir! Bir patlama sesi duydum. Sağlık görevlilerini çağırın," diye inliyor.

Lewis son birkaç yıldır MCL ile ilgili bir sorunu vardı ve onu gördüğüm anda durumun kötü olduğunu anladım. O bizim yedek kaptanımız ve şu ana kadar en iyi sezonunu geçirmiyor olsa da, takımın ihtiyaç duyduğu oyunculardan biri. Benim için onun gibi oyuncular kaburgalar gibidir. Düzeni sağlayan esnek olmayan bir kafes. Sadece buz üzerinde değil, takımın genel sağlığı için de gerekli olan oyuncular. Yapısının ayrılmaz bir parçası.

Onlar önemlidir. Hatta hayatı önem taşırlar. Ancak omurga değildirler.

Ben Stirling yıllardır Blackeyes'in omurgasıydı ve dürüst olmak gerekirse, bir süredir hepimiz kaburga kemiğiydik, omurga değildik. Ben'in attığı temeller üzerinde ilerliyorduk ve yeterince iyi gidiyorduk, ama o kadar uzun süredir yok ki, çatlaklar görünmeye başladı.

Son düdük çaldığında, hala bir gol gerideyiz. Takımdaki hiç kimse iyi durumda değil, özellikle Lewis'e olanlar yüzünden, ama Teddy çok karamsar. Omuzları çökmüş ve insanlar onunla konuştuğunda yanıtları biraz gecikiyor. Ne kadar üzgün olduğunu göstermeye çalışmıyor ve bu durumu daha da kötüleştiriyor. Bundan nefret ediyorum. Onun mutsuzluğundan kendimi sorumlu hissediyorum, her ne kadar bu sefer bunun sebebi ben olmadığımı bilsem de.

Takımı kaybettiğinde aşırı sorumluluk hisseden ligdeki tek kaleci o değil. Birçok yönden, kaleci yakın geçen bir maçta yenilgiyi diğerlerinden daha fazla üstüne alması kabul edilir, hatta neredeyse beklenir.

Sadece onun mutsuz olduğunu görmeye dayanamadığım tek kaleci olması.

Eve vardığımızda saat geç olmuştu, gece yarısını çoktan geçmişti. Perdeleri ve panjurları açık bırakmıştık, bu yüzden daire ayın hayalet gibi ışığıyla doluydu.

Teddy iyi geceler dileyip odasına gider.

Çok yorgunum. Öyle olmalıyım, çünkü kendimi "Ama Tee, iyi geceler öpücüklerin ne olacak?" demekten alıkoymak için ağzımı sıkıca kapatmak zorunda kalıyorum.

Söylememek için kendimi zor tutuyorum, ama çok rahatsız hissediyorum. Kendi kendime karşı düzensiz ve garip hissediyorum. Panik içindeyim. Incinmişim. Teddy'nin mutsuz olması ve üstüne üstlük, kendisini iyi hissettiren üç küçük öpücük olmadan uyumaya zorlanması beni fiziksel olarak acılandırıyor. Öpücüklerin onu mutlu ettiğini biliyorum. Bana öyle söyledi. Ona iyi geceler öpücüğü verdiğimde daha iyi uyuduğunu söyledi.

Yatak odamın kapısını kapatıp içeri girdim. Sakinleşip kendimi toplamam gerekiyor. Teddy'ye olanlar iyi bir şey. Doğru bir şey. Herkes için, özellikle de onun için en iyisi.

Çantamı yere bırakıp cebimden telefonumu çıkarıp şarj etmeye başlıyorum. Yatağım yapılmış, bu da şaşırtıcı değil çünkü çıkmadan önce yapmıştım. Evden çıkmadan önce yatağımı yapmak gibi bir alışkanlığım var. Sorun bu değil. Sorun, çarşafın normalde yaptığımdan biraz daha düzgün görünmesi.

Bu bana odamda başka biriymiş gibi bir his veriyor.

Bu bir his değil, bir gerçek, çünkü yatağımın ucunda, düzgünce kare şeklinde katlanmış, Teddy'nin dolabımdan çıkardığı forma duruyor.

Onu gördüğümde ve onun evde bir daha giymeyeceğini bildiğimde hissettiğim rahatlama, iç çamaşırı giyse de giymesede, hissedilir derecede. Göğüs kafesim sıkışana kadar ciğerlerimi dolduruyor ve sonra düşüyor. Düşüyor ve düşüyor. Midemi geçiyor, pelvisimi geçiyor ve dizlerime ağır bir şekilde yerleşiyor.

Göğsüm o kadar çok ağrıyor ki, bir anlığına yatakta oturup dinlenmem gerekiyor.

Rahatlama güçlü bir duygu, bunu kabul ediyorum.

SEV DELOREAN

Bugün pek bir şey olmadı. Teddy'nin tatlı olduğu uzun bir gün oldu. Beni gördüğünde gözlerinin parladığını ve onunla konuştuğumda yüzünün değiştiğini izledim. Gizemli bakışlar ve göz devirmelerle bir şeyler saklamaya çalışmıyor. Beni seviyormuş gibi bakıyor. Sanki ben harika biriyim gibi.

Sanki iyi bir insanmışım
gibi. Sanki onun
arkadaşıymışım gibi.
Bundan nefret ediyorum.

Onun bir an önce yine huysuz bir pislik olmaya başlaması lazım. Yemin ederim, bana karşı bu kadar nazik olmaya devam ederse dayanamayacağım. Gözlerini devirmesi, hatta "*ugh*" demesi lazım. Onu ne kadar istediğimden dikkatimi başka yöne çekecek herhangi bir şey.

Buna ihtiyacım var çünkü çok uzun bir geceydi. Konuşurken dudaklarının kıvrımlarını izlediğim ve onu kollarıma almayıp dilimi ağzına sokmayarak tek başıma gelgiti durdurmaya çalıştığımı hissettiğim bir gece.

Bunun dışında pek bir şey olmadı. Teddy, Ragnar'a oynaması için bir ping pong topu verdi ve bu ikisini de mutlu etti. Mae'nin evine gitti — Ragnar değil, Teddy — ve orada bir saat kırk sekiz dakika kaldı.

Hepsi bu kadar.

Evet, bugün benim dünyamda olanlar bunlar. Sadece bunlar ve beni baştan çıkarmaya çalışmayı bıraktığı için duyduğum büyük bir rahatlama.

Çok büyük bir
rahatlama.
Boğulacak kadar
büyük.

Boğulacak kadar.

TELEFONUM YATAK BAŞIMDA titreşiyor, yüksek sesle çınlayarak beni derin uykumdan uyandırıyor. Bu saatte arka arkaya bu kadar çok mesaj gelmesi için henüz erken, bu yüzden telefonumu fişten çekip oturarak neler olduğunu kontrol ediyorum. Koç arıyor.

Sabah 8'de takım toplantısı. Acil. Tüm oyuncular katılsın.

Diğer mesajların hepsi, neler olduğunu biliyor muyum diye sormak için özel olarak mesaj atan arkadaşlarımdan ya da grup sohbetinde koça yolda olduklarını bildiren onay mesajlarından oluşuyor.

Endişelenmemek zor. Koç, tanıdığım en organize A tipi insanlardan biri. Her şey onun etrafında bir programa göre yürür ve olağan dışı bir şey olmadıkça bu program değişmez.

"Tee!" diye bağıyorum, "Uyanık mısın?

Gitmemiz gerek." Ben sürüyorum. O ön koltukta oturuyor.

Elimi onun uyluğuna koymuyorum ya da bacaklarının arasına kaydırmıyorum. Tabii ki bunu yapmıyorum çünkü o benim değil ve yapsam çok garip olurdu.

Arenaya vardığımızda ortam kasvetli. Genellikle basın açıklamaları için kullanılan odalardan birinde buluşuyoruz. Çoğu kişinin saçları yataktan kalkmış gibi ve yeterince kahve içmemiş gibi görünüyorlar.

Onların nasıl hissettiklerini biliyorum.

Birbirimize tedirgin bir şekilde bakıyoruz, yanımızda oturan oyunculara, bizim bildiğimizden daha fazla bilgiye sahip olup olmadıklarını soruyoruz.

Hepimiz yerimize oturur oturmaz, koç söz alır. "Kötü bir haberim var," der, lafı dolandırmadan.

Tüm takım birden gerginleşir. Koç en son böyle bir takım toplantısı başlattığında, Ben'in eşi Liz'in bir trafik kazası geçirdiğini haber vermek içindi. O gün kötü bir gündü ve daha da kötüye gitti. Bu iki yıl önceydi, ama bazı yönlerden sanki dünmüş gibi geliyor. Bunu hatırlayan, hisseden tek kişi ben değilim. Tüm takım öyle.

"Kell, dün gece Bryce eve geldikten birkaç saat sonra doğum sancıları başladı ve bebek bu sabah erken saatlerde doğdu." Kimse nasıl tepki vereceğini bilemiyor. Bir bebeğin doğması iyi bir haber, ama Kell sadece otuz haftalık hamileydi ve bu pek de iyi bir şey değil. "Henüz bir isim koymadık, ama kız çocuğu. Erken doğduğunu söylememe gerek yok herhalde. Çok erken doğdu ve maalesef doğum sırasında komplikasyonlar yaşandı. Kell çok kan kaybetti ve Bryce ile konuştuğumda ameliyattaydı. Bebek..." Koçun sesi titriyor ve nefes alıyor. "Önümüzdeki günlerde bebeğin durumu hakkında daha fazla bilgi sahibi olacağız."

Sandalyelerin geriye itilmesiyle yüksek bir gürültü duyulur. Hemen ayağa kalkarız. Hepimiz. Blackeye yaralanmış ve ona yardım etmeliyiz.

Koç elini kaldırır. "Bekleyin. Bekleyin. Bir dakikaya ihtiyacım var. Uzun sürmez. Hastaneye gitmemiz gerektiğini biliyorum. Ben de oraya gitmek istiyorum, inanın bana. Ziyaretçi listesi hazırladım, buradaki işimiz bittiğinde size göndereceğim. Ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz."

Biliyoruz. Çok iyi biliyoruz. Ben'in karısı komadayken, koçun listesi sayesinde dört ya da beş kişilik bir grup olarak 24 saat boyunca Ben'in yanında hastanede kaldık.

Şimdi de Bryce ve ailesi için aynısını yapacağız.

"Şu anda düşünmek istediğimiz son şey olduğunu biliyorum," diye devam etti Koç, "ama Lewis oyun dışı kaldı. Üçüncü derece MCL yırtığı olduğu doğrulandı ve ameliyat olması gerekiyor."

Lewis için kötü bir haber. Herhangi bir sporcu için üstesinden gelmesi zor bir sakatlık, ama Lewis gibi kariyerinin sonuna yaklaşan bir adam için, bundan nasıl geri döneceğini tahmin etmek zor.

"İyileşme süresi de hesaba katıldığında, en az birkaç ay sahalardan uzak kalacak. Bryce... tahmin edebileceğiniz gibi, durumu iyi değil... ama az önce onunla konuştuğumda, ne istediğini açıkça belirtti. Kell ve bebeğin mümkün olan en iyi şekilde iyileşseler bile, bebeğin haftalarca, hatta aylarca yenidoğan yoğun bakım ünitesinde kalması gerekeceğini ve herkes eve dönene kadar onları bırakmaya hazır olmadığını söyledi." Koç, bu sözlerin etkisini hissettirmek için bir ara verdi.

Bir başka gürültü daha duyulur. Bu sefer, hoşnutsuzluk ve endişe dolu düşük sesli mırıldanmalar.

Koç bizi tekrar susturur. "Bunun mümkün olan en kötü zamanlama olduğunu biliyorum, tamam mı? Anlıyorum. Ama yarın New York'a uçacağız ve bir kaptanımız ve bir yardımcı kaptanımız eksik. Başka bir şey yapmadan önce aday gösterip oylama yapmamız gerekiyor."

Oyuncular aralarında sessizce konuşuyorlar. Sandalyeler kayıyor ve kafalar dönüyor. Bakışlarının yönünü takip ediyorum ve şaşırtıcı bir şekilde, hepsinin bana doğru olduğunu görüyorum.

Teddy'ye bakıyorum. *Ne oluyor?* Gözlerimle soruyorum.

Başını hareket ettirmeden bana alaycı bir şekilde başını sallar. *Sen sensin*, diyor gözleri.

Sen bizim yeni kaptanımızsın.

Genelde bana sözsüz olarak söylediği şeyleri oldukça iyi anlarım, ama bu hiç mantıklı gelmiyor.

Ben olamam. Karşılık veriyorum. *Berbat durumdayım.*

O hafifçe omuz silkiyor. Gerçekten fiziksel olarak. *Biliyorum, ama önemi yok.*

Sen olacaksın.

Keşke bunun benim için bir anlamı olmadığını söyleyebilseydim. Kalbim umutla çarpıyor olsaydı. Kaptan olmak hayalimdeki bir şey olmasaydı ya da bu tür şeyler umurumda olmasaydı. Ama umurumda. Çok umurumda. Bunu istiyorum ve daha da fazlası, kemiklerimin derinliklerinde, bu işte iyi olacağıma dair bir his var. Bunun benim için yaratıldığını ve benim bunun için yaratıldığımı hissediyorum.

"Sev'i aday gösteriyorum," diyor Teddy, kalbimi parçalayan yüksek ve net bir sesle.

Bunu söyledikten hemen sonra bana gülümser ve arterlerim ve kalp odacıklarım hızla yeniden birleşir.

Bu çok fazla. Kalp, bu kadar hızlı bir şekilde kırılıp düzelmek için yaratılmamıştır. Kalpler, böyle şeyleri atlatmak için yaratılmamıştır.

Bir saniyelik bir duraklama olur ve sonra arkamdaki biri "Delorean'ı destekliyorum" der.

"Yaşasın," "Sev," ve "Hadi, Altmış dokuz" sesleri yükselir.

Odadaki herkes benim lehime ellerini kaldırıyor. Birçok el. Tüm eller.

İnanamadan odaya bakıyorum. Etrafımda benim adımları söyleyen yüzler var. Mavi gözler, yeşil gözler, kahverengi gözler. Hepsi bana bakıyor ve aynı şeyi söylüyor: *sen olmalısın*.

Sislerin içinde Teddy'yi buluyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve gürültü kesiliyor. *Ya yeterince iyi değilsem?* Diye soruyorum.

O alaycı bir şekilde gülüyor ve benim anlamakta zorlandığım karmaşık, sessiz bir cümle ile cevap veriyor.

Koçun tepkisini ölçmek için ona dönüyorum. Sonsuz şokumun ardından, kaşlarının arasındaki gerginliğin kaybolduğunu görüyorum. Adaylığımdan memnun görünüyor, öfkeli değil, eğlenceli değil, hatta şaşkın bile değil.

"Başka aday var mı?" diye soruyor.

Sessizlik.

"Tamam, harika. Bu çok güzel ve basit. Delorean, bir sonraki duyuruya kadar Blackeyes'in kaptanı sensin."

"Neden böyle yaptın?" diye soruyorum Teddy'ye, St. Joseph Kadın Hastanesine giderken. "Acaba...?"

"Seni sevdiğim için yapmadım."

Kalbim yine kırılır. Kırılmaktan da öte. Normalde gördüğün kırık kalp resimlerinde olduğu gibi ortadan ikiye ayrılmaz. Beni sevdiğini söyleme şeklinden o kadar nefret ediyorum ki, kalbim minik parçalara ayrılır. Sanki bu bir gerçekmiş gibi, gayet doğal bir şekilde. Daha da nefret ettiğim şey, kalbimin minik, parçalanmış parçalarını alıp ezip püre haline getiren şey, bunu hissetmeme rağmen karşılık veremememdir.

Teddy bana bir bakış atar ve yakıcı mavi gözleriyle bana bakar. "Tamam, peki, belki biraz da o yüzden yaptım, ama esas olarak, herkes sana bakıyordu ve bu tamamen mantıklıydı. İnsanlar böyle yapar. Belirsizlik zamanlarında liderlerine bakar. Ben yapmasaydım, başkası yapardı. Sen sadece bariz seçim değilsin Sev, tek seçim sensin."

Direksiyonu olabildiğince sıkı tutuyorum ve burnumdan nefes alıp, arabayı kenara çekip onu deli gibi öpmekten kendimi alıkoyuyorum.

Zorlu birkaç gün geçirdik. Ekibimizin çoğu üyesinin üzerinde hoş olmayan bir dezenfektan kokusu var. Hastane kokusu. Üzerimizde ağır bir atmosfer var.

Hepimiz Bryce ile Tampa'da olmak istiyoruz, ama bunun yerine New York'tayız. Bu gece Rangers'ı yendik. Aslında oldukça iyi bir maçtı. Yakın bir maçtı. Penaltı atışlarına gitti ve Teddy işi bitirdi. Son anda yön değiştiren alçak bir şutu durdurdu. Böyle bir şutu kurtarabilecek

böyle bir şutu kurtarabilecek çok fazla kaleci yok, onu eldiveniyle yakalayıp sanki çok kolaymış gibi kalabalığın içindeki bir çocuğa atan kaleci ise hiç yok.

Şu anda otobüste, otele gidiyoruz. Normalde galibiyeti kutluyor olurduk, ama bu gece kutlama havasında değiliz.

Kazandığımıza sevindim. Kell ve bebek Amelia için pembe kol bantları taktık ve maçın bitiş düdüğü çaldığında Bryce'ı arayıp skoru söyleyebilmek benim için çok önemliydi. Öyleydi. Sadece biraz boşluk hissettim.

Biraz boşluk hissediyorum.

Aslında her şeyi hissediyorum. Çok şey oldu ve duygularımı işlemek zorlaştı, ama kalbim ağır. O kadar ağır ki, göğsümde bir yük gibi hissediyorum. Sadece ağır değil, aynı zamanda ağrıyor da. Sanki perikardım zımparalanmış, aşınmış ve organım dış etkenlere maruz kalmış gibi hissediyorum.

Sadece Bryce ve ailesine olanlarla ilgili değil. Teddy ile büyük konuşmamızdan beri böyle. Hastanede saatler geçirmek zor oldu. İyi haber, Kell'in durumu çok daha iyi. Kanamayı durdurabildiler ve doktoru, isterse daha fazla çocuk sahibi olabileceğini söylüyor. Amelia hala kendi başına nefes almakta zorlanıyor, ama doktorlar onun iyileşeceğine dair ihtiyatlı bir iyimserlik içinde görünüyorlar. Bryce kendini toplamak için çok uğraşıyor ve onu bu halde görmek çok zor. Kell'i çok seviyor ve yıllardır bir bebek sahibi olmayı hayal ediyordu.

Bu koşullarda kaptan seçildiğim için kendimi çok suçlu hissediyorum ve bunun için mutlu olduğum için daha da kötü hissediyorum.

Bu kalıcı bir şey bile değil. Bunu bu kadar ciddiye almam çok acınası bir durum.

Daha da acınası olan ise, Teddy'yi düşünmeden duramamam. Uçakta Kell ve Amelia'yı düşünmem gerekirdi. Bunun yerine, tüm uçuş boyunca Teddy'nin bugün bana söylediği her kelimeyi tekrar tekrar düşündüm. Bana attığı her bakışı. Her gülümsemesini.

En az yirmi dakika boyunca "Günaydın. Kahve ister misin?" cümlesini tekrar ettim, sözlerinde gizli bir anlam arıyordum.

O kadar tatlı, destekleyici ve nazikti ki, kafam patlayacak gibi hissediyorum.

İki sıra önümde oturuyor, Lockie ile konuşuyor ve ben tamamen odaklanma yeteneğimi kaybettim. Artık bunu yapamıyorum. Eskiden nasıl yapıyordum, hiç bilmiyorum. Şimdi denediğimde, odaklanmam yerine Teddy daha da netleşiyor.

Teddy pencere kenarında, Lockie ise koridorda oturuyor. Teddy'ye o kadar yakın oturuyor ve o kadar ezik bir pislik ki, onun için utanıyorum. Kendini büyük bir aptal durumuna düşürüyor. Herhangi bir pislik bunu görebilir. Teddy'nin söylediklerine tamamen dalmış durumda. Her kelimesine kulak kesilmiş. Onu suçlayamam, ama Teddy konuşurken, otobüsteki gürültüden dolayı duyamadığını bahane ederek sürekli ona yaklaşıyor ve bu beni sinirlendiriyor.

O kadar da gürültülü değil, pislik!

Buradan söylediğin her kelimeyi duyabiliyorum.

Lockie'nin yüzü profilden görünüyor, dudakları Teddy'nin kulağından bir santimetreden daha az uzaklıkta. "Neden sana öyle bakıp duruyor?" diye fısıldıyor, dedikoducu bir kız öğrencinin neşesiyle.

Teddy omuz silkiyor ve koltuğunda kıpırdanıyor. "Karmaşık bir durum."

Karmaşık mı? Karmaşık mı? Hayır, karmaşık değil. Ben seni istiyorum, sen de beni istiyorsun. Bu lanet olası karmaşık bir şey değil. Çok, çok basit.

Lockie'nin sonraki cümlesinin ilk kısmını kaçırıyorum, ama sonunu yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum. Lockie, Teddy'ye *gülünç derecede* yakın eğilirken yanağında derin bir gamze beliriyor. "Onu kıskandırmak ister misin?"

Bütün vücudum ısınır. Görüşüm bulanıklaşır, Teddy'den başka hiçbir şey göremez hale gelirim. Kafasını hafifçe Lockie'ye doğru çevirmiştir. Aşağıya bakmaktadır, kirpikleri yanaklarına yumuşak gölgeler düşürmektedir.

Kalbim öfkeyle çarpıyor.

Kan basıncım yükseliyor.

Yumruklarımdaki nabzımı

hissediyorum.

Bunu yapacak. Biliyorum. Teddy benim nasıl biri olduğumu biliyor. Kıskaç olduğumu biliyor. Geçmişte birçok kez gözlerimin içine bakıp, benim önümde erkeklerle flört etti. Bundan nefret ettiğimi biliyor. Beni üzdüğünü biliyor.

Otobüsün durması için bağırarak istiyorum, Teddy dışında herkesin bu otobüsten inmesini istiyorum.

Buna dayanamıyorum. Hemen bu lanet otobüsten inmeliyim.

Teddy cevap verirken, kalbim ağzımda izliyorum. Önce başını hafifçe sağa sola sallıyor, sonra dudakları hareket ediyor. Hareketleri net ve kararlı, nazik ama sert. "Hayır, onu kıskandırmak istemiyorum."

Yenilgiyi kabul ederek başımı koltuğun başlığına yaslıyorum. Kahretsın.

Bu daha kötü. Beni kıskandırmasından daha kötü.

Mahvoldum. Tamamen ve tamamen mahvoldum. Yakında sinirlenmeye veya kindar davranmaya başlamayacak, değil mi?

TEDDY "T-DOG" O'REILLY

ASANSÖR KAPILARI KAPANIYOR ve cızırtılı caz müziğinin sessiz notaları metal küpün içinde bizimle birlikte kalıyor. Kısa bir duraklama, hafif bir sarsıntı ve ardından asansör hızla yukarı çıkmaya başlıyor. İki yolcu son katta indi, ben de çantamı yere koyup Lockie'den bir adım uzaklaşarak şu anda kullanabileceğimiz alanı daha iyi değerlendirmek için yer açıyorum.

Asansörde üçümüz varız. Ben, Lockie ve Sev.

Sev arkamızda duruyor. Sessiz, ama olması gerekenden daha fazla yer kaplıyor çünkü ruh hali kapkara, kaynıyor ve havayı gerginlikle dolduruyor.

Kendimi tanıdık kalıplara düşmekten alıkoymak zor: onun davranışlarının en küçük ayrıntılarını analiz etmek, mikro ifadelerini incelemek ve hepsini benimle ilgili hale getirmek.

Bunu yapmamak için elimden geleni yapıyorum. Dümdüz ileriye bakıyorum ve hiçbir şey düşünmemeye çalışıyorum. Sev kendi kişiliğidir. Her türlü duyguyu yaşamaya hakkı vardır. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok.

Lockie bana dönüp elini belimin altına koyuyor. "Seni bilmem ama ben bir içki içmek istiyorum. Yerleşince odama gelip minibarı kullanmak ister misin?"

Sev kıpırdamıyor, ama asansörün içindeki sıcaklık birden düşüyor. Tek bir nefes veriyor. Uzun, alçak bir tıslama, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

"Hey, Rook," der rahat bir şekilde. "Kafanın omuzlarına bağlı olmasını seviyor musun?"

Lockie gözle görülür şekilde dikleşir, elini indirirken diğer eliyle omzundaki çantanın askısını sıkıca tutar. "Şey, evet. Ben... ben hatırlıyorum." Sev'in hırıltısı vahşi, dizginlenmemiş bir şeydir. Sert bir kenar ve keskin bir bıçak.

"Bunu hatırlamakta fayda var."

Lockie sesli bir şekilde yutkunur ve kadının düğmesine o kadar sert basar ki, saksafonun çılgılığı arasında parmak tırnağının pirinç üzerine vurduğu yumuşak *tıkırtı* sesini duyarım.

"Sev," Lockie aceleyle çıkınca diyorum. "Bu sanki..." Beni yumuşak, neredeyse yenilmiş bir sesle kesiyor, "Biliyorum."

Sev hala arkamda duruyor ve artık asansörde sadece ikimiz kaldığımız için varlığı daha da belirgin hale geldi. Daha yakın. Sıcaklık hızla yükseliyor. İki saniye içinde sıfırın altından kaynama noktasına ulaşıyor. Bu sadece asansörün sıcaklığı değil. Benim vücut sıcaklığım da öyle. Küçük bir alanda, korkutucu Sev ile birlikte mahsur kalmak bana böyle bir etki yapıyor.

Eski ben bu durumdan büyük keyif alırdı. Bu durumu sonuna kadar yaşar, zihnimde Oscar'a layık bir sahne yazardım, ya da en azından yetişkin eğlence endüstrisinde verilen Grabby veya GayVN ödüllerinden birine layık bir sahne.

Yeni ben ise sakin bir nefes alıp, hiçbir şey olmayacağını kendime hatırlatıyorum. Bu artık bir his, bir şüphe ya da kendime olan güvensizliğimden kaynaklanan bir düşünce değil. Bu bir gerçek.

Artık Sev'i cinsel bir nesne olarak görmeyeceğim ya da ondan sahip olamayacağım şeyler istemeyeceğim. Onu olduğu gibi seveceğim ve kabul edeceğim.

Asansör kapıları benim katımda açılır. Çantamı almaya vakit bulamadan Sev benim için alır ve kendi çantasıyla birlikte omzuna asar.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Bana ateşli bir bakış attı. "Seni odana götürüyorum."

Onun savunması için, bu biraz aptalca bir soruydu. Ben odamı ararken, o sessizce arkamdan takip ediyor. Bu otelde daha önce de kalmıştık. Birçok kez. Bu, ülkedeki en sevdiğim otellerden biri. Dekorasyonu karanlık ve dramatik. Siyah-beyaz kareli yer karoları ve loş aydınlatma. Koridor geniş, ama bu gece, Sev arkamda olduğu için, biraz kalabalık geliyor.

2150

2152

2154

"Burası benim odam," diyorum.

Sev sert bir ses çıkarır ve çantamı ayaklarımın dibine bırakır.

Yıllarca onun yüzünü yıkıcı bulmuştum. Yıkıcı derecede yakışıklı. Yıkıcı derecede seksi. Bu gece yıkıcıdan da öte. Her zamanki gibi

—siyah ve iyi dikilmiş—her zamanki gibi. İkinci bir deri gibi. Onun bir parçası gibi. Hareketlerinde, hayvanî bir rahatlıkta acımasız bir zarafet var. Neredeyse yırtıcı. Saçlarını geriye bağlamış. Bir kez olsun, birkaç tel saç kaçmış.

Bu, onu ulaşılmaz veya soğuk gösterecek sert bir görünüm. Ama öyle değil.

Belki ruh hali, belki saçları, hatta ışıklandırma yüzündendir, ama her halükarda, bu gece onda bir tür hayalet gibi bir şey var.

Eski ben çok endişelenirdi. Öne atılır, onu rahatsız eden şeyi bulmaya çalışır, sorunu çözmeye çalışır ve bunu yaparken ona aşık olmasını sağlamaya çalışırdım.

Ya da onu kışkırtmaya çalışırdım.

Şimdi bunların hiçbirini yapmayacağım. Bunların üstesinden geleceğim. Evet, benim de aletim kalkıyor, ama ne olmuş yani?

Ben de insanım.

Gerçekte, yeni ben Sev için oldukça endişeliyim. Kendisi gibi değil. Ne kadar endişelenmem gerektiğini anlamak için yüzünde bir ipucu arıyorum. Kaşları çatık. Gözleri gölgeli ve okunması zor.

Genelde, birbirimize bu kadar yakın olduğumuzda, onu anlamak benim için kolaydır, ya da en azından öyle olduğunu düşünmek isterim. Bu gece, sinyal bozuk. Asansörden çıktık ve Lockie birkaç kat aşağıda, bizden uzakta, ama Sev hala bana işini yapıyormuş gibi sıcak dalgalar gönderiyor.

"İyi misin?" diye soruyorum.

"Bu gece iyi oynadın," diyor neredeyse aynı anda. Ayaklarına bakıyor, sonra yüzüme bakıyor. Gözleri sol gözümden sağ gözüme kayıyor, sonra burnuma iniyor. "Ne gol ama, onu durdurdun." Sol göz. Sağ göz. Çeneme iniyor. "Sen... Jumbotron'daydın. Gözlerin... gerçekten büyüktü. Golün etrafında üç kez kaymıştın. Seni gördüm... Üçlü şeyleri seviyorsun, ha?"

Bir dakika. Konuşmaya mı çalışıyor?

Burada bir şeyler çok yanlış. Sev sohbet etmez. Bariz şakalar yapar. Diğer insanlar sohbet eder ve o uygun görürse cevap verir.

Kafam karışık ve yorgunum ve tüm çabalarımın rağmen, vücudum müthiş Sev'e yakın olmaktan dolayı tepki vermeye başlıyor. Sıcak dalgaları yüzüme vuruyor. Boynuma ve göğsüme. Penisime. Beni ısıtıyor. Yakıyor. Beni sertleştiriyor.

Boğazım kuruyor.

Küçük karton tutucudan anahtar kartımı çıkarırken elime dolanıyorum.

Tanrım, çok yakın duruyor.

Neden bu kadar yakın?

Başını hafifçe eğiyor ve yumuşak bir nefes yüzüme çarpıyor. Sol göz.

Sağ göz. Alt dudak.

"Yani, şey." Sesi her zamankinden farklı. Boğazında dönen boğuk bir ses.

"İyi misin?"

"Uh." Aklım boşaldı. Yeni benle ilgili tüm düşünceler silindi. Sol

göz. Sağ göz. Yine alt dudak.

Bekle. Az önce bana yaklaştı mı?

"İhtiyacın olan her şey var mı, Tee?"

İhtiyacım olan tek bir şey bile yok.

Kafam yine aynı şekilde gevşek bir şekilde sallanıyor.

Sev geri çekilmiyor, ben de beceriksizce hala dolu olan çantama uzanıp, anahtarımı okuyucuya dokundurmak için dönüyorum. Bunu yaparken çantam ona çarpıyor. Kapı açılıyor. Korkunç, mekanik bir gıcırtı sesi var.

"İ-iyi geceler," eşikten geçerken kekeliyorum.

Kapı kapanır ve ben sersemlemiş halde kalırım. *Bu da neydi böyle?* Bu normal değildi. Bu çok tuhaftı. Sev tuhaftı. Buna şüphe yok. Onun tüm ruh hallerini gördüğümü sanıyordum, ama onu hiç böyle görmemiştim. Kendisi değildi. Gergindi ve sohbet etmeye çalışıyordu ve...

Tanrım.

Burada daha iyi bir insan olmaya *çalışıyorum*, ama o böyle davranırken bunu nasıl yapabilirim? Nasıl? Beni yutmak istercesine bakarken onu cinsel bir nesne olarak görmemek nasıl mümkün olabilir?

Siktir.

Sıcakım. Üzerimde çok fazla giysi var. Sev'in aksine, ben takım elbiseyi takım elbise gibi giyiyorum. Fazla kumaştan yapılmış rahatsız bir giysi gibi. Ceketimi ve kravatımı çıkarıyorum, gömleğimin iki düğmesini açıyorum. İşe yaramıyor. Nefes alamıyorum, bu yüzden iki düğmeyi daha açıyorum ve ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıyorum.

Hâlâ çok sıcak.

Aynı zamanda azgınım da. O kadar azgınım ki sikim ağrıyor. Bu olamaz. Ben daha iyi bir adam olmaya çalışırken Sev'in tuhaf davranması berbat bir kombinasyon. Sakinleşip kafamı boşaltmam lazım. Soğukkanlı olmalıyım.

Boşalmam lazım. İhtiyacım olan bu. Hemen.

Belki Sev'i tekrar cinsel bir nesneye dönüştürmem gerekecek. Sadece birazcık. Belki bir kez daha.

Elimin topuğunu penisimin üzerine bastırıyorum. Siktir. Çok sertleşmişim. O kadar iyi geliyor ki, diğer elimle fermuarımla uğraşırken tekrar yapıyorum.

Kapı çalınıyor. Ahşaba hafifçe vurulan bir yumruk sesi. Bu beni o kadar şaşırtıyor ki, havaya birkaç metre sıçırıyorum ve ellerimi penisimden çekerek beceriksizce yere iniyorum.

Kendimi toparlayıp, sanki biri beni görmüş gibi, odanın içinde aptal gibi etrafa bakınıyorum. "Kim var orada?"

"Benim. Kapıyı aç."

Yalan söylemeyeceğim. Şu anda yeni ben kurallarını hatırlamakta gerçekten zorlanıyorum ve olan biteni sikimle doldurmamak neredeyse imkansız geliyor.

Odanın karşısına koşuyorum ve kapıyı açıyorum, işte orada.

Varlığımın laneti.

Hayatımın ışığı.

Koridorun karşısındaki duvara yaslanmış duruyor. Dizleri bükülmüş, sanki duvardan kaymaya başlamış ama çok uzağa kaymadan kendini durdurmuş gibi. Sonuç olarak, bir kez olsun ona yukarıdan bakmıyorum. Bakışlarımız tam olarak aynı hizada.

Bir saniye göz teması kuruyor. Bir asır gibi geliyor. Sonra gözlerini kaçırıyor. Gözleri ağızma iniyor ve çenesinin hareket ettiğini görüyorum. Adem elması sallanıyor ve boğazına doğru iniyor.

Gözleri dudaklarıma sabitlenmiş durumda.

Kalbim hızla atmaya başlıyor. Hızla değil, deli gibi. Kalbim o kadar hızlı ve sert atıyor ki, istesem bile konuşamıyorum.

Nefes

alamıyorum.

Kıpırdayamıyo

rum.

Korkuyorum.

Daha önce hiç bu kadar korkmamıştım.

Onun bana bakışından hiç bu kadar emin olmamıştım. Yanılmaktan hiç bu kadar korkmamıştım.

Ama yanılmıyorum, çünkü Sev kendini dikleştiriyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Hızlı hareket ediyor, ama o an sonsuza kadar sürüyor.

Dokunacak kadar yaklaştığında, başını yana çevirip benden başka bir yere bakıyor. Profilden görünen yüzü çok güzel. Elini kaldırıp, her zaman saçını düzeltirken yaptığı gibi başının arkasına uzanıyor. Bunu kolayca yapıyor. Sanki bir refleks gibi. Düşünmeden yaptığı bir şey gibi.

Sonsuz bir süre sonra bana tekrar bakar, kolunu yavaşça indirir ve yumruğunu önümde açar.

Avuç içinde bir saç tokası duruyor.

Saç tokası siyah. Ne çok kalın ne de çok ince. Onun olduğu ve bana sunduğu gerçeği dışında sıradan bir şey.

Robot gibi uzanıyorum — kafam allak bullak — ondan alıyorum ve sonra onunla ne yapacağımı bilemiyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, onun duyacağından korkuyorum.

Sev'in ağzının köşesi yukarı kalkıyor ve gözleri yumuşuyor, nefesimi kesiyor. Onu böyle göreceğimi hiç düşünmemiştim, yumuşak gözleri bana sabitlenmiş.

Onu o kadar çok istiyorum ki, ne yapacağımı bilemiyorum.

Saç bandını benden geri alıyor ve elimi tutuyor. Saç bandını gererek elime geçiriyor, bileğime gelene kadar aşağı doğru kaydırıyor.

Kalbim güm güm

atıyor. Penisim

ağrıyor.

Tanrı'ya, neler olduğunu bilmek için yalvarıyorum.

Sanırım biliyorum, ama daha önce pek çok kez yanılmıştım. Çok hayal kırıklığına uğramıştım. Çok incinmişim. Çok reddedilmişim.

Ve yine de... yine de, bu sefer farklı

hissediyorum. Bu sefer onu kovalayan ben

değilim.

Bu sefer kapımda duran o. Takım elbise giymiş. Benim için saçlarını salmış.

"Sev..."

İki elini boynumun dibine koyuyor, başparmakları çenemi okşayana ve parmakları kafatasımı kavrayana kadar yavaşça yukarı kaydırıyor.

Haklıydım. Sev'in dokunuşu sıcak. Cildi yanıyor. Kavurucu sıcak.

Aklım karışıyor.

Yavaşça eğiliyor, gittikçe yaklaşıyor, zamanı parçalıyor, gerçekliği paramparça ediyor, dudaklarımız birbirine değene kadar. Elektrik ağzımdan içeri giriyor ve ellerime ve ayaklarıma akıyor, tekrar yukarı çıkıyor, beynimi kızartıyor.

İlk öpücüğü hafif, çekingen, hatta biraz tereddütlü. İkincisi ise daha az öyle. Dudaklarımı kendi dudaklarıyla kapattı, sanki onlardan önce beri onunkilermiş gibi onlarla oynadı. Sanki her zaman onunkilermiş gibi. Keskin dişleriyle yoğunluğunu ve esnekliğini test etti.

Üst dudağımı öper, sonra alt dudağımı, sonra dilini aralarına sokar.

Ruhum parçalanmaya başlıyor.

O bunu yaparken inliyorum. Az değil. Yumuşak değil. Uzun ve yüksek sesle. O kadar yüksek sesle ki, ses koridordan aşağıya doğru yayılıyor ve duvarlara tırmanıyor. Ben de Sev'e tırmanıyorum. İsteyerek yapmıyorum. Vücudum benim bilinçli kararım olmadan tepki veriyor. Kollarım boynuna sıkıca dolanıyor, göğsüm göğsüne bastırıyor, kalçalarım onun kalçalarına doğru eğiliyor ve benim penisim onun penisini ararken zıplıyor.

Bu yetmez. Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Dilini çılgınca ağızma çekiyorum ve onun etrafında inliyorum. Ondan bana iyi şeyler akıyor. Geri çekiliyor ve beni kapıya sertçe itiyor, gözleri kararmış, göz bebekleri büyümüş. Bana tekrar saldırıyor. Bu sefer öpücüğü acımasız ve sert. İffetli olmaktan çok uzak. Masumiyetten bir mil uzakta. *Bu* öpücük. Hayatım boyunca beklediğim öpücük.

Dilini defalarca ağızma sokarken, nefesleri yüksek sesli, sarsıcı nefesler halinde geliyor. Her seferinde ikimiz de daha talepkar, daha çaresiz, daha muhtaç hale geliyoruz.

Beni bıraktığında, dengesizim. Zevkten başım dönüyor. Dudaklarım şişmiş. Görüşüm bulanık.

Ayaklarımın üzerinde duruyorum.

Ağızım açık, parmaklarım saçlarına dolanmış.

Onları çözene kadar bekliyor ve gülümsüyor, parmağını çenem boyunca gezdirip çeneme ulaştığında yukarı doğru kaldırıyor. Dudaklarımdan tatlıca öpüyor. Kapalı ağızlı bir öpücük. Dil yok. Sadece dudaklar.

Sağ yanağıma bir öpücük.

Sonra sol yanağıma bir

öpücük.

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük.

Beni diğer herkes için mahveden üç küçük öpücük.

"İyi geceler." Sesi boğuk. Çıplak ve açık. "İyi uykular, Teddy Bear."

TEDDY "T-DOG" O'REILLY

Aslında, iyi uyumadım. Saatlerce uyanık kaldım, olanları tekrar tekrar düşündüm. Dudaklarım bütün gece karıncalandı. Şimdi sabah oldu. Kahvaltı yapıyorum. Meyve ve bir fincan kahve içtim, ama dudaklarım hala karıncalanıyor.

Karıncalanıyorum. Her yerim. Her parçam.

Sev masanın karşısında oturuyor. Önünde bir tabak yemek var. Dokunmadı bile. Küçük dansını bile yapmadı. Kalçasını sallamadı. Omuzlarını da sallamadı. Tek yaptığı bana bakmak. Dirseklerini masaya dayamış, çenesini eline dayamış.

Ona baktığımda gülümsüyor ve düşünceli bir şekilde dişlerini alt dudağına sürüyor. Yavaşça yapıyor. Lekeli et üzerinde parlak bir iz bırakacak kadar yavaşça.

Gözleri dün geceki kadar yumuşak. Belki daha da yumuşak.

Lockie'nin başı benden Sev'e, Sev'den bana, benden Sev'e gidip geliyor. Masadan kalktığımızda "*Ne oldu lan?*" diye fısıldıyor.

Umursamıyormuş gibi davranmaya çalışıyorum, ama yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum.

Eve dönüş uçuşu işkenceden beter. Sev, koridorun karşısında çapraz olarak oturuyor ve tek görebildiğim ayak bileklerinden çaprazlanmış bacakları.

başka biri olsaydı bunun seksi olup olmayacağından bile emin değilim, ama
Sev olduğu için, o bacaklar, o ayak bilekleri olduğu için, omurgam bu
manzarayı görünce titriyor.

Arada sırada dönüp bana bakıyor. Koltuk arkasından karanlık gözleri beni izliyor ve ölümcül bir gülümseme göğsüme saplanıyor. Tüm vücudum ısınır ve saf, tertemiz bir heyecan damarlarımdan akıyor.

Uçak indiğinde yüzümü hissetmiyorum ve dik yürüdüğüme emin olsam da, ayaklarımın yere değmediğine yemin edebilirim.

"Bana mı bakıyor?" Bagajlarımızı beklerken Lockie'ye acınası bir şekilde fısıldıyorum.

"Kahvaltıdan beri sana bakmaktan vazgeçmedi. Dün gece ikinizin arasında ne oldu?"

"Bilmiyorum. Bir dakika önce seni öldürmekle tehdit ediyordu, bir dakika sonra sohbet etmeye çalışıyordu ve... ve sonra bana saç bağına verdi..."

"Hmm," diyor Lockie, sanki bu tamamen mantıklıymış gibi. "Peki, ne yapman gerektiği açık."

Şahsen, hayatım boyunca hiçbir şey bu kadar net olmamıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Benim aptallığıma şaşkın şaşkın bakıyor, dudağı eğri bir açıyla yukarı kalkıyor. "Demek istediğim, eve gidip duş alman gerekiyor, demek istediğim bu."

"Ama ben..."

"Bak, Tee, sana ne diyeceğimi bilmiyorum, ama *o* adam" —gizlice Sev'i işaret ediyor, o da tam o sırada bana öyle bir bakıyor ki, eminim ki giysilerimi eritmeye çalışıyor — "ilk fırsatta seni eğecek."

Yine kızardım, bu sefer ayaklarımdan dudaklarıma kadar vücudumu saran yavaş ve şiddetli bir sıcaklık hissettim.

Lockie, konveyör bandında çantasını görür ve oyuncuların arasından geçerek onu alır.

Sev yanıma gelir, bileğimi tutar ve elinde çevirir, beynimin sıfırlanmasına yetecek kadar sıkı sıkar.

"Ne hakkında gevezelik ediyordu?" diye homurdanır.

"Oh, şey, hatırlayamıyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Hâlâ bileğimi tutuyor. Onun dışında, çevremizdeki her şey ve herkes normal. Hepsi her zamanki işlerini yapıyorlar. Çantalarını alıyorlar. Birbirleriyle saçma sapan konuşuyorlar. Her zamanki işlerini yapıyorlar.

"Koç beni görmek istiyor," diyor Sev sessizce. "Çok uzun sürmez, ama sen bensiz eve git. Ben hemen arkandan gelirim."

Dizlerimin üstüne çökmüş, başım lavabonun altında, umutsuzca lavabonun altındaki dolapta lavman setimi arıyorum. Stres yüzünden terliyorum ve evet, sanırım biraz fazla düşündüğümü söyleyebilirsiniz.

Ayağa kalkıyorum, elimde ampul, aynada kendime bakıyorum. Berbat görünüyorum. Yüzüm kızarmış, saçlarım dağınık. Gözlerimde endişe verici bir vahşilik var.

Bunu yapmayı düşünmekle deli miyim?

Bu fikri kafama soktuğu için Lockie'yi lanetliyorum. Şimdi başka hiçbir şey düşünemiyorum.

Yani, bu delilik mi? Sev ile benim aramda yıllardır hiçbir şey olmadı. Bir kez öpüştük ve şimdi zihnim beni sikişmeye kadar götürüyor.

Bu normal mi?

Öte yandan, Sev ile benim aramda yıllardır hiçbir şey olmadı. Yıllar ve yıllar. Lanet olası yıllar ve dün gece sonunda bir şey oldu.

Beni öptü.

Ve bu, tüm zamanların en harika öpücüğüydü.

Bir erkeğin alabileceği en doğru, en ateşli, en seksi öpücük.

Evet, belki Lockie haklıdır ve duş almalıyım. Önemli bir şey değil. Temizlenip duş alacağım ve Sev eve geldiğinde giyinik ve normal davranarak oturma odasında olacağım. Ne yaptığımı anlayamayacak. Birinin temizlenip temizlenmediğini bakarak anlayamazsın. Hiçbir şekilde anlayamaz.

Aramızda bir şey olursa, hazır olacağım. Olmazsa da, zarar yok, sorun yok. İşte.

Basit ve net.

TEDDY "T-DOG" O'REILLY

Silindir pimlerinden kayan metalin yumuşak bir çıtırtı sesi, Sev'in evde olduğunu haber veriyor. Anahtar kilitte dönüyor ve geri çekiliyor. Sürgü serbest kalıyor.

Sakin ol, diye kendime sıkıca söylüyorum ve ona ulaşmak için koridorda koşuyorum. Ondan iki adım uzaklıkta aniden duruyorum.

"Merhaba," diyorum biraz nefes nefese.

Sanki bu, duyduğu en ilham verici sözmüş gibi gülümser.

O acıyla güzel. Koyu renkli eşofman altı ve uyumsuz bir kapüşonlu sweatshirt giyiyor. Rahat, çaba gerektirmeyen bir görünüm, ama yemin ederim, kimse onun gibi giyinemez.

Uzun, gergin bir sessizlik oluyor. Bir saniye geçiyor ve ikimiz de ne yapacağımızı bilmiyoruz. O orada. Ben buradayım. Bu yanlış gibi görünüyor, ama sorunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Bundan sonra ne olacağına onun karar vermesine izin vermeliyim. Sakin davranmalı ve ilk adımı onun atmasına izin vermeliyim. Hiçbir şey yapmamalıyım. Beklemeli ve ne istediğini görmeliyim.

Evet, öyle yapacağım. Sakin bir şekilde bekleyeceğim. Onun konuşmasına izin vereceğim ve sonra onun liderliğini takip edeceğim.

"Duş aldım," dediğimi duyuyorum, sesim o kadar net ki, çan çalar gibi.

Bunu duyduğunda çok şaşıyor. Gözleri ve ağzı üç mükemmel daire oluşturacak şekilde açıldığından bunu anlayabiliyorum.

Yine de, itirafımdan benim kadar şaşırmamış.

"Oogch," diyorum, ki bu bir kelime değil. Tekrar deniyorum, ama bir sonraki denemem de en az birincisi kadar kötü, hatta daha da kötü.

Sev çantasını yere sertçe attı. Bu ses beni o kadar sarsdı ki, sağ elimdeki ağırlığın farkına vardım. Yuvarlak, pürüzsüz bir kap. Bir tür şişe.

Tanrı aşkına! Elimde bir şişe kayganlaştırıcı var. Fazla tedbirli davranmak ve *her zaman hazırlıklı olmak* için çekmecemden çıkarıp komodinin üzerine koymuştum, ama şimdi elimde bu şişeyle oturma odasında duruyorum.

Belki Nate benim ve Sev hakkında haklıydı. Belki de bu kötü bir fikir.

Belki Nate benim ne kadar aptal olduğumu biliyor ve sadece beni kendimden korumaya çalışıyordu.

Sev bir adım öne çıkıp elini kalçama koydu ve parmağını kemerimin halkasına taktı. Bunu sahiplenircesine yaptı, sanki bu çok mantıklı bir şeymiş gibi. Geçmişte birçok kez olmuş bir şey gibi. Gelecekte birçok kez olacak bir şey gibi.

"Benim için mi?" Sesi yükselir ve gözleri yumuşar, yumuşar, ta ki tamamen eriyene kadar. Ta ki ben tamamen eriyene kadar. "Bunu benim için mi yaptın?"

Sanki kimse onun için ilk kez böyle güzel bir şey yapmış gibi söylüyor. Sanki iki insan ilk kez birbirini istemiş gibi. İki erkek ilk kez birbirine ait olmuş gibi.

Sesime güvenemiyorum, bu yüzden sertçe yutkunup sekiz ya da dokuz kez başımı sallıyorum.

Kalçamdaki el sıkışır ve beni hafifçe kendine doğru çeker. "Teşekkür ederim," der yumuşak bir sesle.

Beni öpmek için eğildiğinde, vücudumu hafifçe çevirip kayganlaştırıcıyı arkamda saklayacak kadar öngörülü davranırım. Hala onun dikkatini çekmeden onu nasıl ortadan kaldıracığım konusunda bir sorunum var, ama şimdilik gözlerimi kapatıp dudaklarımı aralarım.

Öpücüğü dün geceki kadar etkileyici. Belki daha da fazla. Dudaklarımdan bir kez, hafifçe öper, sonra burnunu burnuma sürter. Başım geriye doğru eğilir. Ağzım açık kalır. Ağzımı yalarken sessizce mırıldanır. Dili benim dilimin etrafında döner, tadar, dener, öğrenir.

Oda dönüyor ve ben geriye düşüyorum. Hayır, düşmüyorum. Sev beni kanepeye doğru yürürken birkaç adım geri çekiliyorum. Oraya vardığımızda, o otururken ben ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, ellerini üzerimden çektiği için şimdi ne yapacağımı bilemiyorum.

"Neden bu kadar çok giyiniyorsun, Tee?" diye ciddi bir şekilde sorar. Benim tişörtümün kenarını şakacı bir şekilde çekerken, kibirli bir kaşını kaldırır. Kalın, koyu kirpiklerinin arasından bana bakar. "Soğuğu hissetmediğini sanıyordum. Sıcak değil misin?"

Kıkırdamam yapmacık ve zorlama olsa da, arkama uzanıp tişörtümü o kadar sertçe çekip çıkarmamı engellemiyor ki, dikişinin yırtıldığını duyduğuma eminim. Tişörtü, kayganlaştırıcıyla birlikte Sev'in yanındaki koltuğa atıyorum.

Hala kendimi ne kadar aptal durumuna düşürdüğümü biraz umursuyorum, ama eskisi kadar değil.

Sev, kayganlaştırıcıyı tembel bir gülümsemeyle fark eder ve başını kanepeye geri bırakır.

"Yavaşça," diyor. "Yavaşça çıkar."

Bu sözler kan dolaşımına girer ve vücut ısımı yükseltir. Bu, bir kelime dizisinden daha fazlasıdır. Bir talimattan daha fazlasıdır. Sev'in iradesi damarlarıma akmaktadır.

Ellerim yaprak gibi titriyor, kemerimi çözerken tokamın çatalı ve çerçevesi sallanıyor. Sev sabırla izliyor, beceriksiz bir adamın beceriksizliğini izler gibi değil, hoşuna giden bir şeyi izler gibi. Çok hoşuna giden bir şeyi. İsteddiği bir şeyi.

Düğmemi ve fermuarımı kendim açamayacağımı anlayınca, elini uzatıp benim için açıyor. Dokunuşu sert, beni bir yandan diğer yana sallayacak ve beynimi karıştıracak kadar. Kot pantolonumu aşağı çekiyor ve bunu yaparken kalın elini uyluklarımın üzerinde gezdiriyor.

Hâlâ ayakkabılarımı giydiğimi hatırlıyor gibi görünüyor ve kendine başını sallayarak, sanki benim hayatımın belası değilmiş gibi bana gülümsüyor. Sanki beni seven biriymiş gibi. Sanki benim arkadaşımış gibi.

Sanki benim sevgilimmiş gibi.

Ayakkabılarımın bağcıklarını çözüyor ve ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıyor. Kot pantolonuma basıp, dengesiz adımlarla çıkarken omuzlarına tutunuyorum.

Çıplak kaldığımda, Sev tekrar geriye yaslanıyor, ağzı aralık. Göğsü inip kalkıyor, nefes alıp verirken göğüs kafesi yükselip alçalıyor. Hızlı ve sert nefes alıyor. Eli göğsüne doğru yükseliyor ve parmaklarını kalbinin üzerindeki kas kütlesine gömüyor.

Onun nasıl hissettiğini biliyorum. Ben de hissediyorum — göğsümden dışarı atan, kan pompalayan bir organ.

Elleri üzerimde, sabit ve emin. Bacaklarımdan yukarı doğru ilerliyor, orada buldukları tüyleri okşuyor, kalçalarımda duruyor, hafifçe çıkıntı yapan kemikleri çevreliyor ve penisime giden girintili V'yi hafifçe izliyor.

İnlememi bastırmak için dudaklarımı sıkıştırıyorum. İşe yaramıyor.

Sev'in elleri hareket etmeye devam ediyor, göğsümden yukarı ve tekrar aşağı. Yanlarımdan yukarı. Kollarımdan yukarı. Tekrar aşağı.

Yüzü pasif, göz kapakları ağır, yüz hatları o kadar gevşek ki, onu tanımiyorsam, uykulu olduğunu düşünürdüm. Ama gözleri ateş gibi. Göz bebekleri o kadar genişlemiş ki, siyah görünüyorlar. O kadar siyah ki, içinde kaygan, şehvetli gölgeler dans ediyor.

Gölgelerin ben olduğumu anlamam bir saniye sürüyor. Yansımam. Onun önünde dengesizce sallanan benzerliğim.

Aniden bu çok fazla geliyor. Ondan çok uzaktayım ve bir saniye daha dayanamıyorum. İnlemem sızlanmaya dönüşüyor ve Tanrıya şükür Sev bunu anlıyor.

Kızgın bir hareketle kapüşonlu sweatshirtünü ve altındaki tişörtünü çıkarır, sertçe çekip yere atar.

Kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekiyor ve kucağına oturtuyor. Yan tarafım göğsüne yaslanmış, üst bedenim sol koluna dayanmış, iki bacağım da bükülmüş, ayaklarım sağındaki kanepeye dayanmış durumda. Beni nazikçe kucaklıyor, yüzümü okşuyor ve öpüyor, ta ki ben boğuk sesler çıkararak kendimi kaybetene kadar. Beni ayakta tutan tek şey, beni saran güçlü kolları, göğsünün duvarı ve ağızımdaki dili. Nefes alıp verme sesi.

Geri çekiliyor ama yüzünü yakın tutuyor, gözleri gözlerime bakıyor, eli dolaşmaya başlıyor. Sırtımı hafifçe sekiz rakamı şeklinde okşuyor. Onun dokunuşuyla tüylerim diken diken oluyor.

"Güzel," diyor, hafifçe peltek bir sesle. "Çok güzel."

Eli aşağıya doğru hareket ediyor. Omurgamdan belime doğru. Biraz daha dik oturuyor ve beni hafifçe kaydırıyor, elini tekrar hareket ettirdiğinde kığım tek parmağının çatlağımdan aşağı kaymasına yetecek kadar açığa çıkacak şekilde beni yan çeviriyor.

Sıcaklık içimi kaplar. Gürler. Sıcak ve soğuk havanın çarpışması gibi yankılanır.

Kollarımı tutup boynuna doladı, beni kendine tutturdu, böylece beni bıraktığında kanepeye düşmeyeyim.

Onun dokunuşunun yokluğuna protesto etmek için hafifçe inlerim, ama ne yaptığını anladığım anda dururum.

Yağlayıcıyı alıyor.

Kapağı açıyor.

Sev'in gözleri yarı kapalı hale gelir.

Sessiz bir çırpınma sesi duyulur. Yıllardır özlediğim dokunuşun geldiğini bana haber veren yumuşak bir ses. Yıllar ve yıllar. Çok uzun yıllar. Bütün yıllar.

Beni tekrar okşuyor, bu sefer yavaşlayarak ve deliğime odaklanarak. Nefesimi tutuyorum, kıvranıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. Deliğimin kenarını hafifçe daireler çizerek okşuyor. Benimle dalga geçiyor. Benimle oynuyor. Beni çıldırtırken çarpık bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Sev," diyorum.

O da parmağının ucunu içime sokarak cevap veriyor. Bir duygu dalgası üzerime çöküyor ve ben zevkten yüksek sesle inliyorum. Hayır, inlemiyorum. Çığlık atıyorum. Bağırıyorum. Haykırıyorum.

O durmuyor. Beni yavaşça ve nazikçe parmaklıyor, her bastışında parmağını biraz daha derine sokuyor. Beni aynı şekilde öpüyor, diliyle dürtüyor ve alay ediyor, dudaklarımı ayırıyor ve ağzımı kendine aitmiş gibi sahipleniyor.

Arada bir uzaklaşıp, daha önce söylediği şeyi tekrarlar. "Güzel, Teddy. Benim güzel Teddy Ayıcığım."

İkinci parmağını eklediğinde başım geriye düşüyor ve ben ona tekrar ağzımı sunacak gücü bulana kadar boğazımı öpüyor. Artık bu bir öpücük değil, onun yapmak istediği her şey sunulan bir delik.

Beni öpüyor ve parmaklıyor, vücudumdaki tek bir sinir hücresi bile ateşlenene kadar. Başım dönene kadar. Sarhoş olana kadar. Hiç olmadığım kadar sarhoş olana kadar. Sözlerim boğuklaşıyor ve ne söylemeye çalıştığımı unutuyorum.

"Sev," diye başarırım, bu son gibi hissetmeye başladığında.

Benim ve hikayemin sonu. Beni insan yapan her şeyin sonu.

Beni bir hayvan yapan şeyin başlangıcı. Beni vahşileştiren şeyin başlangıcı.

"Mm?" diye

cevaplar. "Hazırım.

Hazırım."

"Bebeğim," diye fısıldadı, "ben seni hazırlayacağım kadar hazır değilsin bile."

Bunun üzerine parmaklarını çekiyor, bana kayganlaştırıcıyı uzatıyor ve beni kollarında tutarak ayağa kalkıyor. Sanki bu hiç de zor bir şey değilmiş gibi yapıyor. Sanki ben ağırlıksızmışım gibi.

Kafamı boynuna gömüyorum ve o beni yatak odasına taşırken anlamsızca mırıldanıyorum.

TEDDY "T-DOG" O'REILLY

YATAK ÇARŞAFI altımda serin. Önümde bir cehennem azabı var. Beynim cızırdayan, sikim zonkluyor ve deliğim titriyor. Sırt üstü yatmış, başımı yastığa dayamış, Sev'in soyunmasını dikkatle izliyorum.

Neyse ki, gözünü kırpmadan, neredeyse hiç durmadan giysilerini hızla çıkarıyor ve bana doğru geliyor. Daha önce onun yıkıcı olduğunu düşünmüştüm. O Sev, kayıtsızlığı icat eden, soyunma odalarında çıplak ve hiç umursamadan dolaşan Sev, bunun yanında hiçbir şey. Bu her yeri sert. Kaslı ve gergin. Penisi hayal ettiğim her şey. Her şey ve daha fazlası. Koyu renkli ve damarlı, gözleri gibi bana odaklanmış. Sanki ben bir ödülüm ve o beni almaya gelmiş gibi.

Sev yanımda uzanırken yatak çöküyor ve düzeliyor. Yanımda, üzerime eğilmiş durumda, ama beni ezmiyor. Yakınımda, ama vücudumun çoğu onun keşfetmesi için açıkta kalmış durumda.

Bir konuda haklıydım: Sev çok ateşli. Vücudunun ısısı benimkini ısıtıyor, dokunduğu yerlerde alevler hafifçe sızıyor, beni ateşe veriyor.

O bana bacaklarımı açmamı söylemeden önce bacaklarım açılıyor. Gerçekten açılıyor.

Dizlerim göğsüme düşüyor, uyluklarım açılıyor. Deliğim ortada.

Takdirle mırıldanıyor ve beni tekrar parmaklamaya başlarken yumuşakça öpüyor. "Ne hoşuna gidiyor, Tee? Bana her şeyi anlat."

"Sen," diyorum tereddüt etmeden. "Seni seviyorum."

"Hayır." Hoşgörülü bir şekilde gülümsüyor ve burnumun ucunu öpüyor. "Yani, nasıl dokunulmaktan hoşlanırsın? Neren hassastır? Seni ne tahrik eder?"

"Seni," diyorum yine.

Benden alabileceği en mantıklı cevabın bu olduğu anlaşılınca, dilini çenem boyunca gezdirir, çene kemiğini hafifçe ısırır ve boğazında sallanan adem elmasını takip eder. Beni erimiş bir halka dönüştürdüğünde, saçlarımı okşar ve kulak mememi ısırır. Ben titreyip parmaklarının etrafında kasılana kadar durmaz.

"Hnng," diye homurdanır, odayı, yatağı, dünyayı ve yıldızları sarsar.

Göğsümden aşağı doğru öperek ilerler, meme uçlarımı işkence etmek için sağa sola doğru sapar. Ben yataktan kalkıp meme uçlarım taş gibi sertleşene kadar dilini kullanarak onları okşar.

Parmaklarını içimden çıkarır ve testislerimin kenarını hafifçe okşar. Aklım kesilir ve gözlerim kapanır. O benim sikime dokunmadan önce çırpınmaya başlarım.

"Boşalacağım," diye onu uyarırım.

"Uh-uh," diyor nazikçe, "henüz değil, bebeğim. Sikimin üzerinde boşalmanı istiyorum."

Şimdi benim uyarıma kulak veriyor, zonklayan, sızan sikimi terk ediyor ve tekrar parmaklıyor. Bu sefer farklı. Önceden, bu bir keşifti. Ona vücudumun anatomisini öğretmek için tasarlanmış nazik bir sonda. Bana neyin inlememe, neyin titrememe neden olduğunu göstermek için. Şimdi ise beni hazırlamak için tasarlanmış bir eylem. Beni açmak için. Beni hazırlamak için. Onu alabilmem için beni germek için.

Kollarında çırpınıyorum, beni ezip geçecekmiş gibi hissettiren aşırı derecede sert bir zevk düğümüne karşı direniyorum. Vücudumdan istediği şey artık zorlayıcı. Sert, neredeyse acı verici, ama tam olarak değil. Acıya ulaşamasa da, omurgamdan saf bir mutluluk yayıyor.

"Kaç tane oldu?" diye soruyorum, inleyerek, kıcımin ve zihnimin bir daha asla eskisi gibi olmayacağına eminim.

"Dört."

İnleyip çırpınıyorum, bacaklarımın arasına uzanıp kolunu yakalıyorum ve parmaklarını içimden çıkarmaya çalışıyorum. "Hazırım! Hazırım Sev. Lütfen, hazırım."

Geri çekilir ve beni tekrar öper. "Ben negatifim," der. "Ama istersen prezervatif kullanırım."

"Ben de negatifim ve prezervatif istemiyorum. Seni istiyorum, Sev. Çıplak. Sadece sen ve ben."

Gözleri karanlık ve parıldıyor. Benim hissettiğim gibi görünüyor. Her zaman hissettiğim gibi: emin. Bunun doğru olduğundan emin. Bunun bir hata olmadığından emin. Birbirimize ait olduğumuzdan emin.

"Sen mükemmelsin, Teddy," diyor bana doğru yuvarlanırken. "Sana bunu hiç söylemiş miydim?" Onun ağırlığı mükemmeldir. Sağlam ve yoğun. Beni etere sürüklenmekten alıkoyacak kadar. "Belki söylemedim. Muhtemelen söylemedim. Ama ben öyle düşünüyorum... Hep öyle düşündüm."

Eğilip kendini hizalıyor, içeri girerken yüzümü inceliyor. Yavaşça içeri giriyor. Nazikçe. Acı hissi olmayan güçlü bir gerginlik. Sadece zevk. Sadece dolgunluk. "Sen mükemmel bir çocuksun, Tee," diyor, içime derinlemesine girerken. "Benim mükemmel çocuğum."

Vücudum sanki bir silahmış gibi tepki veriyor. Bir bomba. Fisyon veya füzyon etrafında dönen bir varlık. Kararsız bir şey. Bir kıvılcımdan başka bir şey istemeyen. İçine doğru patlamaya tasarlanmış, kimyanın temel yapı taşı.

Sev içimde güçlü bir şekilde hareket ediyor, derinlemesine girip neredeyse tamamen çıkıyor. İçeri girerken düzleşiyorum, kaslarımı gevşetip kabul etmekten başka bir şey yapamıyorum ve dışarı çıkarken mücadele ediyorum, sıkılıyorum, yukarı doğru kıvrılıyorum ve onu geri çekmek için ona tutunuyorum.

O zor nefes alıyor. Her itişte başı geriye doğru sallanıyor. Pazıları gergin, kollarındaki damarlar şişmiş. Göğüs kasları da gergin. Boynundaki tendonlar, bana yaptıklarının gerginliğinden dolayı gergin.

Hiçbir insan bu kadar seksi görünmemiştii.

Çıkardığı sesler buradan gelmiyor. Bu yerden veya zamandan gelmiyor. Vahşi bir yerden geliyor. Dışarıda, diğer insanlardan uzak bir yerden. Kemiklerime işliyor ve bana benzer seslerle cevap vermekten başka seçenek bırakmıyor.

Zevk hızla ve kontrolsüz bir şekilde artıyor. Şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha büyük ve daha güçlü. Benden daha büyük. Penisim, onun vücudunun benimkine çarptığı hafif sürtünmeden dolayı zonkluyor, seğiriyor ve zıplıyor.

"Boşalacağım," diye çılgınca bağıriyorum. "Engelleyemiyorum! Durduramıyorum!"

Aramıza uzanır, tek koluyla kendini tutar ve sikimi sertçe okşar. Zevk anında ve ezicidir, çılgılık atan kızgın bir sinir gibidir.

Eli bir kez yukarı aşağı hareket ediyor. İki kez.

Üç kez.

Kendimi kaybettim. Her şeyi kaybettim. Kim olduğum, nerede olduğum, ne yaptığım gibi tüm kavramları. Cennet açılıp içimden dökülürken tek bildiğim şey, Sev'in burada olduğu ve kim olursam olayım, ne yaparsam yapayım, nerede yaparsam yapayım, bunu onunla birlikte yaptığım.

Görme ve işitme duyularımı da kaybederim. Her şey karanlık ve tamamen sessiz hale gelir. Işık hızında uzayda hızla ilerlerim. Ay ve yıldızlar yüzüme parlar.

Bu çok uzun bir süre devam ediyor.

Sonsuza kadar ve biraz daha uzun.

Kendime geldiğimde, Sev'in gözleri sıkıca kapalı, dişleri sıkılmış, parmakları başımın iki yanındaki çarşafları tırmalıyor ve son zevk dalgasını içime pompalıyor.

Nefesi zorlanıyor, şehvetle inliyor, art arda gelen sarsıntılarla gözleri geriye dönüyor.

Yumuşamaya başladığında, dikkatlice içimden çıkıyor.

"Hayır," diye hıçkırıyorum, ona zayıf bir şekilde sarılıp onu içimde tutmaya çalışıyorum. "Hayır. Lütfen. Bitmesini istemiyorum."

Vücudum tekrar tek bir ruhu barındırmanın şokundan isyan ederken ağlıyorum ve çırpınıyorum.

"Sorun yok, Tee," diyor Sev, yanıma yatıp şakağımı öperken. "Bitmesini istemiyorsan, bitmez."

Ben soru sormaya fırsat bulamadan bacaklarımı ayırır. Bir bacağımı dizinden büküp kendinden uzaklaştırır, diğerini kendine doğru çekip kalçalarına geçirir. Vücudumda gerginlik yok. Sıkılık yok. Çekme yok.

Sadece teslimiyet.

"Hassas olacaksın," diyor, "bu yüzden rahatlamaya çalış. Sıkma, tamam mı?"

Sarhoş gibi başımı sallıyorum ve parmaklarını tekrar içime sokuyor. Bir sürü parmak. O kadar çok ki, yine yıldızlar görüyorum ve duyumlar beni sararken küfür etmeye ve direnmeye başlıyorum.

"Çok mu fazla?" diye soruyor, gözleri benimkilerde rahatsızlık belirtisi arıyor. "Hayır," diye hıçkırıyorum. "Mükemmel miktarda."

"Seni böyle tutacağım. Açık ve hazır, benim sikim tekrar sertleşene kadar." Dudaklarını yüzümün yan tarafına sürter, öpmez, sadece alay eder. Sadece yakın olmak için. "O an geldiğinde... onu tekrar içine sokacağım, tamam mı? Henüz bitmedi. Daha yeni başladı."

"Teşekkür ederim," diye hıçkırıyorum, bunun beni ne kadar acınası ve muhtaç gösterdiğinin farkında ama pek de umursamıyorum.

Sev başını göğsüme yaslar. Ağır ve mükemmeldir. Saçları onun gibi kokar ve bu da mükemmeldir.

Mükemmel olmayan tek şey, hızla çalışan zihnimin uğultusu. Sorularım var, hem de çok. "Ne oluyor, Sev? Neden şimdi? Ne değişti?"

Bunu yüksek sesle söylemek istediğimden emin değilim, ama söylüyorum. O kadar çıplak ve ham durumdayım ki, istesem bile ondan hiçbir şey saklayabileceğimi sanmıyorum.

Beni daha derinden etkilemek için harekete geçiyor. "Oh, Tee." Sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibi iç çekiyor ve tekrar konuşmaya başlıyor. "Artık yapamazdım. Yanında olup sana dokunmamak imkansızdı. Yapamazdım. Bunca zaman Nate'i incitmemek için uğraştım, ama geçen gece ağladın ve ben bunu aklımdan çıkaramadım. Aramızdaki bu durumun seni ne kadar incittiğini bilmiyordum. Kimsenin seni incitmesine seyirci kalamadım hiç. Ve yapamam, seni inciten kişi ben olamam. Asla. Bir daha asla."

Nefesi yavaş yavaş yavaşlar. Parmakları hala beni açık tutuyor. O kadar hassas, o kadar bitkin ve o kadar tarif edilemez bir şekilde azgınım ki, kendimi zorlukla tutabiliyorum. Hareketsiz yatmaya çalışıyorum, ama bu imkansız geliyor. Mantıklı gelen ve beni sakinleştiren tek şey, kalçalarımı sallamak ve Sev'e tekrar tekrar sertleşip sertleşmediğini sormak.

On yedi uzun ömürden sonra - ki bu, şu anda sikilmiş kışları zorla açık tutulmayan insanlar için muhtemelen beş dakika gibidir - kalçamda ereksiyonun açık ve kesin baskısını hissediyorum.

Ona uzanıyorum, o kaslı güzelliği elimle kavırıyor ve bana geri dönmesi için yalvarırken onu tam sertliğe kadar okşuyorum.

O kadar hassasım ki, o içime girdiğinde çığlık atmamak için tüm gücümü kullanıyorum. Kalın, şişkin başı bezimi okşuyor ve beni tekrar uzaya gönderiyor.

"Depom dolu," diyor ve eğilip dudaklarıma tatlı bir öpücük konduruyor. "Uzun bir süre tekrar boşalamayacağım, bu yüzden yeterince tatmin olduğunda beni durdurabilirsin."

"Yeterince tatmin olmayacağım," diye mırıldanıyorum, başımı geriye yaslayarak. "Asla... asla yeterince tatmin olmayacağım."

"Ciddiyim, Tee. İhtiyacın olursa beni durdur."

"Durdurma. Asla," diye mırıldanıyorum. "Beni sonsuza kadar sık."

VÆY DÆLORÆAN

"Odama gitmemi ister misin?" diye sorar Teddy. "Benim için sorun değil. Bazı insanların seks sonrası zamana ihtiyacı olduğunu biliyorum."

Cevap karmaşık ve kelimelere dökmesi zor çünkü genellikle ben de o insanlardan biriyim. Genellikle, yeni biriyle seks yaptıktan sonra, "*Buraya nasıl geldim?*" veya "*Bu nasıl oldu?*" gibi garip, hoş olmayan bir his uyandırır. Genellikle biraz rahatsız hissedirim. Biraz boğulmuş gibi. Bilinçli olarak, rıza gösteren yetişkinlerin seks yapmasının yanlış bir şey olduğunu düşünmesem de, biraz yanlış bir şey yapmışım gibi hissedirim.

Bu sefer farklı.

Yanlış bir şey yaptım.

Nate'in bana yapmamamı söylediği şeyi yaptım. Yıllardır yapmamaya çalıştığım şeyi yaptım.

Suçlu hissediyor muyum? Evet, elbette hissediyorum. Bu Nate'i çok incitecek. Elbette suçlu hissediyorum. Onu seviyorum. Onun dostluğuna hayatımdaki çoğu şeyden daha fazla değer veriyorum. Onu incitmek istediğim son şey bu.

Teddy'yi olabildiğince kendime yaklaştırıyorum, onu göğsüme sıkıca sarıp, vücudumu onun vücuduna dolayarak ona gerçeği söylüyorum.

"Seninle uzaklaşmak istemiyorum." Kafasının arkasına öpücük kondurup, göğüs kafesinin düzeldiğini duyana kadar ona daha sıkı sarılırım. "Aslında, kıcını parçalara ayırmamış olsaydım, şu anda içinde olurdum. Sevişmek için değil. Sadece sahip olmak için. Sadece vücudunda yer kaplamak için, böylece uykunda bile kime ait olduğunu unutmazsın."

Gülüyor. Ya da gülmeye çalışıyor. Onu sıkıca tuttuğum için gülüşü boğuk çıkıyor. Yumuşak, kekeleme gibi bir ses, neredeyse melek gibi ama aynı zamanda müstehcen.

Hareketsiz kalır ve bir süre sonra nefes alışını uzar. Benimki de.

Telefonum, bir mesaj geldiğinde komodinin üzerinde titriyor. Gergin olmamaya çalışıyorum, ama oluyorum. O da öyle.

"Cevaplaman gerekiyor mu?" diye soruyor yumuşak bir sesle.

"Cevaplasan da olur." İkimiz de kim olduğunu biliyoruz.

"Yarın cevaplarım," diyorum, suçluluk duygusunu uzaklaştırmak için gözlerimi kapatarak.

Mesele şu ki, dediğim gibi, kendimi suçlu hissediyorum. Gerçekten. Bu ağır, tatsız ve o kadar rahatsız edici ki, sanki derimde bir şey sürünüyor gibi hissediyorum. Her şeyden endişeliyim. Nate'in nasıl tepki vereceğinden endişeliyim. Onun yargılamasından, öfkesinden ve hayal kırıklığından korkuyorum ve her şeyden çok, onu kaybetmekten korkuyorum. Teddy'ye elimi sürmeden önce de tüm bunlar doğrudu ve hala da doğru.

Ama yaptığım şeyden pişman mıyım? Bir saniye bile değil.

Mutfaktayım, okyanustan yansıyan sabah güneşinin parıltısı gözlerimi kamaştırıyor. Bir de Teddy, üstsüz ve düşük bel eşofman altı giymiş.

Bana göz kırpmıyor ve başını şiddetle sallıyor, sözlerini vurgulamak için parlak beyaz dişlerini gösteriyor. "Ağrım yok Sev. Yemin ederim. *İyiyim*."

Bu bir yalan. Beyaz bir yalan, ama yine de yalan. Yıllardır başkalarının yüzündeki her ayrıntıyı, her ifadeyi inceleyen tek kişi o değil. Ben de onun hakkında böyle şeyler söyleyebilirim ve şu anda, gözlerinin en parlak mavi çizgilerinde küçük bir yalan izi görüyorum.

"Genelde yan işler yaptığını söylememiş miydin?" diye soruyorum. "Öyle dememiş miydin? Çünkü öyle bir şey hatırlıyorum. Benim olmayan bir penisi kabul edecek kadar rahatlamakta zorlandığını söylediğini hatırlıyorum..."

"Evet, ama..."

"Ama yok," diyorum kararlı bir şekilde. "En azından birkaç günlüğüne yok. Dün çok yoruldu ve kendine iyileşmek için zaman tanınmalıdır."

Başını eğip alt dudağını dışarı çıkarır. O kadar sevimli bir dudak büküşü ki, yaptığım şeyi bırakıp o dolgun, yaramaz dudağı ağzıma alıp orada tutmak zorunda kalırım.

O da bana sarılır, güler ve coşkuyla bacağıma sürtünür, ben onu itip mutfak tezgahına döndürene ve sağ kalçasına yüksek sesle uyarıcı bir şaplak atana kadar durmaz.

"Sence bu beni durdurur mu?" Gözleri, normal olamayacağından emin olduğum bir şekilde dans ediyor. Ben de yüzde yüz normal olmadığından emin olduğum hayvani bir tepki veriyorum. "Durdurmaz, Sev. Beni çok daha kötü yapar."

Onu tezgahın üzerine eğip, tokatladığım yeri ovuşturarak düşüncelerimi toparlamaya ve kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Avucumun içindeki mükemmel et yığını bu çabamı boşa çıkarıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve ne yapmaya çalıştığımı tamamen unutuyorum.

Onun yerine, eşofmanını indiriyorum ve karşımda gördüğüm manzara karşısında, boğazımdan çıkan ve olması gerekenden çok daha etkileyici olan korkunç bir ses çıkarıyorum. Elimi yavaşça daireler çizerek kalçalarının üzerinde gezdirirken, hayretle izliyorum. Cildim onunkinden daha koyu. Çok fazla değil, ama kontrastın fark edilebilmesi için yeterli. Benim fark edip hoşuma gitmesi için yeterli.

Kıçları bir harikaydı. Bir manzaraydı. Gözlerimi okşayan

bir manzaraydı. Yumuşak bir cilt.

Yumuşak, pürüzsüz bir cilt.

Yumuşak, ipeksi, sıcak ve davetkar bir cilt.

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve kığını sallıyor. Kalçaları hafifçe titriyor.

Onu tekrar şaplaklıyorum ve evet, itiraf ediyorum, bu bir şaplak, hayal gücünün sınırlarını zorlayan bir tokat değil. Ben de onun kadar kötüyüm. Öyle olmalıyım, çünkü onun pantolon duygularına teslim olmasını aktif olarak teşvik ettiğimi inkar edemem.

Çarpmanın ardından küçük bir inilti geliyor, ardından minik bir mırıldanma ve sırtının hafif, baştan çıkarıcı bir şekilde kavislenmesi.

Bu benim dizlerim için çok fazla. Dizlerim çöküyor ve yere çöküyorum. Onu döndürüyorum, kalçalarından tutup bana dönmesini sağlıyorum ve ona bakıyorum. O, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. Daha da güzel. Mavi gözleri ve pembe dudakları bir patlama gibi. Alaycı bir gülümseme ve başını alaycı bir şekilde eğiyor.

"İşte bu," diyor, bana bakarak, "ıslak rüyaların yapıldığı şey."

Pantolonunu ayak bileklerine kadar indiriyorum ve penisine gülümsüyorum. "Çok güzel," diye mırıldanıyorum ve ağzıma alabildiğim kadarını sokuyorum.

Gerçekten çok güzel. Çok, çok güzel. Kesik, pembe ve mükemmel şekilli. Kibirli bir açıyla dik duruyor, vücudundan uzaklaşıp göbeğine doğru kıvrılıyor. O kadar sert ki, dudaklarıma götürmek için elimle tutmam gerekiyor.

Başı dilimin üzerinde kayıyor, sırt kısmı beni inlememe yetecek kadar sürtünüyor. Kafamda hiçbir düşünce olmadan onu boğazıma çekiyorum. Ne yaptığımı ya da doğru yapıp yapmadığımı düşünmüyorum. Onun için iyi olup olmadığını ya da yaptığım şeyi beğenip beğenmediğini merak etmiyorum.

Gözlerine bakıyorum ve bilmem gereken her şeyin orada yazdığını görüyorum.

Ayaklarını, ayak bileklerine dolanan eşofmanların izin verdiği kadar açar ve itmeye başlar. Ben de ona izin veririm, gevşerim ve onun etrafında coşkuyla titrerim.

O ise tüm bu süre boyunca donuk bir şaşkınlıkla aşağıya bakıyor, önce nazikçe, sonra orgazm yaklaşırken daha sertçe ellerini saçlarımin arasında gezdiriyor.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diye tekrar tekrar fısıldıyor.

SEV DELOREAN

Yani, Teddy O'Reilly'nin tamamen doyumsuz olduğu ortaya çıktı. O, benimle aynı hızda gidebilen, her turda bana ayak uyduran ve hala daha fazlasını isteyen ilk partnerim.

Dairenin her odasında seviştik. Yerde ve çoğu yüzeyde. Bir mucize eseri, tüm bu sevişmelerin yanı sıra, oldukça iyi hokey oynamayı da başardık. Harika hokey değil, ama yine de. Antrenmanlara gittik, çalıştık ve Bryce'ın yanında olmak için hastanede vardiyalarımızı yaptık.

Amelia hala bir sürü makineye bağlı, ama kilo alıyor ve bu gerçekten iyi bir işaret. Kell solgun, ama çok daha iyi görünüyor ve hissediyor.

"Sence Bryce iyi mi?" diye soruyorum Teddy'ye, hastaneden eve döndüğümüzde.

Kaşlarını çatıp soruyu cevaplamak için biraz zaman harcıyor. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Sanırım olanların şoku onu şimdi vuruyor. Amelia doğduğunda hayatta kalma moduna geçti ve şimdi her şeyi sindirmeye başlıyor. Bu çok zor. O kadar büyük bir korkuyu yaşamakla başa çıkmak zor olmalı."

"Kell'e, yarın Bryce'ı kırk beş dakika kadar kaçırıp onu koşuya ve kahve içmeye götürmemizin sakıncası olup olmadığını sormayı düşünüyordum. Belki bu onun için iyi olur? Biraz temiz hava alması, kalbi pompalanması iyi gelir, değil mi? Bu kadar hareketsiz kalmaya alışık değil, belki buna ihtiyacı vardır. Ne dersin?"

O bana kolayca yaklaşıyor, sanki düşünmesi gerekmeyen, ona doğal gelen bir şeymiş gibi, ve elini göğsüme koyuyor. "Bence sen iyi bir arkadaşsın, Sev."

Nasıl yapıyor bilmiyorum, ama son zamanlarda bana dokunduğunda, bana baktığında veya benimle konuştuğunda, içimdeki derin bir şey değişiyor. Zor bir şey. Amaca uygun olarak yapılmış sert bir kabuk. Kötü şeyleri yerinde tutmak için tasarlanmış. Korku, kendinden şüphe duyma ve yetersizlik gibi çok eski, derinlere yerleşmiş kavramlar gibi şeyler.

Sinirlerim gergin. Soyunma odasındayız, Dogs'un sahasında oynamaya hazırız ve hoşuma gitmeyen bir his omzuma dokunarak dikkatimi çekmeye çalışıyor. Birçok kişi benden bir şey istiyor gibi bana bakıyor. Bunu bir kenara bırakıp omzuma dokunan kişiye odaklanıyorum.

O lanet olası Capaldi.

Onu sevmiyorum. Nedenini açıklayamıyorum, ama bu adamda beni rahatsız eden bir şey var. Dogs zorlu bir rakip. Her zaman öyleydi. Sert oynamalarıyla tanınıyorlar. Kariyerime onlarda başladım, bu yüzden nasıl oynadıklarını biliyorum. Onların antikaları beni hiç rahatsız etmedi. Sınırı zorluyorlar mı? Evet. Bu bir sorun mu? Hayır, sınırın içinde kaldıkları sürece değil.

Ama Capaldi? O beni rahatsız ediyor.

Onda tuhaf bir şeyler var. Son oynadığımız maçtan bu yana onun birçok maçını izledim, onu anlamaya çalıştım. O genç ve tüm çaylak oyuncular gibi öğrenmesi gereken çok şey var.

Sorun şu ki, onun öğrenmeye açık olduğundan emin değilim.

Maçtan önce her zaman yaptığım gibi Teddy'ye bakıyorum. Koruyucu giysilerini giymiş, dümdüz önüne bakıyor. Kafasını oyuna odaklamış, tam da benim yapmam gereken şey. Ama ben, son Dogs maçında Tee onu yere düşürdüğünde Capaldi'nin ona bakışını hatırlıyorum.

"Hey, T-Dog," diyorum yumuşak bir sesle, takımdaki lakabıyla seslendiğim için bana öfkeyle baktığında içim ısınır. Ama bunu yapmak zorundayım,

Çünkü söyleyeceğim Şeyi yumuŐatmam gerekiyor, ya da en azından onun dikkatini biraz başka yöne çekmem gerekiyor. "Bana bir iyilik yap ve bu gece kalede kal, tamam mı?"

O alaycı bir Şekilde gülümser ve eldivenli parmağını bana gösterir.

Sıcak olması imkansız. Güvenlik ekipmanlarıyla boğulmuş durumda ve hareketleri bu ekipmanlar tarafından kısıtlanıyor. Ekipmanlarını giydiğinde, Buzz Lightyear'a benzeyen bir havası var, blok gibi, robotik bir hareket tarzı var, ama yine de, sikim jockumda seğirmeye cesaret ediyor, kasık koruyucumun sınırlarına karşı mücadele ediyor.

Dikkatimi Teddy'den başka yöne çeviriyorum ve tüm takımın bana baktığını fark ediyorum. Odada hafif bir gerginlik var. Dogs ile son oynadığımız ma çok çekiŐmeli geçmişti. Bu sefer Lewis ve Bryce yok, yeni bir kaptanımız var ve o da henüz ayaklarını yere basamadığını açıkça itiraf ediyor, yani tartıŐmasız bir Şekilde geçen seferkinden çok daha kötü bir durumdayız.

Birkaç dakika sonra buz pistine çıkmamız gerekiyor ve kola ma öncesi konuŐmamızı çoktan yaptık. Harekete geçmemiz gerekiyor, ama herkes ayak sürüyor.

"Hadi yapalım Şunu," diyorum, ellerimi yavaşça çırparak. Etkisi yok ve ben bile bunun yetersiz olduğunu anlayabiliyorum.

Buz pistine çıktığımızda, Teddy etrafımda büyük bir daire çizdi, sonra daha küçük ve daha dar bir daire çizerek bana yaklaştı.

"Bil diye söylüyorum," diyor. "Onlar duymaya hazır, Sev... Ve sen de söylemeye hazırsın." Ben tepki veremedem, Şeytani bir gülümseme atıyor. Bu gülümseme, sikimi sertçe titretir. "Şimdi birkaç derin esneme hareketi yapacağım ve sen de dikkatle izle, böylece daha sonra benim hangi pozisyonda olmamı istediğine karar verebilirsin."

SEV DELOREAN

Teddy dahil tüm birinci sıra, Koç'un ele geçirdiği bir ofise sıkışmış durumda. O, hepimizin masanın arkasındaki ekranı olabildiğince net görebilmesi için bir kenarda duruyor. İki elini beline koymuş ve üst üste çok fazla gün evde küçük çocuklarla yalnız kalan annelerde görülen tipik bir ifade takınmış.

Masaya eğiliyor, fareyi uyandırıyor ve videoyu tekrar oynatıyor.

Bize bunu iki kez izlettirdi, bu yüzden ne göreceğimi oldukça iyi tahmin edebiliyorum.

İkinci periyot başlıyor. İki-bir öndeyiz. Buz pürüzsüz ve yeni yeniden kaplanmış. Üzerinde net mavi ve kırmızı çizgiler ve daireler bulunan tertemiz beyaz bir tabaka. Buz pisti, üzerinde on iki oyuncu ile ekranın tamamını kaplıyor. Dogs takımı mavi süslemeli beyaz formalar giyiyor, biz ise baştan aşağı siyah.

Capaldi puck'ı aldı ve onunla koşuyor. Onu kovalıyorum, ama gol atmadan önce ona yetişmek için çok gerideyim. Bu bir snap shot. Hızlı ve çok güçlü bir şut. Tee şutu durduruyor ve evet, teknik olarak Capaldi'yi itekleme şansı var, ama bu önemli değil çünkü Capaldi onun yüzüne yaklaşıyor, hem de tam yüzüne. Tee'yi formasının yakasından tutup sertçe itiyor. O kadar sert ki, Tee geriye düşüyor ve böbrekleri kale çerçevesine çarpıyor.

Teddy'nin gözleri ekranda kapanır ve buzda gördüğümün aynısını görürüm: acı içinde bağırırken ağızındaki dişliği parlar.

Gerçek zamanlı olarak, gördüğüm son şey buydu.

Videoda, sopamı ve eldivenlerimi sanki pil asidinden yapılmışlar gibi bırakıp Capaldi'ye yaklaşıyorum. Tanımadığım biri gibi hareket ediyorum. Arkasında rüzgar olan kara buz gibi. Onu tahtaya fırlatıyorum, ve gerçekten fırlatıyorum demek istiyorum - birkaç saniye havada kalıyor ve sonra onu havaya fırlatmak için kullandığım kuvvetle tahtaya birkaç saniye daha yapışıyor. Kayıyor ve patenleri buza değmeden önce, hayatım buna bağılıymış gibi yumruklarımı sallamaya başlıyorum. Kimse beni çekecek kadar yaklaşmadan üç yumruk atıyorum, iki sağ aparkat ve bir sol kroşe.

Bu videoda hoşuma giden şey —gerçi içtenlikle bunun benim için olmadığını düşünüyorum

—birkaç saniye içinde buzun üzerine siyah eldivenler saçılması. Parlak beyaz bir tuvalin üzerinde minik siyah noktalar. Her bir Blackeye orada. Ve *hepsi de oyunda*.

Bu bir katliam. Her yerde çizgi hakemleri var. Eller ve yumruklar. Konfeti gibi etrafa saçılmış köpekler.

Videoda, beni Capaldi'den çekmek için üç adamın gerektiği dikkatimi çekiyor.

Gerçekte, ellerini üzerimde hissetmedim. Capaldi'nin vurduğu darbeleri de hissetmedim. Biri karnıma, diğeri yanağıma isabet etti. Tek hissettiğim kör bir öfkeydi. Eski öfkeydi. Her şeyi boğan ve beni normalde olduğumdan tamamen farklı bir şeye veya kişiye dönüştüren kötü öfke.

Ekranda kavganın, buz üzerindeki tüm oyuncuların oyundan atılmasına neden olan korkunç bir karmaşaya dönüştüğünü izlerken, geçmişte başıma gelenleri, eski öfkeyi, kötü öfkeyi düşünüyorum. Aklıma geliyor ki, başıma her geldiğinde, bunun nedeni Teddy'ydi.

Aramızda olanları düşününce, şimdi her şey mantıklı geliyor. Beni ayıran şey, bedenimin ne kadar zamandır onun benim olduğunu, benim korumam gerektiğini, benim savunmam gerektiğini söylemeye çalıştığının farkına varmam.

Çok uzun zamandır.

Çok, çok uzun bir süre.

Videoda, kendimi dişlerimi göstererek, öfkeden gözlerim kararmış, sağ kolumda asılı duran çizgi hakemin ağırlığına rağmen hala sallanarak, sol elimle Capaldi'nin formasını bırakmak için programlanmamış mekanik bir pençe gibi sıkıca tutarken sürüklenirken görüyorum.

Kamera açısı değişiyor, uzaklaşıyor ve sonra yakınlaştırıyor. Teddy'nin yüzü ekranı dolduruyor.

Gözleri benimkiler kadar siyah. Yüzü, kaskının çubukları tarafından mükemmel dörtgenlere bölünmüş. Göğsü inip kalkıyor, tükürüğü sıçırıyor, çenesi aşağıya doğru çekilmiş.

Lanet olasıca muhteşem görünüyor.

Eski öfkeyi bilen ve onu seven biri gibi görünüyor.

Capaldi'ye ulaşmak için iki oyuncuyu itip kakıyor. Başarılı oluyor. Yumruğunu geriye doğru sallarken kalçaları dönüyor, dişleri sıkılmış, tıpkı benim karedeyken olduğu gibi.

Bu açıdan yumruğunun isabet ettiğini göremiyorum.

Buz üzerindeyken de görmedim, ama çarpışmanın sesini duydum. Yumruk yüze. Parmak eklemi kemiğe.

Ekranda, ölümcül bir gülümsemenin izleri ile aydınlanan güzel bir yüz görüyorum. Başka bir açıdan çekilmiş başka bir video kanıtı olmasa da, bu gülümseme bana Teddy O'Reilly'nin Capaldi'yi yere serdiğini söylüyor.

Video bittiğinde uzun ve gergin bir sessizlik oluyor. Koçun videoyu tekrar izletip izletmeyeceğini veya bize ders vermeye başlayıp başlamayacağını öğrenmek için beklerken hiçbirimiz kıpırdamıyoruz.

Koç videoyu tekrar oynatmıyor ve bağırmaya da başlamıyor. Bunun yerine, burnunun köprüsünü sertçe sıkıştırıyor ve "Peki, bu karışıklıktan ne öğrendik?" diyor.

Kimse cevap vermez, ama birkaç kişi bana bakar ve Koç'un ciddi ifadesinden bunun retorik bir soru olmadığını anlarım. Birinin cevap vermesi gerekir ve kaptan olarak bunun ben olmam gerektiğini düşünürüm.

"Kimse kaleciye dokunup paçayı kurtaramaz, koç." Koç alnını eline dayayıp acı dolu bir ses çıkarır. Etrafımdaki birkaç kişi kahkahalarını bastırmaya çalışırken burunlarını çekerek gülerler. Koç sonunda bana bakar ve başını yavaşça sağa sola sallar. Ancak, gülümsemek için kendini zor tuttuğunu anlayabiliyordum, ve bunun nedeni bana karşı her zaman yumuşak bir tavır olması değildi, çünkü bu gece daha iyi oynamıştık. Buzdaki her oyuncunun on dakikalık ceza aldığı karışıklık yaşanmadan önce, iyi oynamıştık. Gerçekten, gerçekten iyi.

Koç derin bir nefes aldı ve kapıyı işaret etti. "Hepiniz dışarı çıkın."

Soyunma odasına doğru yürürken kendimi hafif hissediyorum. Nedenini bilmiyorum. Belki değişiyorum. Belki geliyorum. Belki de artık umursamıyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, bu gece buz pistinde olanlardan hiçbir şekilde pişmanlık duymuyorum.

Teddy'ye eve gittiğimizde yapacağım şeyden pişman olmayacağımı bildiğim kadar pişman değilim.

TEDDY "T-DOG" O'REILLY

"Delirmenin sađlıklı olduđunu dűşűnűyor musun?" diye soruyorum Mae'ye.

Dudaklarını sıkıştırıp uzađa bakar. "Evet," diye cevaplar dűşűnűnce. "Bence öyle."

"İyi, çünkü ben tam anlamıyla deliriyorum. Ellerimi hissetmediğim için çok mutluyum. Ya da saçlarımı. Ve çok konsantre olmadıkça kaşlarımı da hissedemiyorum."

"Hmm." Kaşları hafifçe aşığı iner. Ellerimi ve saçımı hissetmemem onun için sorun değil gibi geliyor, ama kaşlarımın olmaması onu duraksatıyor.

"Endişelenmeli miyim? Sev ve ben, *duygularımız* veya Nate şehre geldiğinde ne yapacağımız gibi önemli konular hakkında hiç konuşmadık, bu yüzden paniklemeli miyim?" Dramatik bir şekilde iç çektim. "Zorlu bir programımız olduğu ve tüm boş zamanımızı sevişerek geçirdiğimiz için zaman bulmak çok zor, bu yüzden anlamlı bir konuşma yapmak zor, anlıyor musun?"

"Oh, biliyorum canım. Zamanı yönetmek çok zor olabilir."

"Sadece gerçeklikle bağlantımızı kaybettiğimizden endişeleniyorum. Çok gerçek, çok önemli birçok şeyi görmezden geliyoruz ve bunun daha sonra başımızı büyük belaya sokacağından endişeleniyorum."

"Ne dediğimi biliyorsun, Theodore."

Yüzümü buruşturuyorum. Aslında, tanıştığımızdan beri çok şey söyledi ve söylediklerinin çok azı beni bir şekilde şaşırtmadı. Şu anda neyden bahsettiğini hiç anlamıyorum.

"Bana bir ipucu ver," diyorum.

"Gerçeklik falan yok," diyor kararlı
bir şekilde.

Mae'ye hakkını vermeliyim, gerçek ya da hayal ürünü olsun, çok sağlam
tavsiyeler veriyor.

SEV DELOREAN

TEDDY'NİN CİLTİ duştan çıkmış gibi hala sıcak görünüyor. Yanakları pembe, saçları nemli. Saçları ıslakken normalden daha koyu renkte ve bu onu yaşından daha genç gösteriyor. Saçlarını yüzünden geriye taramış, bu da dikkatimi gözlerine ve kaşlarına çekiyor. Mükemmel kavisli kaşlarının altında asit mavisi lekeler var.

Dudakları da pembe. Bu sabah gözlerini açtığında onu öptüğüm için normalden daha pembe. Sanki o oksijenmiş ve ben onsuz boğuluyormuşum gibi.

Onu bu şekilde görmek, yüzü parlak ve duştan yeni çıkmış, dudakları ısırılmış, beni zayıf hissettiriyor.

Sanırım içimde bir yerlerde, onu kendime izin verirsem, onu sistemimden çıkarabileceğimi düşünen bir parça vardı. Büyük bir parça değildi, özellikle umut dolu bir parça da değildi, ama onunla birkaç kez yatarak kendimi bir şekilde sıfırlayabileceğimi düşünen küçük, uzak bir parçaydı. Onu elde edersem, onun sıradan bir adam olduğunu göreceğimi düşünüyordum. Herkes gibi iyi ve kötü yanları olan sıradan bir insan olduğunu göreceğimi.

Teddy'yi yatağa atarsam onun o kadar da özel olmadığını göreceğimi düşünen küçük, hayalperest bir parçam. Onu istememin tek nedeninin, birinin onu elde edemeyeceğimi söylemiş olması olduğunu düşünen bir parçam.

Ama olanlar hiç de öyle olmadı.

Onunla birlikte olduğumda, kendimi sıfırlanmış hissediyorum. Geçmişte istediğim, yaptığım, yapmak istediğim her şeyin önemi kalmadığını hissediyorum.

bir süreliğine berraklaşıyor. Uzun bir süre. Bir dakika, belki daha fazla. Üzerinde çizgi ve yazı olmayan, güzel bir boş sayfa gibi.

Gözlerimi açtığım ya da nefes aldığım anda, onu görüyorum ya da kokusunu alıyorum ve yemin ederim, lanet bir yük treni gibi çarpıyor bana. Onu eskisinden daha çok istiyorum. Onu, onu elde edemediğim tüm yılların toplamından daha çok istiyorum. Alabaster'da, restoranlarda veya barlarda, ya da hokeyin bizi bir araya getirdiği soğuk şehirlerde, Nate'in ona bakışlarını fark etmemesi için elimden geleni yaparken, onunla ve Nate'le geçirdiğim işkence gibi gecelerden daha çok istiyorum.

Onu, ülkenin dört bir yanındaki soyunma odalarında istediğimden daha çok istiyorum. Duşlarda istediğimden daha çok istiyorum. Birlikte buzda olduğumuz her lanet seferde istediğimden daha çok istiyorum.

Blackeyes'da ilk kez sahneye çıktığında ve forması üzerindeki numarayı gördüğümde istediğimden daha fazla.

Yedi.

Çocukken, bir keresinde bana en sevdiği numaranın yedi olduğunu söylemişti. Yedi diye telaffuz etmişti ve o zaman bile kalbimi eritmişti.

Teddy, temiz, parlak yüzü ve mükemmel vücuduyla oturma odasından geçerek balığına doğru yürür. Sıradan, normal bir erkek gibi hareket eder. Herkes gibi, iyi ve kötü yanları olan biri gibi.

"Ah, şuna bak Raggie," diye mırıldanır. "Bu sabah her zamankinden daha güzelsin." Omuzları yukarı kalkar ve sevimli, yaramaz bir ses çıkarır. "Ve bahse girerim ki, daha da pisliksin."

Bana bakar ve "Sahibi gibi balık" gibi bir şey söylememi bekler, ama ben söylemem.

Söyleyemem.

Teddy'nin mükemmel dudakları "*pislik*" kelimesini oluşturdu ve ne yazık ki, bunun sonucunda oldukça yoğun bir boş sayfa anı yaşıyor gibiydim.

Kendime geldiğimde, onunla birlikte akvaryumun önündeyim ve elimi pantolonunun arkasına kaydırıyorum.

Haklıydım. Duştan çıktığı için cildi hala sıcaktı. Yanakları avuçlarımın içinde taze pişmiş brioche gibiydi. Onları tutup sıkmamak imkansızdı. Onları ayırmamak imkansızdı.

"Sev!" diyor, dudakları ateşli bir gülümsemeye bükülüyor. "Yapamayız. Geç kalacağız." Gözleri, "*Elinden geleni yap, koca adam, hadi bakalım*" diyor.

Onun pantolonunu kalçasının hemen altına kadar indirip, bunu yapmaya karar verdiğimin farkına varmadan dizlerimin üzerine çöküyorum. Onun yanaklarını ayırırken, dairede yankılanan düşük bir ses çıkararak izliyorum.

Parmaklarım ikiz et yığınlarını okşuyor. Onları okşuyor. Onları deliyor. Onları yüzündeki yanaklar kadar pembe hale getiriyor.

Benim tutuşumda kıvranınca, dalıyorum. Ağzım açık, dilim dışarıda, hedefimin tam ortasına vuruyorum. Mükemmel pembe bir yıldız, benim bakımımıyla büzülüp atıyor. O tekrar kıvranıyor, kıcını yüzüme sertçe itiyor. Hayatım için yalıyorum. Sonsuza kadar.

Bundan zarar görmeden çıkacağını düşünen adam için.

Onu tattığım için artık eskisi gibi olmayacağını bilen adam için.

Dudaklarıma ve dilime karşı çırpınıyor, daha fazlasını istiyor. Daha fazla sürtünme. Daha fazla temas. Onu böyle görmekten çok hoşlanıyorum. Bunun için yaşıyorum. Hiçbir şey beni daha fazla tatmin etmedi.

Sersemliğimin derinliklerinden, onun hareketlerinin farkına varıyorum — penisini serbest bırakmış ve eline almış.

Bu beni kendime getiriyor.

Bir anda ayağa kalkıyorum, onun güzel, mükemmel sağ bileğini elimde sıkıca tutuyorum, elini penişinden uzaklaştırıyorum.

"Ne oluyor lan?" diye bağılıyor, bana karşı direniyor ve bana öyle bir bakış atıyor ki, onun da kendi boş sayfa anını yaşadığını düşünmeme neden oluyor.

Onu kapıya götürüyorum, hareket etmesi için sıkıca çekiyorum. "Gitmeliyiz. Sen kendin söyledin. Geç kalmak istemezsin, değil mi?"

"Evet, geç kalmak istiyorum!" diye bağılıyor, bir eliyle pantolonuyla boğuşuyor. "*Tabii ki* geç kalmak istiyorum. Geç kalmayı seviyorum. Beni hiç tanımıyor musun?"

Hâlâ mızızlanıyor ve biz garaja indiğimizde hâlâ bileğini tutuyorum.

"Sana inanamıyorum lan," diye somurtarak emniyet kemerinin tokasına takıyor.

Kilitlendiğinde, kolumu koltuğunun başlığının arkasına kaydırıp arka camdan dışarı bakmak için dönüyor ve arabayı geri vitese alıyorum.

Teddy, ben sürerken sürekli şikayet ediyor. "Kıçım ıslak, gerizekalı. Tam anlamıyla senin tükürüğünle ıslak. Kalbim çok hızlı atıyor... Çok kötü. İçim titriyor." Koltuğunda kıpırdanıyor, bir yanağını, sonra diğer yanağını kaldırarak kendini daha rahat hissetmeye çalışıyor. "Böyle antrenman yapmamı bekleyemezsin. Bu... *Bu profesyonelce değil.*"

"Göt herif," diye tekrarlarım, aptal gibi kıkırdayarak. "Kıçını şapka olarak takmak isterdim."

Göğsüme bir tokat atıyor ve başka yere bakıyor, böylece gülmemeye ne kadar çabaladığını görmemem için. "Komik değil. Böyle düşünmem. Önümüzdeki birkaç saat boyunca insanlar bana puck atacak ve ben onları durduramayacağım çünkü tüm beyin dalgalarım sikimde takılı kaldı."

Planımı çok iyi düşünmemişim. En son istediğim şey, onun antrenmanda tehlikeye atılması. İleride sakın bir yer var, bu yüzden işaret edip kenara çekiyorum, çok endişeliyim.

Ona dönüp baktığımda, gözlerinin bir disko topuna dönüştüğünü gösteren, şimdiye kadar gördüğüm en şeytani parıltıyı gördüm.

Küçük pislik. Onun incinmesinden ne kadar nefret ettiğimi biliyor.

"Ciddiyim, Sev." Üst ve alt dudaklarını sertçe birbirine bastırıyor parlak pembe bir çizgi belirliyor.

Bu, dünyadaki en sevimli, en tatlı, en iflah olmaz dudak büküşü.

"Tamam," diyorum, fermuarımı açıp elimi pantolonuma sokuyorum. "Anlaşma şöyle."

Gözleri ve ağzı sevinçle genişliyor. Dudak bükmesi bir anda yok oluyor.

"Emebilir miyim?" diye sorar, sesinde umut vardır.

"Hayır, ememezsin." Kafamı sallayıp etrafımıza işaret ediyorum. "Sokaktayız Teddy. Tabii ki ememezsin. Ben de burada bunu yapmamalıyım."

Dudakları soru işareti şeklinde kıvrılır. "O zaman neden yapıyorsun, daha da önemlisi, *ne* yapıyorsun?"

Soluma ve sağıma gizlice bakıyorum, kimse bizi görmediğinden emin olmak için hızlıca 180 derece dönüp bakıyorum. Etraf temiz, bu yüzden sikimi elimle kavrayıp sıkıca kavrayarak elimi aşağı doğru kaydırıyorum. Uçta berrak bir damla sıvı oluşuyor. Orta ve işaret parmaklarımla onu alıyorum.

Parmaklarımın ucunu ona göstermek için kaldırıyorum, ışığın ona gösterdiğim şeye vurmasına izin vererek parlamasını sağlıyorum.

"Sana biraz zaman kazanman için bir şey veriyorum," derim, sanki bu çok açık bir şeymiş gibi.

Elimi iki eliyle kapar ve dudaklarına götürür. Başını yana eğip dudaklarını aralar. Parmaklarım ağzına girer. Yumuşak dudaklar onları sarar. Keskin dişler hassas deriyi sıyrır ve ıslak, hafif pürüzlü dili parmak uçlarımı yalar.

Bunu yaparken gözlerimin içine bakar ve ben inlerim.

Lanet olsun, inlerim.

Orada durmuş, her şeyin yoluna gireceğini düşünüyordum. Ona dokunabileceğimi ve bundan sağ çıkabileceğimi düşünüyordum. Onunla birlikte olabileceğimi ve bundan zarar görmeden kurtulabileceğimi düşünüyordum.

Şimdi ise, sokakta ona ön sıvısını yediriyorum, o yiyip bitirirken ben de inliyorum.

TEDDY "T-DOG" O'REILLY

HAYIR, ÖZELLİKLE SAKİN DEĞİLİM. Neden soruyorsun?

Kariyerimin en zorlu antrenmanlarından birini yaptım ve yorgunum. Aynı zamanda, hiç olmadığım kadar gerginim. Penisim gergin bir yay gibi. Yay o kadar gergin ki, benim rızam olsun ya da olmasın, okun fırlaması riski var.

Evden ayrıldığımızda durum zaten yeterince kötüydü. Sev'in arabada bana kendini tattırması da işleri kolaylaştırmadı. Ön sıvısını yalamak için beni öpüşmesi de öyle. Uzun ve sert bir öpücük. Öyle düşük bir homurtuyla noktaladığı zorlu bir öpücük ki, arabanın camlarını ve beynimi titretti.

Bütün bunlar, arenaya vardığımızda yaptığı şeyin yanında hiçbir şeydi. Etrafımızdaki adamlar işlerine bakarken, o soyunma odasında arkamda durdu ve fısıldadı, "Antrenmandan sonra kal, Tee. Samir'le konuşmak için bir bahane uydur ya da başka bir şey. Soyunmak için acele etme. Seni duşta yalnız bırakmak istiyorum, böylece seni sikebilirim. Anladın mı?"

Bütün vücudum önce ısındı, sonra soğudu ve sonra tekrar ısındı. Tüylerim diken diken oldu ve bir heyecan dalgası beni sardı. O kadar güçlü bir dalgaydı ki, ayakta kalabildiğim için kendime hayran kaldım.

"Çantanda kayganlaştırıcı var. Evden çıkmadan önce oraya koydum. Duşa girerken yanına aldığından emin ol."

Başka hiçbir şey düşünemediğimi söylemek, tüm zamanların en büyük yetersiz ifadesi olurdu.

Şimdi buradayım, Blackeyes'in duş odasında çıplak, beklerken heyecandan kığım titriyor. Diğer oyuncular gelip gitti. Erkekler

soyundu, duş aldı ve tekrar giyindi. Sırtlarına şaplak atıldı ve küfürler edildi. Havlular kullanıldı ve yere atıldı. çantalar toplandı ve erkekler evlerine gitti.

Soyunma odasında kimse kalmadı. Onları gözden kaırırmak zor olurdu, ama emin olmak için iki kez kontrol ettim. Tuvalet kabinlerini de kontrol ettim, kapıları açıp, yetişkin erkeklerin eğlence için tuvaletlerde saklanmaya meyilli olduklarını dşnrcesine her yeri aradım.

Orada da kimse yok.

Yalnızım.

Takım arkadaşlarımların ter kokusuyla dolu, karanlık, fayanslı bir alanda tek başıma. Erkeklerin teri ve kahkahaları hala duvarlardan yankılanıyor. Kalın buhar bulutları tavana yükselmiş, tavandaki ışıkların etrafını sisli bir parıltıyla kaplamış.

Etrafıma tekrar bakıyorum, acı verici bir şekilde bariz hissediyorum ve musluğu açıyorum. Tuvalet malzemelerimi rafa koyuyorum, aşırı tedbirli davranarak şampuanımın arkasına kayganlaştırıcıyı saklıyorum, sonra kenara çekilip suyun ısınmasını bekliyorum. Bu odaya yüzlerce kez girdim. Kelimenin tam anlamıyla yüzlerce kez, ama daha önce hiç bu kadar çıplak hissetmemiştim. Sev takıma katıldığında ve onunla burada ilk kez karşılaştığımda bile. O çıplaktı ve onu görmek, aklımdaki tüm düşünceleri silip süpürdü.

Kalbim şimdi de o zaman olduğu gibi çarpıyor.

Elimle suyu kontrol ediyorum. Mkemmek. Sıcak ama çok sıcak değil. Vcoda şok etkisi yaratmayacak kadar sıcak, ama ferahlatıcı olmayacak kadar da sıcak değil.

Sev'in gelişini güçlü bir gürültü müjdeliyor. Suyun sesini bastırarak kadar yüksek. Bir sopa dolap kapısına çarpıyor. Patenler ve kask çıkarılıp kenara atılıyor.

Kim olduğunu görmek için bakmama gerek yok. O dağınıklığı her yerde tanırım.

Hızlıca sabunlanıp duş girişine sırtımı dönüyorum. Kalbim sanki kaıyormuşum gibi atıyor. Sanki avcı ve av bir arada gibi.

Sev beni görünce suyun sesinden daha yüksek bir tıslama çıkarır ve içimi sıcak bir rahatlama hissi kaplar. Bu yeni bir şey, ama giderek daha fazla fark ediyorum. O etrafta olduğunda, endişeli ya da kızgın değilim. Her şey yolunda gidiyor. Her ne kadar ben de onun kadar azgın, şehvetli ve dağınık olsam da, o ve ben aynı yerde olduğumuzda, her şey olması gerektiği gibi.

Arkamda musluğu açtığını duyuyorum ve onu net bir şekilde görebilecek şekilde dönüyor. Lanet olasıca gerçek dışı görünüyor. Vücudu terden parlıyor. Kolları ve bacakları kaslı ve zayıf.

Saçları hala bağlı ve ben buna tahammül edemem.

"Saçını aç," diyorum ona, o musluğun altına girerken. Sesimde, ortadan kaldırmaya çalışmadığım bir çaresizlik var.

Sanki onu mutlu edecek bir şey söylemişim gibi gülümsüyor.

Kendini sertçe ovuşturup köpüğü duruladıktan sonra istediğini yaptı. "İster misin?" diye sordu, saç bandını bana ilk öpüştüğümüzde yaptığı gibi uzattı. "Evet, çok istiyorum."

Bana getirir ve ben onu bileğime takarken yanağını öper. Vücudunun sıcaklığı odanın sıcaklığını artırır. Ellerini kollarımda yukarı aşağı gezdirir. Sonra aynı şeyi sikime de yapar. Elektrik gibidir. Anında ısınırım. Zaten hissettiğim tahrik anında artar, benim için tanınmaz bir düzeye çıkar.

Gizli yerinden kayganlaştırıcıyı alır ve eline bolca sıkar, parmaklarını geri kalanıyla kaplamadan önce birazını benim deliğime sürer.

"Çabuk olmalıyız," diyor. Başımı sallayıp arkama uzanıyorum, her iki elime birer yanak alıp nazikçe açıyorum. Yine tıslıyor ve dudaklarını omzuma indiriyor, ısırmadan ya da öpmeden oradaki eti kemiriyor. "Bunu kaç kez düşündüğümü biliyor musun? Seni böyle sahip olmayı kaç kez hayal ettim?"

"Kaç kez?"

"Her zaman," diyor, girişimi okşarken. Zevk penisimde birikiyor ve zihnimi uyuşturan bir his halkamı yalıyor. "Blackeyes'e katıldığımdan beri bu odada bulunduğum ve sana bunu yapmayı düşünmediğim tek bir an bile olmadı. Tek bir an bile. Maçlardan ve antrenmanlardan önce en az iki kez, bazen üç kez mastürbasyon yapardım, böylece senin yanında duş alabilirdim ve sertleşmezdim."

Aynı anda iki parmağını içime sokuyor. Sinir sistemime acımasız, coşkulu bir saldırı. Nörotransmitterler aktive oluyor. Endorfinler sistemimi dolduruyor.

"Acele etmeliyiz bebeğim, bu yüzden gerçekten çok rahatlaman gerekiyor, tamam mı? İçine girebilmem için bana doğru bastır."

Uzun, şehvetli bir ses ağzımdan çıkar.

"Şşş, bebeğim, sessiz olmalıyız. Biri bizi duyabilir," diye fısıldıyor, parmaklarını biraz daha içeri sokarken. İki parmak hızla üç parmağa dönüşüyor ve Sev burada olmasaydı ve bana bunu anlatmasaydı, bunu kabul etmek zor olurdu. "İşte böyle, Tee. Çok iyi gidiyorsun. Gerilme, tamam mı? Direnme. Beni içeri al."

"Hazırım," diyorum kısa bir süre sonra.

"Uh-uh, bekle bebeğim. Hareket etme. Seni biraz daha açmam lazım."

Homurdanarak dizlerimi hafifçe büküyorum, parmaklarına daha derin bir şekilde saplanıyorum, şehvet ve temel ihtiyaçlar hareketlerimi her zamankinden daha beceriksiz ve sarsıntılı hale getiriyor. "Acele etmemiz gerektiğini söylememiş miydin?"

Sev çenemi avuçlar ve yüzümü kendisine doğru çevirir. Obsidyen gözleri benimkileri arar. "Sana zarar verecek bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun?"

Kafamı sallıyorum ve belki de ilk kez buna inanıyorum. Beni fiziksel olarak incitmeyeceği için değil. Bunu hayatım boyunca biliyordum, ama ilk kez, kalbimin de bedenim kadar onunla güvende olabileceğini hayal etmeme izin veriyorum.

"Seni asla incitmem," diye mırıldanır, nefesi boynumda sıcak. "Ölmeyi tercih ederim. Hazır olmadan bir saniye bile olsa sana girmeyi, tüm takımın, yönetimin ve her bir pist görevlisinin bizi yakalamasını tercih ederim."

Neden bu kadar tahrik edici olduğunu bilmiyorum, ama öyle.

Zihnim dönüyor ve insanların bizi böyle birlikte gördüğü sisli bir yere sürükleniyor. Ben çıplak, Sev arkamda duruyor. Ben eğilmiş, bacaklarım açık, onun için. Bir denizdeki yüzlerin şok olmuş bakışlarını hayal ediyorum. Geri çekilip gözlerini kırpışlarını. Gözlerinin sıcak yağ gibi vücudumdan aşağı akışını. Dişliler yavaşça dönecek. Sürpriz, şok ve belki biraz da tiksinti yerini tek bir şeye bırakacak: kıskançlık.

Sev'in beni sanki ona aitmişim gibi kalçamı tuttuğu için kıskançlık. Parmaklarının içime derinlemesine gömüldüğü, ruhumu yerinden oynatan tam da o kısmımı okşadığı için kıskançlık. Ama en çok da, onun benim olduğu için kıskançlık.

Ellerimle yanaklarımı ayırarak öne doğru eğilirim ve kendimi daha fazla açarım. O, güçlü ve kararlı bir şekilde parmaklarını içime sokar. Yüzümü önümdeki fayans duvara yaslar ve dişlerimi alt dudağıma sıkıştırarak inlemelerimi bastırırım.

Sonunda, sonunda hazır olduğuma ikna olduğunda, akıl sağlığım ipin ucunda sallanıyor. Sinirler ve heyecan birbirine karışıyor ve sonuç çılgın, titrek bir şey oluyor. O kadar tahrik olmuş ve ihtiyaçla ıslanmış durumdayım ki, kemiklerime işleyip onları lapa haline getirmiş.

Sev tekrar kayganlaştırıcıyı alır ve bu sefer penisine sürer. İçimdeki derin, bedensel kısımlar gevşer. Onun için daha önce açmadığım kısımlar. Parmakların, dillerin, hatta penislerin bile dokunamayacağı kısımlar. İçimde o kadar derinlerdeki kısımlar ki, daha önce kimsenin onlara yaklaşmasına izin vermemiştim.

"abuk olacağım, tamam mı bebeğim? İçine gireceğim ve olabildiğince nazik olacağım, ama yakalanmamamız için hızlı sikeceğim. Yoğun olacak. ığlık atmak isteyeceksin, bu yüzden kimse bizi duymasın diye elimi ağzına kapatacağım."

Neyse ki Sev'in refleksleri de çok hızlı. Öyle olmalı, çünkü elini, sözlerinin içimden çıkardığı öfkeli hırıltıyı yakalayacak kadar hızlı hareket ettiriyor.

Tek bir kesin hamlede içime giriyor. İki beden birbirine aşına olduğunda gerçekleşen türden bir hamle. Dünyadaki tüm güzel şeyleri, tüm güzel duyguları, tüm güçlü hisleri alıp omurgamdan kafatasımın tabanına kadar zorla iten türden bir hamle.

Ağzım açık kalır. Avucunun etli eti çığlığını bastırır. Yarıya kadar çıkar ve onu kaybetme tehdidi karşısında bacaklarım neredeyse tutunamaz hale gelir. Neyse ki, o da benimle aynı yerde. O da bunu benim kadar istiyor. Benim istediğim gibi istiyor.

Kalçaları hızla hareket ediyor ve kendini olabildiğince derine sokuyor.

Hızı hızlı, zevk ve yoğunluğu ezici. Duyularım boğuluyor. Sinir uçlarım ateşleniyor. Su yüzümden ve gövdemden akıyor, zonklayan sikimden aşağı damlıyor.

Sev, serbest elini vücudumun etrafında gezdiriyor, kaygan karnımı okşuyor ve sol meme ucuma ulaştığında duruyor. Onu sanki kendi malıymış gibi ele geçiriyor. Sanki her zaman onunmuş gibi.

"Sik, Tee," diye homurdanıyor. "Sert ve hızlı. Acele et. Sen boşalana kadar durmayacağım... Yapamam."

Sev başparmağı ve işaret parmağıyla meme ucumu yuvarlarken, ben de penisimi sıkıca kavrarım. Bu, aşırı bir duygu seli. Bir sel. Bir tufan. Kıçım, penisim, göğsüm, en iyi şekilde istila edilir.

Boşalmadan önce, ne olacağını biliyorum. Olmadan önce ne olacağını biliyorum. Zirveye ulaşmadan önceki sessiz anda, bir boşluğa giriyorum. Hazırlanmam için bir saniye veren, ağırlıksız bir boşluk. Ve inanın bana, buna ihtiyacım var, çünkü hayatımın en yıkıcı orgazmını yaşamak üzereyim.

Yıldırım gibi çakıyor, ışık hızıyla içimi parçalıyor. Taşaklarım geriliyor ve kık deliğim Sev'in etrafında kasılmaya başlıyor. Kör edici beyaz ve altın rengi bir ışık kıkımdan yükseliyor, vücudumdaki her hücreden geçip sikimden dışarı çıkıyor.

Tüm varlığım en saf haliyle zevkle doluyor, beni tamamen bitap düşene kadar sarsıyor.

Sev durmuyor ya da yavaşlamıyor. Sert ve hızlı bir şekilde devam ediyor, o kadar derin bir sikiş yapıyor ki, vücutlarımız her çarpıştığında belirgin bir ıslak şaplak sesi çıkıyor.

Sonunda, Sev'in adımları kesik kesikleşir, bana yaşattığı yumuşak, derin darbeler yerine daha kısa, spazmodik sarsıntılara dönüşür. Yüksek sesle inler, parmakları beni tırmalarken, içime sıcak bir yük boşaltır.

Giyinip arenadan ayrılmaya hazır olduğumuzda, vücudumdaki tüm gerginlik kaybolmuş, ama zihnim hızla çalışıyor ve düşüncelerim karışık. Bacaklarım titriyor ve yürürken, az önce yaşadıklarımın ardından kıkım seğiriyor. Bu, birlikte yaptıklarımızı nazikçe hatırlatıyor ve Sev'e baktığımda, aramızda beni aynı anda hem uçuyor hem de yere basıyormuşum gibi hissettiren rahat bir yakınlık var.

"Günün geri kalanında ne yapmak istersin?" diye soruyor arabaya binerken.

Filtreme tamamen bozulmuş durumda, bu yüzden cevabımı sansürlemiyorum. "Bilmiyorum. Yatağıma uzanıp başımı kenarından sarkıtarak bütün öğleden sonra boğazımı sikmeni düşünüyordum. Belki de içimde istediğim o izi elde etmek için çalışabiliriz diye düşünüyordum. Ama beni tanıyorsun. Ben kolay lokmam, daha iyi bir planın varsa onu yapabiliriz."

Onun alaycı bir şekilde, benim rahat bir insan olmaktan çok uzak olduğumu söylemesini bekliyorum, ama öyle yapmıyor.

Bana uzun uzun bakar, güzel kahverengi gözleri gittikçe yumuşar, ta ki onun bakışları gözlerimi yakana kadar.

"Kimse mükemmel olamaz, Tee," diyor o kadar sessizce ki, sanki bana değil de kendine söylüyor gibi. "Öyleyse neden sen mükemmelsin?"

SEV DELOREAN

TELEFONUM ÇALDI VE artık tanıdık bir korku hissi beni sardı, yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

İyi misin dostum? Son zamanlarda çok sessizsin.

Senin için
endişeleniyorum.

Bıçak dönüyor ve kemiklerinize işleyen buz gibi bir suçluluk duygusuna dönüşüyor.

Her şey yolunda. Meşguldüm, çok işim vardı.
Hepsi bu.

Bir sorun yok.

Yemin eder
misin?

Kahretsin. Nate ve sevdiği insanlar için endişelenme konusunda aşırı gelişmiş yeteneği.

Yemin
ederim.

Peki, gelecek hafta seni şahsen kontrol etmeye geleceğim.

Yutkunuyorum.

Sabırsızlanı
yorum.

Uzun bir hafta oldu. Her açıdan baş döndürücü derecede mükemmel. Yani, Çarşamba olması ve Nate ile LA Edges'in Cuma günü Tampa'da maç yapacağı gerçeği dışında her açıdan.

Yetişkin hayatımın çoğunu aktif olarak kaçınmaya çalıştığım hesaplaşma, doğrudan bana doğru geliyor.

Fazla düşünmemeye çalışıyorum çünkü fazla düşünmek hiçbir şeyi değiştirmiyor ve sadece kendimi daha kötü hissettiriyor.

Nate'in buraya geleceğini düşündüğümde hissettiğim en baskın duygu, derin ve ağır *bir hayır*. Bu zor bir mücadele. Her iki elim ve tüm vücut ağırlığımla korkunç bir şeyi uzak tutmaya çalışıyorum. Buna ek olarak, geceleri beni bulan ve içimi parçalayan yoğun bir üzüntü var.

Teddy de gergin. En azından öyle olduğunu düşünüyorum. O bunu benim hissettiğimden farklı hissediyor. O bunu korku olarak hissediyor. Nate'in ne söyleyeceğinden veya ne yapacağından değil, onun yaptıklarına benim nasıl tepki vereceğimden korkuyor. Benden emin olmak istiyor ve neredeyse emin. Bazen emin olduğunu düşünüyorum. Bazen bana baktığında, körü körüne inançla dolu sabit bir bakış görüyorum. Benim, onun düşündüğü adam olduğuma dair gerçek bir inanç. Onun olmamı istediği adam.

Diğer zamanlarda ise tereddüt ediyor. Sadece gülümsediğini görmek istediğim gözlerinde soluk mavi bir titreme var. Ben bakmadığımı sandığında çene kaslarını sıkıyor. Kollarını boynuma doladığında ve ağzı kulağıma yaklaştığında yumuşak, acil bir fısıltıyla konuşuyor.

"Yanlış bir şey yapmıyoruz, Sev." Sanki bunu söyleyerek bir şekilde doğru hale getirebilecekmiş gibi tekrar tekrar söylüyor.

"Tabii ki yapıyoruz," zoraki bir gülümsemeyle cevap veriyorum.

"Öyle değiliz. Yasayı çiğniyoruz gibi bir durum yok. İkimiz de rıza gösteriyoruz.

—"

Onu kesip, sıkıca tutarak saçlarına fısıldadım. "Öyle yapıyoruz ve ikimiz de bunu biliyoruz. *Arkadaşının küçük kardeşiyle yatma.*" Onu bıraktım ve çenesini kaldırıp bana bakmasını sağladım. "Bu, Bro Kodu'nun en başında yazıyor. Yasa olmayabilir, ama ciddi bir ihlal, Tee. Kırmızı kart ve oyundan atılma... Bu bir faul. Kaba bir faul."

O yüzünü buruşturup başka yere bakar. "O buraya geldiğinde ne yapacağız?"

"Hiçbir şey yapmayacağız. Onunla konuşacağım. Dürüst olacağım ve onu ikna edebilecek miyim bakacağım, sen ise bu işe karışmayacaksın." Gözleri kısılır ve haftalardır bana yöneltilmeyen bir sertlik belirir. Bunu özlememiştim, ama bu hak etmediğim anlamına gelmez.

"Peki." Diye homurdanır. "Bir oyun planı falan hazırlamak ister misin?"

"Hayır. Zorunlu olmadıkça bu konuyu düşünmemeye çalışacağım. İşler ciddileşmeden önce birkaç günümüz var, o yüzden elimizden geldiğince bunun tadını çıkaralım. Bu konuyu düşünmeyelim. Biliyor musun? Dışarı çıkalım. Neden gidip güzel bir şeyler yapmıyoruz? Seni yemeğe çıkarayım. Güzel bir biftek falan. Ne dersin?"

Asit yavaş yavaş etkisini yitirir. "Sanırım biftek yiyebilirim."

Hazırlanmak için yatak odasına doğru yönelir, ama durur ve geri döner. "Sana söylemeyi unuttum," der, mutfak tezgahını işaret ederek, "sana bir şey geldi."

Bir şey sipariş ettiğimi hatırlamıyorum, ama zarfın üzerinde benim adım yazıyor, yani sipariş etmiş olmalıyım. Zarfı açıyorum ve gülmemeye çalışıyorum. Haftalar önce büyük bir baskı altında sipariş vermiştim ve tamamen unutmuştum.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Önemli değil." Bu sadece onun merakını uyandırır.

"Göster bana."

Kutu gibi siyah bir tişörtü sallayıp, üzerinde yazan yazıyı okuyabilmesi için ona doğru tutuyorum: *Kaleciler Gariptir*.

"Kaleci tuhaf mı?" Ağzı açık kalır, dudakları öfkeyle büyük bir kare şekli alır. "Kaleci *tuhaf* mı? Bu fikri nereden çıkardın?" Burnunu çeker ve başını geriye doğru eğirir. Dudakları günahkarca güzel bir gülümsemeye bükülür. "Balıklarım ile konuştuğum için, değil mi?"

Gülümseyerek başımı sallarım.

"Üçlü şeyleri sevdiğim için mi? Eğer öyleyse, ritüellerin performansı artırdığı bilimsel olarak kanıtlanmış olduğunu bilmelisin." Yine başımı sallayıp daha çok gülümsüyorum. Kaşları çatılıyor. "Buzda dans edişimin yüzündense Sev, bu çok saçma. Sana *söyledim*, müziği kalçalarım da hissediyorum. Elimde değil."

O kadar sevimli ve yakışıklı ki. Yüzünü ellerimle tutup dudaklarından öpüyorum.

"Bir süre önce sipariş ettim," diye açıklıyorum, "şey, baştan çıkarma sırasında. Hani, gök mavisi boxer şortla

... Düşündüm ki, bunu sana alırsam, belki giyersin ve ben de senin yanında kalıp aynı zamanda aklımı kaçırmam."

"Ah, Sev," diyor, başını anlayışla sallayarak. "Beni ne kadar hafife alıyorsun."

Tiştirü benden alır ve mutfak tezgahına koyar, düzgün ve düz bir şekilde yaymaya özen gösterir. Üst çekmecedan mutfak makasını çıkarır ve aşırı bir özgüvenle tiştirü kesmeye başlar.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum aptalca.

"Senin oyun kitabından bir sayfa alıyorum, yaramaz çocuk."

Birkaç dakika içinde tiştir paramparça olur, kolsuz ve çok kısa kalır, Teddy ise mutfakta sadece siyah bir boxer şortla durmaktadır.

Emin değilim, ama o giysinin kalan parçasını başından çıkarırken, ben de déjà vu hakkında bir şeyler mırıldandığımı sanıyorum.

Değişiklikleri konusunda oldukça cömert davrandı, tek söyleyebileceğim bu. Koltuk altları uzun ve derin, omuzlarının yuvarlaklığını ve pazılarının şişkinliğini mükemmel bir şekilde vurguluyor. Hareket ettiğinde, koltuk altlarını ve meme uçlarını ortaya çıkarmak üzere olan süt beyazı tenini görebiliyorum.

"Bu da baştan çıkarma taktiğinin bir parçası mı?" Konuşmamdan, IQ'mu yirmi, hatta otuz puan düşürdüğünü anlayabiliyorum.

"Neden? Baştan çıkarıldığını mı hissediyorsun, yakışıklı?" Yakışıklı derken sanki görünüşümden bahsediyor gibi. Sanki bu bir iltifatmış gibi. Sanki ciddiymiş gibi.

"Biraz," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum.

Daha önce farkında değildim, ama o hareket etmeye başladığında müziğin çaldığını fark ettim. İlk başta uzaktan geliyordu, sessizce döşeme tahtalarının altında ilerliyor, Teddy ile aramızdaki mesafeyi kapatıyordu. Ritm ellerimden ve ayaklarımdan vücuduma giriyor, hayallerimi doğrudan damarlarıma döküyordu. Synthesizerlar ve katmanlı klavyeler vintage sesleri bir araya getirerek baş döndürücü bir ritim yaratıyordu.

"Bu eski şarkı da ne?" diye soruyorum.

Teddy tembelce omzunu kaldırır. "Mae'nin yerinde sürekli duyuyorum. Beğeniyorum."

Gary Wright'ın boğuk sesi, "Dream Weaver" odayı, Teddy'yi ve beni sihirle sararken, boynumun arkasını hafifçe kaşındırıyor. Şeffaf bir ses şeridi gerilir ve bizi birbirimize yaklaştırır. Koro yükselir ve Teddy'nin kalçalarına ulaşır. Onları sıvıya dönüştürür, yavaş ve kontrollü bir sekiz rakamı şeklinde gevşekçe yuvarlar. Karın kasları gerilir. Karnında çizgiler oluşur. Belini sararım ve onu olabildiğince yakına çekerim. Rüya gibi mavi gözler adımları fısıldar.

Onu öptüğümde, altımdaki zemin çöküyor ve düşüyormuşum gibi hissediyorum. Katları geçiyorum. Temelleri geçiyorum. Dünya'nın yüzeyini geçiyorum.

"İç çamaşırını çıkar," derim, o benim kucaklamamdan kurtulup kararlı adımlarla yatak odasına doğru yürürken. "Ama üstünü giymeye devam et."

Biraz başım dönüyor, muhtemelen bir süre Teddy bana sikini yedirirken başım yatağın kenarından sarkıyordu. Şimdi başımı yastığa dayayarak oturuyorum ve kalkıp yemeğe gitmek için motivasyon bulmaya çalışıyorum.

Teddy, taşındığım gün giydiği kot pantolon ve siyah tişörtüyle içeri giriyor. O gün taktığı zinciri de boynunda. Bayıldım. Tam bir döngü anı. Ne kadar çok şeyin değiştiğini ve ne kadar çok şeyin aynı kaldığını hatırlatıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, o dolabımı açıp içindekileri karıştırmaya başlarken.

"Senin giyecek bir şey arıyorum."

İş gibi aceleyle ceketlerimi karıştırıyor, şişme ceketleri ve takım elbiseleri görmezden geliyor. İstedikini bulduğunda durup bana dönüyor.

"Özgürlük yasaklandığında, sadece kanun kaçakları özgür olur," diye mırıldanıyor, eski ceketimi askısından çıkarıyor ve saf, orijinal günah gibi gülümsüyor.

Ceketi omuzlarına geçirip yavaşça dönerek bana gösterir. Ceket ona biraz büyük gelir, ama derisi eski ve yumuşacık. Hızla vücuduna uyum sağlar.

Yakayı hafifçe kaldırır. Kalbim

bir an durur.

"Ne dersin? Beğendin mi?"

"Oh, beğendim," derim, takdirle başımı sallayarak, zihnim Teddy'yi benim kıyafetlerimle görmek, onun vücudunda benim izimin damgasını görmekle eşdeğer olduğu basit bir yere kayarken. "Benim kıyafetlerimi giymeni seviyorum."

O sendeleyerek yaklaşır ve dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurur. "Öyleyse, senin iç çamaşırlarını da giydiğimi bilmelisin."

Kafam karışır, çünkü onun bir çift aldığını görmedim. "Ama ben giymiyorum..."

"Aynen öyle."

Siktir.

Teddy kot pantolonunun altında çıplak. Penisi serbest. Sınırsız. Kan serbestçe akıyor. Kot pantolon onu hafifçe okşuyor.

Uzun bir gece olacak.

"Dışarı çıkmak istediğinden emin misin?" Onun iyiliğini düşünerek soruyorum. "İstersen evde kalıp yemek sipariş edebiliriz."

"Olmaz," diyor kararlı bir şekilde. "Dışarı çıkacağız. Güzel bir akşam yemeği yiyeceğiz ve ben tüm zamanımı kulağına fısıldayarak, eve döndüğümüzde bana ne yapmana izin vereceğimi anlatarak geçireceğim."

Oof.

Hızlıca giyinip, ön kapıya doğru ilerleyen onun arkasında yürüyorum. Birkaç metre uzaklıkta olduğumuzda zil çalıyor. Birbirimize şaşkın şaşkın bakıyoruz ve o, "Kim olabilir ki?" diye soruyor.

Teddy, insanların kendi alanına girmesinden pek hoşlanmaz ve onların gelmelerini istemediğini belli etmek için epey çaba harcar, bu yüzden bu durum çok sıra dışı. İkimiz de kıpırdamadan, sessizce ve evde yokmuşuz gibi davranmaya kararlıyız.

"Belki Mae'dir," diye fısıldarım. "Belki bir şeye ihtiyacı vardır."

Rahatlamış bir şekilde, "Evet, muhtemelen öyledir. Onu son gördüğümde çikolatalı kurabiye pişirip bana getireceğini söylemişti," derim.

Hızla kapıya doğru yürür ve geniş, rahat bir gülümsemeyle kapıyı açar.

Gülümsemesi donar.

Gözleri büyür.

"Sürpriz," diyor Nathan.

TEDDY "T-DOG" O'REILLY

"N-NATE," diye kekelerim. "Sen buradasın."

Bariz olanı söylemek gibi olacak ama derin bir şok içindeyim ve bunu söyleyebildiğim için kendimi biraz etkileyici buluyorum.

Nate kapımın önünde duruyor. Yüzünde hafif bir gülümseme var ve çenesinin çizgisinde hafif bir kendini beğenmişlik parıldıyor. Saçları son gördüğümünden daha uzun ve son birkaç yıldır sakladığı sakalları kesmiş. Böyle farklı görünüyor. Olgun ama taze yüzlü, neredeyse eski günlerindeki gibi. Her iki eli de başının yanında, parmakları, kendisine göre verdiği mutlu sürprize uygun olarak uzanmış durumda.

"Sürpriz!" diye tekrar söylüyor. "Seni yakaladım mı? Yakaladım, değil mi?"

Seni yakaladım

iyi yakaladım."

"Evet," diye cevap veriyorum zayıf bir sesle. "Beni yakaladın."

Kollarını kanat açıklığı kadar açar ve beni kucaklar. Dudakları birbirine yapışır, köşeleri aşağı doğru kıvrılır. Bir an bu pozisyonda kalır, sonra gülümser. Yüzü eski, tanıdık bir resme dönüşür. Sadece bana ait bir resim.

"Buraya gel," diyor, başını sallayarak beni kollarına davet ediyor.

Ona ulaşmak için gereken iki titrek adımı atarım ve onun beni kucaklamasına izin veririm. Her zamanki gibi sıkı bir şekilde sarılır, kolları sırtımın ortasına dolanır ve nefesimi keser.

Nate, sıkıca sarılan insanlardan biri. Sıkıca, böylece onun samimi olduğunu anlarsın. Sıkıca, böylece kendini sevimli hissetmesen bile onun sevgisini hissedersin.

Beni bırakıp, yüzümde beni üzen veya endişelendiren bir şey olup olmadığını kontrol eder. Mucize eseri hiçbir şey bulamadığında, saçlarımı karıştırır.

Her zamanki gibi onu itiyorum ve o da her zamanki gibi gülüyor.

Beni tekrar kucaklar, bu sefer daha yumuşak ve daha uzun süre, çünkü bu sefer benim için değil. Onun için. "Seni özledim," diye fısıldar.

Kalbim, yüksekten düşmüş büyük bir bilye torbası gibi atıyor. Hızlı ve düzensiz. Hızlı ve düzensiz. Anksiyete ciğerlerime giriyor ve oksijenimi çalıyor.

Panik beni boğuyor ve tek düşünebildiğim şey, *Sev'in ceketini giydiğim*.

Nate beni yana çekiyor, bir elini boynuma doluyor ve Sev'i kendine doğru çekip kucaklıyor. Sev'in hareketleri sert, vücudu benimkine değdiği yerde gerginlikten kaskatı.

Nate bunu fark etmiyor gibi. "Ben de seni özledim dostum," diyor ve Sev'in sırtına elini vuruyor.

O ikimizi de serbest bırakır ve biz daireye geri gireriz, Sev ve ben sanki bu durumun yarattığı karmaşayı hafifletmeye yardımcı olacağını düşünürcesine birbirimizden uzaklaşırız. Nate de bizi takip eder, çantalarını sürükleyerek içeri girer ve onları Ragnar'ın akvaryumunun yanına bırakır. Ön kapı kapanır ve ardından hafif bir sessizlik olur. Sadece birkaç saniye sürer, ama sessizlik yüksek ve keskindir.

Bu, hiçbir şey ifade etmemesi gereken bir an. Kolay bir sohbetle doldurulması gereken bir an. Kan kardeşler ve seçilmiş kardeşler arasındaki sıradan şakalaşmalarla.

Sessizlik uzar, daha yüksek ve keskin hale gelir.

Nate, Sev'e, sonra bana, sonra tekrar Sev'e bakar. Her zamankinden biraz daha sert göz kırpar. Göz kırpmadan önce gözleri parlak ve berraktır. Rahat ve mutludur. Gözlerini açtığında biraz daha odaklanmış görünürler.

Çenem çalışıyor, ama ses çıkmıyor.

Sev aşağıya bakıyor, boynundaki tendonlar gergin. Yutkunmaya ya da konuşmaya çalışıyor, ama boynundaki tendonlar bunu engelleyecek kadar gergin. Gergin ve bu belli oluyor. Hayır, gergin değil. Suçlu. Bu, sanki taşa kazınmış gibi yüz hatlarına yazılmış.

Nate'in göğsü inip kalkıyor. Kaşları alçalmış ve dudakları yavaş yavaş ince bir çizgiye dönüşüyor.

Kimse uzun süre konuşmuyor, ben de gevezelik etmeye başlıyorum. "Biftek ve patates... akşam yemeği. Sen gelmeden önce dışarıda akşam yemeği yemeyi düşünüyorduk ve sen

biliyor musun? Hep birlikte gidelim. Sadece sıradan bir arşamba akşamı yemeği olacaktı, ama şimdi *bir kutlama* olabilir, çünkü sen buradasın ve biz çok şaşırdık. Yani, o kadar da şaşırmadık. Ben şaşırdım ve Sev... ayrı bir şekilde şaşırdı."

Nate gözünü kırpmıyor. Gözlerime bakıyor ve benim gözlerim, orada gördüklerimle yüzleşmek istemeden, yüzleşemeyerek, onun gözlerinden kayıyor.

Bana doğru adım atar.

"Neden bunu giyiyorsun?" diye sorar, iki parmağıyla Sev'in ceketinin yakasını hafifçe çeker.

"Ben, şey..."

Kalbim gırtlığımda, onun olayı anlamaya çalışmasını izliyorum. Yüzü belirgin aşamalarla değişiyor, farkındalık somut bir şeye dönüşürken daha sert ve daha acımasız hale geliyor.

Hızla gözlerini kırıştırır ve her şey bittiğinde derin bir nefes alır. Anlamıştır.

Burun delikleri genişler, dişleri öfkeyle parlar ve öfke hızla öfkeye dönüşür. Dönerek Sev'e karşı karşıya gelir. "Ciddi misin? Bu gerçekten oluyor mu? Kardeşimle yatıyor musun?" Sev cevap vermek için ağzını açar, ama Nate onun söyleyeceklerini dinlemeye beklemez. "Öylesin, değil mi? Tanrım, dalga geçiyorsun herhalde. Bu saçmalıkla dalga mı geçiyorsun benimle?"

Nate kolunu uzatır, düz eliyle Sev'in göğsüne yeterince sert bir şekilde vurur ve onu yarım adım geriye iter. Sev'in çenesi gerilir, ama başka bir tepki vermez. Dudakları sıkıca birbirine yapışmıştır ve Nate onu sertçe itmemiş olsa da, Sev incinmiş gibi görünür. Acı çekiyormuş gibi. Kaburgaları kırılmış gibi.

"Teddy, odana git," diyor Nate, gözlerini Sev'den ayırmadan.

Daha önce hiç böyle konuşmamıştı, sesi o kadar sert ve gergindi ki buzu kesebilirdi. Ne yapacağımı bilmiyorum. Normalde, benimle böyle konuştuğu için ona kızardım. Bana tepeden bakarak. Ne yapmam gerektiğini söyleyerek. Şu anda, tepkilerim biraz yavaşladı.

"*Odana git!*" Bu sefer, bunu söylemiyor. Bağırıyor.

Ayaklarım beni geriye, patlamadan uzaklaştırıyor.

Sev hızlı hareket ediyor. Sessizce. Sessizce. Nate ile benim aramda dururken, mürekkep siyahı saçları su gibi arkasında akıyor. Bir savaşçı gibi hareket ediyor. Tamamen uyanık bir kurt gibi. Yalnız yola çıkmaya hazır bir sürü hayvanı gibi.

Daha önce gördüğüm bir şey gibi hareket ediyor. İyi tanıdığım bir şey.
Sevdiğim bir şey.

"Onunla böyle konuşma," diyor Sev sessizce.

Nate'in gözleri öfkeyle parlayarak açılır. "Bana ne dedin sen?"

"Duydun beni. Ona öyle konuşma dedim. *Kimse* Teddy'ye öyle konuşamaz." Sev, nefesini toparlamak için bir an durur. Dikkatlice yutar, üzgün ama kararludur. "Sen bile."

Nate zor nefes alıyor ve yumruklarını sıkıyor. Buz üzerinde biriyle kavga etmeden önce yaptığı gibi öne eğiliyor. "Seni tanıdığımdan beri senden tek bir şey istedim, Sev. *Tek bir şey*. Birden fazla kez istedim ve çok net oldum: *Kardeşimi sikme*." Son dört kelimeyi Sev'e tükürüyor, her birini agresif bir tıslama ile vurgular.

"Neden hepimiz bir dakika ara vermiyoruz?"

diye öneriyorum. Sev ve Nate tepki göstermiyor ya da cevap vermiyor.

"Sana güvenmiştim." Nate'in çenesi titrer, öfke başka bir şeye dönüşür. Daha kötü bir şeye. İhanet. "Ve sen yine de onunla yattın. Bunun bana, ona, bize ne yapacağını biliyordun. Ve yine de onunla yattın."

Elini saçlarının arasından geçirir, ensesine geldiğinde sertçe çeker. Saçlarını bırakır ve kolunu indirir, sanki elinden hoş olmayan bir şeyi silkeliyormuş gibi elini çıkarır. "Sen bir pisliksin, biliyor musun?" der Sev'e. "İstediğin herkesi elde edebilirsin. Herkesi. Cinsiyetle sınırlı değilsin bile. İstediğin herkesi elde edebilirsin. Bu gezegende sekiz milyar insan var ve bunlardan herhangi birini elde edebilirsin, ama neden benim kardeşim olmak zorunda?"

"Evet!" Sev'in sesi de daha önce duyduğum hiçbir sese benzemiyor. Birincisi, daha yüksek ve daha sert. Kemiklerine kadar soyulmuş. İçinden gelen gök gürültüsü gibi kırılıyor, çatlıyor. "*O olmak zorunda!* Ben de bunu söylüyorum. Sekiz milyar insan arasından, o olmak zorunda. O. Yıllardır o ve artık buna karşı koyamıyorum. Yapamıyorum, istemiyorum... ve bu sikişmek de değil. Kardeşini sikmiyorum. Ona aşığım."

Sev'in göğsü çöküyor, nefesi kesiliyor ve ellerini Nate'e doğru kaldırıyor, avuçları açık. Omuzları yükselip alçalıyor ve elleri gevşek bir şekilde yanlarına düşüyor. "Seni sevdiğimi biliyorsun, Nate." Şimdi yumuşak bir sesle konuşuyor. Gözleri de yumuşak, ama içinde daha önce olmayan bir kesinlik, bir çelik var. "Seni uzun zamandır seviyorum ve ne olursa olsun... seni her zaman seveceğim. Umarım

senin arasında seçim yapmamı istemezsin." Bir süre durur, kendini toparlar ve doğru kelimeleri bulur. "Ama eğer istersen... Onu seçerim."

Nate gözle görülür şekilde yüzünü buruşturur, kollarını göğsünde kavuşturur ve hızla birbirini izleyen çeşitli ifadeler takınır. Öfke ve acı gibi büyük duygular, daha küçük, daha hafif duygulara yerini bırakır. Üst dudağını kıvrarak hoşnutsuzluk gibi görünen bir ifade takınır. "Onu seviyor musun?"

Sev dikleşir, omuzları genişler, göğsü dışarı çıkar.

"Evet." "Çok mu?"

"Evet."

"Her şeyden çok mu?"

"Her şeyden çok. Herkesten çok." Sev başını çevirir, dikkatini Nate'ten bana yöneltir. "Aklımdan çok."

Kalbim şoktan bir kez, dizginlenemeyen sevinçten üç kez çarpar. O kadar hızlı ve şiddetli çarpar ki, göğsüme sığmaz hale gelir ve gözlerim yaşlarla dolar, elim ağzımı kapatır. Sadece sözleri değil. Onları söyleme şekli de değil. Konuşurkenki bakışları. Kesin. Sarsılmaz. Hiç şüpheye yer bırakmayan.

Benim ona her zaman güvendiğim gibi, o da bana güveniyor.

Nate duraksar, başını ikimizin arasında ileri geri sallayarak, dudaklarını hoşnutsuzlukla büzüştürür ve sonra spor çantasını tekmeler. Garip bir tekmedir. Anlamlı ama şiddet içermeyen küçük bir tekme. İkimize de sert bir bakış atar ve başını yavaşça sağa sola sallar.

Gideceğini sanıyorum ama gitmiyor. Bunun yerine, yanımdan geçip mutfağa doğru yürürken, Sev ve benim ne kadar pislik olduğumuzu mırıldanıyor. Bu da etkisiz kalıyor.

"Nate, ne yapıyorsun?" diye sorarım, onun peşinden koşarak.

Buzdolabını açar. "İçki içmem lazım, o yüzden bira alıyorum," der. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

"Oh," diyorum, "bunu yapmana gerek yok. Ben senin için alabilirim."

Elinden kutuyu alıp açtım. Yüzündeki ifade hiç değişmedi. Hâlâ bulduğu şeyden çok hoşnutsuzdu, bu yüzden büyük bir gösterişle bir bardak alıp ona bira döktüm, güzel bir köpük oluşması için bardağı kırk beş derecelik açıyla tutmaya özen gösterdim. Ona barış getireceği bilinen bir armağan gibi uzattım. "Al bakalım."

Üç büyük yudum alır ve kanepeye kendini atarken hırıltılı nefes alır. Yanına oturur ve elimi omzuna koyarım. Neler olduğunu anlamam bir saniye sürer

ama bunun olumlu bir şey olduğunu düşünüyorum. Hâlâ burada olması iyi bir şey. Hiç mutlu değil ama gitmedi, Sev'e yumruk atmadı ve onu bizim aramızda bir seçim yapmaya zorlamadı.

Bunu bir zafer olarak görüyorum.

"Bunun şok edici olduğunu biliyorum Nate ve bunun için üzgünüm. Sana bunu böyle söylemek istemedik ama, sence ne olacak? Bence bunu sindirmek, rahatlamak, sakinleşmek ve iyice düşünmek için zamanın olduğunda, bunun o kadar da kötü olmadığını ve aslında tüm bunlarla bir sorunun olmadığını fark edeceksin. Ne dersin?"

Gözleri eskisi kadar boş değil ve ağzının köşelerinde isteksiz bir gülümseme belirmiş. "Bunu kabullenmek zorundayım, değil mi? Bu konuda bir seçim şansım yok."

"Hayır," diye onaylıyorum, omzuna hafifçe vurarak ve ses tonumu yatıştırıcı tutmaya çalışarak. "Gerçekten yok."

O homurdanarak bir yudum daha bira içti. "Bunu

çok iyi idare ediyorsun," diye yalan söyledim.

Bu, ondan biraz daha neşeli bir homurtu kopardı.

Sev birkaç bira ve küçük bir kase fıstıkla yanımıza geldi. Fıstıkları Nate'in önündeki sehpa koydu ve bana bir bira uzattı.

Yanımda oturur ve ben de annesinin battaniyesini dizlerimizin üzerine çekerim. Üçümüzü rahatça örtecek kadar büyük olmadığı için, normalde olduğundan biraz daha yakın oturmak zorunda kalırız. Bu şartlar altında, bunun kötü bir şey olmadığını düşünüyorum.

Uzun süre kimse konuşmaz ve Sev, içinde bulunduğumuz durumdan dikkatimizi dağıtacak bir şey bulmak için kanalları gezer.

"Söylediklerinde ciddi miydin?" Bir saniye daha dayanamayarak Sev'e fısıldarım. "Beni gerçekten seviyor musun?" Sev eğilir, başını eğerek alınlarımız neredeyse birbirine değecek hale gelir.

"Öyle olduğunu biliyorsun, Tee." Çaresizce iç çeker ve parmağının arkasını yanağımda gezdirir. "Nasıl aşık olmayabilirim ki?"

"Aman Tanrım!" diye inler Nate. "Şimdi öpüşeceksiniz, değil mi? Of. Tanrım. Öpüşeceksiniz, değil mi? Tam da istemediğim şey bu. İkiniz öpüşüp, çiftlerin yaptığı tüm o şeyleri yapacaksınız ve... beni her zaman dışlayacaksınız."

"Öyle olmayacak dostum," diyor Sev içtenlikle. "Asla öyle bir şey yapmayız. Ne zaman istersen bizimle takılabilirsin. Seninle birlikte olmayı seviyoruz. Bu değişmeyecek."

"Öyle olmasa iyi olur," diyor Nate. "Ve bil diye söylüyorum Sev, Tee'yi incitirsen seni pataklarım."

"Evet, Sev," diye alay ediyorum. "Dikkatli olsan iyi olur, yoksa Nate kıcını tekmeler."

"Sen de dikkatli olsan iyi olur," diyor Nate bana. "Eğer ona zarar verirsen, senin de kıcını tekmelerim."

"Bir süre kimse kimseyi dövmesin de, bakalım işler nasıl gidecek," diyor Sev mantıklı bir şekilde.

Nate bunu düşünür, homurdanır ve puflar, sonunda sakinleşir. ESPN'de bir maç buluruz ve bir süre sonra Sev kalkar ve biralarımızı yeniler. Maç ikinci yarıya girerken, üçümüz kolay bir dostluk ortamı yaratırız, ekrandaki oyunculara tavsiyelerde bulunur ve hakeme harika bir maçı kaçırdığını söyleriz.

Her geçen dakika göğüs kafesim biraz daha genişliyor, ta ki sonunda kalbim o kadar doluyor ki, garip tiz sesler çıkarmaya başlıyorum.

"Sen küçük bir pisliksin, biliyor musun Tee?" Nate başını sallayarak, onaylamayan bir ifadeyle gülümsemenin ilk belirtilerini gizliyor. "Sen hep böyleydin. Her zaman kendi istediğini yaparsın."

"Mm," diye onaylar Sev, gözünü ekrandan ayırmadan. "O şımarık bir velet. Her zaman öyleydi."

Nate bir yudum bira içer ve maske çatlar, ince bir diş minesini parçası ortaya çıkar.

Nate ve Sev birbirlerine bakar, bir an dururlar ve sonra kahkahaya başlarlar.

"Onun böyle olması bizim suçumuz," derler neredeyse mükemmel bir uyum içinde.

Kendimi şiddetle savunurum, ama oybirliğiyle beni reddederler, bu yüzden dikkatimizi tekrar oyuna veririz.

Ekranda büyük bir beyaz sayfa var ve oyuncular buzun her yerine dağılmış durumda. Bu tanıdık bir sahne, avucumun içi gibi bildiğim bir sahne, ama maçı takip etmekte zorlanıyorum. Gözlerim buğulanıyor çünkü Sev burada, Nate de öyle. Evimdeyim, en sevdiğim iki insanın arasında sıkışmış durumdayım. Nate kolunu omzuma dolamış, Sev ise battaniyenin altında elimi tutuyor. Arada sırada elimi nazıkça sıkıyor ve gözlerime bakıyor.

Nate bakmıyorken, "Seni seviyorum, Teddy Bear" diyor. Ben de aynısını yapıyorum.

Geçmişimin en güzel anları bu gece bana çok yakın geliyor, geleceğimin en güzel anları da öyle. Doğru yerdeyim. Olmam gereken yerde. Ait olduğum yerde.

Nate solumda, Sev sağımda. Ben ortadayım, dünyadaki en mutlu adam gibi gülümsüyorum.

EPILOG

Teddy "T-Dog" O'Reilly - Dört ay sonra

SEV'in beklediği telefon üç hafta önce geldi. Birçok yönden, o gün diğer günlerden farksızdı. Tek büyük fark, Sev'in annesiyle görüşmesini bitirdiğinde yüzündeki ifadeydi.

"İşte bu," dedi. "O hazır." O da hazır görünüyordu.

Gergin ya da korkmuş görünmediğini söylemiyorum. Öyleydi, ama bundan daha çok, hazır görünüyordu. Ve hazırdı. Aynı günün ilerleyen saatlerinde Alabaster'a indik ve tabii ki Nate, vardığımızda bizi bekliyordu. Her zamanki selamlamasıyla karşıladı bizi: "Vay, hain piçler buraya gelmiş" ve iki tane nefes kesici kucaklamasıyla.

Nate ve ben, Maria'yı o evden çıkarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırдық, ama sonuçta Sev'in rüzgârında durmaktan başka bir şey yapmamıza gerek kalmadı. Gözünü kırpmadan babasıyla yüzleşti ve tüm gücünü ortaya koydu.

Eğer bir şeyden eminimse, o da babasının artık Sev'in kim olduğunu bildiğidir. O hiçbir zaman bir fil değildi. O, bir direğe zincirlenmiş bir çocuktü, ama şimdi o, direkleri yerinden söken bir adam. O sıkışıp kalmış değil ve bir kurban da değil. O, tanıdığım en iyi adam.

Maria son birkaç haftadır bizimle kalıyor. Sev'in onun için satın aldığı daireyi birkaç kez görmeye gitti ve çok beğendi. Doğrusu, bence taşınmaya hazır olabilir, ama Sev onu bir süre daha yanında tutmak istiyor ve açıkçası ben de öyle. Çok zor günler geçirdi ve harika bir misafir.

harika bir misafir. Onun burada olması Sev'i ne kadar mutlu ettiğini görmek o kadar güzel ki, bunun bitmesini istemiyorum.

Aslında, mutlu doğru kelime değil. Annesinin güvende olduğunu bilmek Sev'i mutlu olmaktan daha fazlasını yaptı. Ona huzur getirdi. Artık gününü daha önce olmayan bir kaygısızlıkla geçiriyor ve geceleri eskisine göre daha çabuk uykuya dalıyor.

"Vay canına," diyor Sev banyoya girerken. Dairenin geri kalanındaki ışıklar sönmüş ve Maria misafir yatak odasında yatıyor. "Çok seksi görünüyorsun."

Kapıyı kapatır ve kilidi çevirirken yüzünde şehvetli bir gülümseme belirir.

Belimde bir havlu var, başka bir şey giymiyorum ve o haklı. Gerçekten seksi görünüyorum. Duştan yeni çıktım, sıcak ve temizim ve buharla birlikte odada olasılıklar da dolaşıyor.

Maria'nın burada olmasından çok keyif alsam da, evinde misafir ağırlamanın bazı dezavantajları var. Bunlardan biri, düzenli olarak seks yapamaman. Bunu hissetmeye başlıyorum ve Sev'in de hissettiğini biliyorum.

Makyaj aynasında gözlerine bakıyorum ve bakışlarım vücudunda geziniyor.

Tanrım, ne kadar çekici. Küçük Gay Teddy'nin hiç şansı yoktu. O vücut, o gülümseme ve o burun. O dudaklar. Tanrım, o dudaklar.

Bu kadar uzun süre kendimi tutabildiğime şaşıyorum.

Ben dişlerimi fırçalarken arkamda duruyor, boynumdan ve omuzlarımdan su damlacıklarını öpüyor. Her küçük öpücük, ardında bir sıcaklık hissi bırakıyor.

Tükürüyorum, ağzımı çalkalayıp kuruluyorum. Sev beni bırakmadan, ona dönmem için bana sarılmasını gevşetiyor.

"Sence annem bugün nasıl geçirdi?" diye soruyor.

"Bence iyi bir gün geçirmiştir. Bu sabah Mae'nin evine kahve içmeye gittik ve biz oradayken baban yine farklı bir numaradan onu aramaya çalıştı. Annem hiç aldırış etmedi. İlk üç aramayı görmezden geldi, dördüncü aramadan sonra çantasından telefonunu çıkardı ve sakince çöp kutusuna attı."

"Telefonunu çöpe mi attı?"

"Evet, ona yeni bir tane sipariş ettim. Yarın veya ertesi gün gelmesi gerekiyor."

"Ona yeni bir telefon mu aldın? Neden eski telefonun SIM kartını çıkarmadın?"

İç çektim. "Bu sembolik bir hareketti Sev. Onun yapması gereken bir şeydi. Sonra oturup hiçbir şey olmamış gibi kahvesini yudumlarken nasıl görüldüğünü görmeliydin. Mae, 'Ah tatlım, onun saçmalıklarıyla işin bitti' dedi."

Sev o kadar gururlu ve umutlu görünüyor ki, ağlamak istiyorum. "Mae öyle mi dedi?"

"Evet, ve onun nasıl biri olduğunu bilirsin. O her şeyi *bilir*."

Beni sıkıca kucaklar ve hafifçe iç çeker. "Bu beni çok mutlu ediyor."

Ben de ona sarılırım ve sonra ona bakarım. "O iyi olacak, Sev, göreceksin."

"Nereden biliyorsun?"

"Seni tanıdığım için biliyorum." Elimi uzatıp parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, başını nazikçe aşağı çekerek alnını alnıma yaslıyorum. "Senin, babandan geldiğini düşündüğün bir yanın olduğunu biliyorum. Her zaman güvenmediğin ve belki de her zaman gurur duymadığın bir yanın." Neyi kastettiğimi biliyor, bu yüzden kısa ve öz bir şekilde başını sallıyor. "Bunun kötü bir şey olduğunu, seni tehlikeli hale getirebilecek bir şey olduğunu düşünüyorsun, ama yanılıyorsun. Sen tehlikeli değilsin. Şiddet eğilimli ya da öngörülemez değilsin. Sen bir savaşçısın. Bir hayatta kalan. Arada fark var." Kafasını bana biraz daha yaklaştırıp ona daha sıkı sarılırım. "Sen baban gibi değilsin, Sev. Sen annen gibisin."

Başını eğip boynuma gömüldü. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye mırıldandı. "Ben duymam gerektiğini bilmeden önce, duymam gerekenleri nasıl biliyorsun?"

"Ah, şey, bak, mesele şu ki," derim, yüzümü ciddi bir ifadeye büründürmeye özen göstererek. "Hayatımın çoğunu sana takıntılı olarak geçirdim, bu yüzden seni çok yakından gözlemledim ve bu da bana senin ruhun hakkında harika içgörüler kazandırdı."

Gözleri gülümsemeyle parıldadıktan sonra, gözlerini yukarı doğru çevirerek abartılı bir göz devirme hareketi yaptı. Popoma, vücudumun alt kısmına sıcaklık yayacak kadar sert bir tokat attı.

"Yarınki maça hazır mısın?" diye soruyor.

Üst dudağımı yukarı ve yana doğru çekerek sahte bir şok ve gerçek bir kibir karışımıyla tepki verdim. "Dalga mı geçiyorsun? Ben doğuştan hazırım. Hazır olup olmadığımı sormamalısın. Onlara hazır *olup olmadıklarını* sormalısın."

Sev kuru bir kahkaha attı. Yarın sezonun son maçı ve biz Vipers ile oynayacağız. Born ready or not, we are at a major

dezavantaj. Bu sezon neredeyse durdurulamazlar ve bu yıl Stanley Kupası'nı eve götürme favorileri.

Yarınki maç Tampa'da oynanacak, umarım bu bize avantaj sağlar. Tanrı biliyor ki, buna ihtiyacımız var.

"Ben'in maça gelebileceğini duydun mu?"
diyorum. "Evet, duydum."

Vipers ile maç yaparken tribünde bizi izleyen Ben'i düşünmek çok hoş. Rahatlatıcı, cesaret verici bir düşünce. Takımın moralini yükseltecek bir şey. Ama fazla umutlanmak istemiyorum. Geçen sezon birkaç kez maça gelmesi gerekiyordu ama gelmedi.

"Sence bu sefer gelecek mi?"

"Yarın orada olacak," diyor Sev, içeriden bilgi sahibi birinin kesinliğiyle.

"Nereden biliyorsun?"

"Öyle hissediyorum."

"Bryce ile konuştun, değil mi?"

"Belki de konuştum," diyor ve boynumda birkaç damla su bulup onları yalıyor.

"Bubba nasıl?" Zavallı Amelia. Çok güzel bir ismi var ama hiçbirimiz onu kullanmıyoruz. Tüm ekip ona Bubba diyor, sanki bu onun resmi adymış gibi. İyi haber şu ki, şu anda evde ve durumu iyi. Bryce bize düzenli olarak video güncellemeleri gönderiyor ve hepimiz onun sevimliliğine hayran kalıyoruz. Ne zaman yeni bir şey yapsa, sanki maçın galibiyet golünü atmış gibi seviniriz. Geçen gün elini ağzına sokmayı başardı ve sanki bunu kasten yapmış gibi görünüyordu. Yemin ederim, soyunma odasında gözleri yaşlı birçok erkek vardı.

Bryce sezonun geri kalanında oynamayacak ve henüz resmi olarak açıklanmasa da, sporu bırakmaya karar verdi. On iki yıldan fazla bir süredir profesyonel hokey oynadı ve muhteşem bir kariyeri oldu. Onun ayrılmasına üzülmeyi söyleyemem, ama kararını anlıyorum. O, baba olmak için doğmuş adamlardan biri ve şimdi bir baba olduğu için, onu ailesinden uzaklaştırmak için dünyadaki hiçbir para yeterli değil.

"Bryce dış çıkarıyor olabileceğini düşünüyor,"
diyor Sev. "Diş mi? Bunun için biraz küçük
değil mi?"

"Evet, ama Bryce onun neredeyse kesin olarak üstün yetenekli olduğunu ve bu nedenle gelişim aşamalarını erken geçeceğini söylüyor."

"Hmm," diyorum. "Erken diş çıkarma yetenekli olmanın bir işareti mi sence? Çünkü ben bundan emin değilim."

"Üstün zeka konusunda hiçbir şey bilmiyorum. Ama her halükarda, Bryce onun salya akıtma videosunu çekip yarın bize göndereceğini söyledi."

Gülüyorum ve Sev ciddi bir şekilde boynumu öpmeye başlıyor, gırtlığımı ısıyor.

"Siktir, o gülüşün bana ne yaptığını bilmiyorsun, Tee."

Çıkardığım ses değişir, bir oktav düşer ve belirgin bir şekilde boğuklaşır.

Sev mırıldanır ve elini göğsümden aşağı doğru sürükler, bunu yaparken cildimi yakar. Havlumu çıkarır, bir an açık tutar ve sonra yere düşürür. Tek kelime etmez, ama gözlerindeki karanlık parıltı, onun da ruh halinin değiştiğini gösterir.

Birbirimize donmuş bir şekilde bakıyoruz. İkimiz de diğerinin ilk adımı atmasını bekliyoruz.

Aramızdaki hava gerginleşir, cildimde karıncalanma hissi yaratır ve beni heyecanlandırır.

Sonunda, kimin ilk hamleyi yaptığını söylemek zor. O olabilir. Ben olabilirim. Dürüstçe söyleyemem. Bir an birbirimize bakıyoruz, bir an sonra ben onun pantolonunun beline yapışıyorum ve o da elini sıkıca benim sikime doluyor. Dokunduğumuz anda her şey *başlıyor*. Havai fişekler ve patlayıcılar. Fırladıklar ve roketler. Birbirimize homurdanıp tırmalarken vücutlarımız birbirine çarpıyor.

Ellerimiz

birbirini

kavırıyor.

Dişlerimiz

birbirini ısıyor.

Sev benden önce nefes almak için başını kaldırıyor ve azıcık aklını kullanarak beni duvara itiyor. Buz gibi fayanslar arkamdan bana çarpıyor, beni soğutuyor ve ateşe veriyor, o da ikimizin sikini sıkıca avuçluyor.

"Havlu askısına tutun," diyor bana.

Gözümü kırpmadan itaat ediyorum.

Arkamdaki dar metal direğe tutunurum ve penisimi öne doğru uzatırım, penisimin sertleşmiş başı onun sertleşmiş penis başına çarptığında tıslarım. Her zamanki gibi, penislerimiz birbirine değdiğinde güzel bir şey olur. Bir uğultu. Sinir uçlarımı titreten bir bulanıklık. Sev'in eli, elinin kolayca kaymasını sağlayacak kadar ikimizden de yeterli miktarda ön sıvı çıkana kadar yavaşça yukarı aşağı hareket eder.

Bizi sert ve hızlı bir şekilde mastürbasyon yapmaya başlar, bir kez durup parmaklarını dilimin altına sokar, orada biriken tükürüğü bulur ve onu kayganlaştırıcı olarak kullanır.

Dağınık ve çılgınca. Çaresiz ve şehvetli. İlk kez gibi hissettiren çılgın bir sürtünme seansı.

İkimiz de ağızımızdan nefes alıyoruz, ateşli öpücükler çalıyoruz ve birbirimizin ciğerlerinden hava çekiyoruz.

Orgazmlarımız baş döndürücü bir hızla yükseliyor.

İlk kez gibi hissediyorum, ama öyle değil. Yıllardır birbirimizi arzuluyorduk. Bekledik. Mücadele ettik. Özledik.

Ve buna değdi. Beklemeye değdi. Acıya değdi. Çünkü dokunduğumuzda, sihirli bir şey oluyor.

Sev artık vücudumu o kadar iyi tanıyor ki, ben farkına varmadan orgazm olacağımı anlıyor. Arkamdaki raftan bir havlu alıyor ve birkaç saniye içinde bana uzatıyor. Bir ucunu tutup dudaklarına bastırırken, diğer ucunu ağızma sokup ısıırıyorum.

İki sarsıcı orgazm aynı anda patlar.

"Ben'in burada olduğu doğru mu?" "Kalabalığın içinde mi?"

"Gerçekten burada mı?"

Soyunma odası çalkalanıyor ve konuşmaların tek bir konusu var: Ben Stirling.

Koç, sakinleşmemizi bekler ve nadiren gördüğümüz bir gülümsemeyle gülümser. "Resmi olarak doğrulandı beyler. Ben Stirling orada ve sizlerin kışlarını o buzun üzerine atıp Vipers'a bu takımın neyden yapıldığını hatırlatmanızı bekliyor."

Oyuncular ve koçlar aynı anda haykırışlar atıyor. Omuz omuza, kol kola birbirimize sarılırız. Sev, odadaki herkesin gözleri üzerindeyken ortada durur. Giysilerini giymiş ve hazırdır. Saçları arkaya toplanmıştır. Kaskı kolunun altına sıkıştırmıştır. Yavaşça döner, her oyuncunun bakışlarıyla karşılaşır ve bir saniye boyunca bakışlarını üzerinde tutar, odadaki herkesin fark edildiğini hissettirir. Gözleri

benimkilere takılıyor ve yumuşuyor. Gözlerinin köşelerinde küçük kırışıklıklar beliriyor ve bana bilmek istediğim her şeyi anlatıyor.

Onun her yerinde sevgi yazıyor ve bana baktığında onun da bunu gördüğünü biliyorum.

Hazırsın, diyorum ona. Bunu yapabilirsin.

Adem elması titrer, kısa bir süre takılır ve sonra yerine geri kayar.

Gözlerini aşağıya indirir ve tekrar yukarıya kaldırır.

Odanın tüm havasını emmiş gibi uzun ve derin bir nefes alır.

"Blackeyes." Sesi odayı sarsar, gök gürültüsü gibi yankılanır. Kimse kıpırdamaz. Kimse gözünü kırpmaz. Herkes bekler. Herkes umut eder. Sev hayal kırıklığına uğratmaz. "İyi bir maç olacak."

Ben bu sözleri söylediğinde, yumuşak bir sesle konuştu. Nazikçe. Güven verici bir şekilde. Bizi kendimize güvenen ve odaklanmış hissettiren sessiz bir duyguydu. Kendimize inanmamızı sağlayan sakın bir inanç. İyi şeylerin bizi beklediğine dair bir söz.

Sev'in söylediği şey ise bununla hiç alakası yok. Yıldırımlar çakıyor ve dolap kapakları sallanıyor. Sopalar banklara ve zemine vuruyor. Kasklar birbirine çarpıyor ve erkeklerin elleri birbirine sıkıca tutunuyor. Sev yumuşak ya da nazik konuşmuyor. Bizi güven vermiyor, hatta yapabileceğimizi düşündürmüyor bile.

Bunu bir söz gibi söylemiyor.

Amacını hatırlamış bir savaşçı gibi söylüyor. Savaş çılgılığı atan bir kurt gibi.

Sanki bu çoktan gerçekleşmiş gibi söylüyor.

Sanki bu, bizim zaten yerine getirdiğimiz bir tehditmiş gibi.

Heyecanlı olduğumuzu söylemek yetmez. Hokey oynadığım onca yıl boyunca, hiç böyle bir enerji hissetmemiştim.

Buzun üzerine fırtına gibi saldırıyoruz.

Bu güzel bir oyun. Acımasız, güzel bir oyun. Bir dans. Bir verme ve alma. Çevikliğin ifadesi. Koreografisi olmayan bir beceri gösterisi. Uzakta müzik çalıyor ve sadece Blackeyes şarkının sözlerini biliyor.

Decker ve McGuire etkileyici bir ikili. Bundan kaçış yok. Medyanın onları tanımladığı gibi: Buz Üzerinde Şiir. Yağlanmış bir makine gibi hareket ediyorlar, birbirlerinin hareketlerini tahmin ediyorlar ve birbirlerine göz kamaştırıcı bir hız ve isabetle paslar atıyorlar. Başka bir gün, durdurulamaz olurlardı.

Ama bugün değil.

Bugün bizim günümüz ve iyi bir maç olacak.

Üçüncü periyodun başında birer golle berabereyiz ve gol çizgisinden Blackeyes'in canlandığını izliyorum. Eski ama güçlü bir şey gibi kaslarını gerginleştiriyorlar. Uzun süredir uykuda olan bir şey gibi. Uzunlarını açıp dengelerini test ediyorlar. Hızlıca buluyorlar. Dahası, birbirlerini buluyorlar. Birlikte oynamak için doğmuş adamlar gibi oynuyorlar. Birlikte oynamak için yaratılmışlar. Geçmişte yan yana savaşılmış adamlar gibi.

Puck, oyunculardan oyuncuya geçiyor, tahtaya çarpıyor, tahtadan sekip, onu bekleyen Blackeye'nin sopasının kancasına mükemmel bir şekilde hizalanıyor. Kretzman ve Zielinski, Lewis ve Bryce'in yerine merkez ve sol kanatta oynuyorlar. Sırada yerlerini buldular ve Blackeyes'in hücum oyuncuları *hücum* oynuyorlar diyelim. Saldırıyorlar, saldırıyorlar, saldırıyorlar ve Vipers'in savunmasını yıpratıyorlar.

Lockie puck'ı alıyor, ancak üzerinde bir defans oyuncusu var, bu yüzden onu Kretzman'a geri atıyor, Kretzman da uzun bir pasla Zielinski'ye veriyor. Zielinski, sopasının bıçağıyla puck'ı tutuyor ve top mermisi gibi kayıyor. Son saniyede puck'ı alıyor ve ağlara gönderiyor.

Çok güzel bir gol.

Çok güzel bir oyun.

Bizim

oyunumuz

.

Bizim

tarzımız.

Bu bir devlerin çatışması. Pes etmeyi bilmeyen iki tarafın oynadığı zorlu bir maç.

McGuire, zamanlayıcıda üç dakika kala puck'ı alır. Bir boşluk görür ve onu değerlendirir. Hayatı buna bağlıymış gibi kayar. Sanki bu hareketleri yapmak için doğmuş gibidir. Dik bir yamaçtan aşağı esen katabatik rüzgar gibi.

Ben ve McGuire. Ben

ve puck.

Ben ve puck, ve *bu* iyi bir maç.

McGuire soldan yaklaşıyor, cehennemden çıkmış bir yarasa gibi dalıyor. Puck sopasına yapışmış durumda. Duyularım ateşleniyor. Robbie McGuire, sopası ve puck dışında her şeyi engellemek için çevresel görüşüm daralıyor.

Ağırlığını sağ bacağına aktarıyor, başını mikroskobik bir şekilde çeviriyor. Atış omuzu düşüyor. Son saniyede görüyorum. Gözünde küçük, neredeyse görünmez bir titreme.

Bu bir aldatma hareketi. Bir numara. Bir feint. Ben buna kanmıyorum. Ne gördüğümü biliyorum. Kendime güveniyorum.

Hepsini ortaya koyuyorum, puck sopasından ayrıldığı anda tüm vücudumu sola atıyorum. Siyah bir torpido gibi dönerek bana doğru hızla geliyor. Göğsüme çarpıyor ve benden sekip gidiyor.

"Siktir," diyor Robbie, dudağını kaldırarak ağızlığını ortaya çıkarıyor. "Bu da neydi böyle?"

"Ne diyebilirim ki." Omuz silkiyorum, "Reflekslerim çok hızlıdır."

Işıklar yanıp söner ve müzik çalmaya başlar. Kalçalarımnda o hissi hissediyorum, bu yüzden müziğin ve coşkunun beni almasına izin veriyorum.

Böyle bir golü her gün kurtaramazsın.

Başımı kaldırdığımda, Sev'in sarhoş gibi bana baktığını görüyorum. Sanki kafasına darbe almış ve ayakta durmakta zorlanıyormuş gibi. Diğer oyuncular başka yere bakıyor, işaret ediyor ve tezahürat yapıyor. Onların bakışlarını takip ederek Jumbotron'a bakıyorum ve Ben'i görüyorum.

Ben Stirling, hayattan daha büyük.

Ben Stirling, Blackeyes forması giymiş ve kocaman bir gülümsemeye. Havaya yumruk atıp bağırıyor ve yanında Luca yerinde zıplıyor, çığlık atıyor.

Luca, büyük ekranda olduklarını ilk fark eden kişi. Ben'in kolunu çekip işaret ediyor.

Ben Luca'ya gülümser, saçlarını okşar ve sonra yanındaki adama döner.

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Bununla ilgili söylentiler vardı. Güvenilir kaynaklardan gelen söylentiler. Ben'e yakın olan ve bu tür şeyleri bilen Bryce gibi kaynaklardan. Yine de, görmeden inanmayacağınız bazı şeyler vardır ve bu da onlardan biri.

İçimdeki korkmuş çocuk titriyor.

İçimdeki korkmuş çocuk umut ediyor.

Her zamanki gibi Ben tereddüt etmiyor. Eğilip partnerini kollarına alıyor ve onu dudaklarından öpüyor. Bu da bir öpücük değil. Bu bir Hollywood öpücüğü. Gerçek zamanlı olarak oynanan bir masal öpücüğü.

Partnerinin yanakları bu çabadan dolayı parlak pembeye döner ve dudaklarındaki gülümseme öpücüğü sonlandırır.

Öpücük bittiğinde, Ben her zamanki gibi kamerayı bulur. Kolayca ve tam bir güvenle. Kamerayı bulur ve ona bakar, bir saniye boyunca arenadaki herkesin dikkatini üzerine çeker. Sonra çenesini hafifçe kaldırır. Bu bir baş sallamadır. Eski günlerden kalma bir kalıntı. Onun ünlü olduğu hokey ritüeline bir geri dönüş.

Daha da ötesi, bu bir meydan okuma eylemi.

Bu, büyük bir adam, güçlü bir adam, bir hokey efsanesinin "*ben buyum, kabul et ya da bırak*" demesidir.

Gözümün ucuyla, Sev'in sağ eliyle kalbini vurup, tribünde oturan Ben'e işaret parmağını uzattığını görüyorum.

Kalabalığın uğultusu kulakları sağır ediyor.

Maçın son dakikaları bulanık bir şekilde geçiyor, neyse ki benden pek bir şey yapmam gerekmiyor. Bitiş düdüğü çaldığında, gözyaşları yüzümden akıyor. On dört yaşındaki halim için ve o halimin, bir hokey maçında büyük ekranda kahramanımın bir adamı öptüğünü görmek ne anlama gelirdi diye düşünerek ağlıyorum. Benim gibi, kendilerini tanımak için zamana ihtiyaç duyan ve bunu yapmakta zorlanan çocuklar için ağlıyorum. Hikayelerinin mutlu bir sonla bitmeyeceğine inanan herkes için gözyaşları.

Her iki takımın oyuncularları da bana doğru kayıyorlar, Blackeyes rastgele bir sıra oluşturup tek tek başlarını eğerek kasklarını benimkine vuruyorlar. Vipers ise bana high-five yapıyor ya da omzuma dokunuyor.

Robbie McGuire yanıma geldiğinde ona elimi uzattım, o da elimi tuttu, inleyerek ve sahte bir tiksinti ile başını salladı.

"İyi kurtardın kaleci," diye kabul ediyor.

"Merak etme, bebeğim," diyor Decker, kolunu omzuna atarak. "Playofflarda onları ezip geçeceğiz."

"Deneyebilirsin," diyorum nazikçe.

Kaymaya başlamadan önce Decker elini ağzına götürür, eldiveninin parmaklarından birini ısırır ve çıkarır. Elini McGuire'a uzatır ve ikisi hızlıca gülümserler. Bu, Decker'ın ortaya çıktıklarından beri oynadıkları her maçın sonunda yaptığı bir şeydir. Her zamanki gibi McGuire gülerek elini tutar ve ikisi el ele buz pistinden kayarak uzaklaşırlar.

Soyunma odasına vardığımızda Ben ve Luca bizi bekliyorlar. Ben herkese partneri Jeremiah'ı tanıtıyor. Onu hemen sevdim. Biraz şok olmuş gibi görünüyor, ama günün olaylarını sakinlikle karşılamaya çalışıyor. Luca, her zamanki gibi, formunun zirvesinde.

"Luca!" diye bağıryorum, o da kollarıma atlıyor. "Dostum, seni özledim."

"Ben de seni özledim, T-Dog." Takımdaki lakabımı sevmediğimi söylediğimi biliyorum, ama Luca Stirling söylediğinde, hiç umursamıyorum. Söyleyişi çok sevimli. Çok samimi. Sanki benim gerçek adımmış gibi söylüyor, ironik ya da esprili bir tonlama yok.

"Ne oldu sana?" diyorum. "Nasıl bu kadar uzadın? Eskiden bu kadar boyundun, şimdi haline bak?"

"Şey," diyor ciddiyetle, "çok fazla dondurma yiyoruz ve bu benim iştahımı hiç etkilemiyor, bu yüzden normal yemeklerimi de yiyorum. Sanırım bu yüzden bu kadar şişmanladım."

Ben utangaç bir şekilde elini kaldırır ve "Biz normal miktarda dondurma yiyoruz. Ne fazla ne az," der.

Jeremiah somurtkan bir şekilde başını sallar. "Normalden *çok* daha fazla dondurma yiyoruz."

Ne hakkında konuştuklarını tam olarak anlamadım ama ben de buradayım.

Oyuncular Ben'in etrafında toplanırken Ben, "Harika oyundu çocuklar" diyor. "Cidden,

harikaydın. İnanılmazdı. Maçın çoğunda ayakta izledim." Bir süre durup Jeremiah'a bakar. Aralarında bir şey geçer ve Ben, yıllardır görmediğim bir şekilde gülümser. "Senin oyununu izlemek çok keyifliydi."

Diğer oyuncular Ben'e sorular yağıdırıyor, ben de Jeremiah'a dönüyorum. "Peki ya sen? Maçı beğendin mi?"

"Evet, beğendim. Ben, şey, genelde hokey izlemem, Ben'in eski maçlarının tekrarını izlemediğim sürece..."

"Ah," diyorum, sanki bu mantıklıymış gibi.

"Aslında ben büyük bir hokey hayranıyım, ama televizyonda eski maçları izlemeyi tercih ediyorum. Ama bu da güzeldi!"

Ben gülümser ve kolunu Jeremiah'ın beline dolamıştır. Birbirlerine bakıyorlar, gözleri parıldıyor ve hangisinin daha çok etkilenmiş olduğunu anlamak zor.

Sev ve ben eve vardığımızda çok heyecanlıyım. Maçın verdiği adrenalin, Ben ve Jeremiah'ı öpücük kamerasında görmenin etkisiyle karışmış. Zafer ve playoffların getireceği umutlar, kafama duman gibi yükselmiş. Bir kadeh şampanya içtim ve insanlar benim kurtarışımı tüm zamanların en iyi kurtarışlarından biri olarak nitelendiriyorlar. Sev'le birlikteyim, o takım elbise giymiş ve onu o kadar çok seviyorum ki, "Dream Weaver"ı avazım çıktığı kadar yüksek sesle söylüyorum. Ses seviyesi maksimuma ayarlanmış ve mutfaktan bir çırpıcı mikrofon olarak kullanılıyor.

Sev gülmekten ikiye katlanmış ve bana yemek gibi bakıyor.

"Boş zamanımızda ne yapmak istersin, yakışıklı?" diye soruyorum nakaratlar arasında. Playofflar başlamadan önce birkaç günümüz var ve kendimi cömert hissediyorum. Ve son derece romantik. Sevgilimi şımartmak istiyorum. "Nereye gitmek istersin? Bir yer söyle, seni oraya götüreyim. Uçak kiralaram. Paris? Roma? Santorini? Sen söyle, ben yapayım. Seni oraya götürürüm."

"Tanrım," diyor, elimden çırpma telini alıp mutfak tezgahına koyuyor.

"Hey! Ona ihtiyaım var."

"Ne için? Seni uyarıyorum, kalbim başka bir baştan çıkarmaya dayanamaz."

"Baştan ıkarma bitti, bebeğim. Artık benimsin. Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. İlişkimizin istikrarlı, yerleşik bir aşamasındayız, iğrenç derecede mutluyuz ve ara sıra seni ayaklarından kaldırıyorum. Evet, doğru duydun. Seni ayaklarından kaldıracāım, koca oğlan."

Gözlerini devirmesini, gülmesini ya da belki bana hafifçe vurmasını bekliyorum. Ama yapmıyor. Bunun yerine hareketsiz kalıyor. Ciddi ve samimi. "Bunu zaten yaptın, Tee."

"yle mi?"

"Evet. Bir süre önce. Uzun zaman önce. Kaderim yıllar önce belirlendi. New York'ta bir gece kulübünde, *asla* evden çıkmaması gereken bir üst giyen küçük bir pislik tarafından."

"O tişört hala bende, biliyor musun?"

Gözleri kapanır ve acı dolu bir ses çıkarır.

"Bak ne diyeceğim," derim neşeyle. "Onu seyahatimiz için valizime koyacağım. Nereye gitmek istersin? Ciddiyim. İstediğin her yere gidebiliriz."

"Hiçbir yere gitmek istemiyorum, Tee," diyor ve beni kollarına alıp kendine çekiyor. Başını eğip dudaklarını boynuma değdiriyor. "Zaten tam da ait olduğum yerdeyim."

THANKYOU

Flagrant Foul'u okuduğunuz için teŖekkür ederim. Teddy ve Sev beni gerçekten zorladılar ama mutlu sonlarına ulaştıkları için çok mutluyum.

Totally Pucked serisinin geleceği ne olacak? Bu çok iyi bir soru :) Kesinlikle daha fazla hokey hakkında yazacağım ve umarım çok yakında olur, ancak bir sonraki hokey kitabımın bu serinin bir parçası mı yoksa yeni, ilgili bir seri mi olacağı

henüz belli değil. Kesin olan bir Ŗey var ki, bir süre sonra Nate'i ziyaret edip nasıl olduğunu görmek isterim...

Bir sonraki kitabım *Heart*, 2026'nın başlarında çıkacak. *Heart*, en tatlı karakterin yer aldığı, takıntılı, baş döndürücü, stalkervari bir MM romantizm romanı.

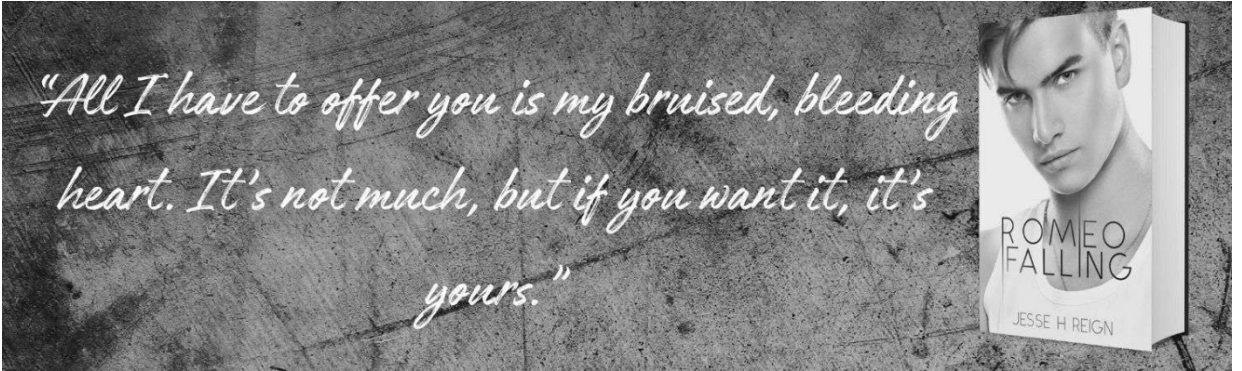
Varoluş ve aşık olmaktan kendini alamayacağın, takıntılı bir ocuk... Kırmızı bayraklar ve yeşil bayraklar çarpıştığında neler olacağını öğrenmeye hazır ol.

Benden gelen güncellemeleri kaçırmamak için lütfen web sitemi ziyaret ederek haber bültenime üye olun. Üstelik, üye olduğunuzda *Unrequited* kitabının ÜCRETSİZ bir kopyasını alacaksınız. *Unrequited*, son bölümü okuduktan sonra da uzun süre aklınızda kalacak, ateşli bir arkadaşlıktan aşka dönüşen bir romantizm hikayesi.

Sırada ne okuyayım?

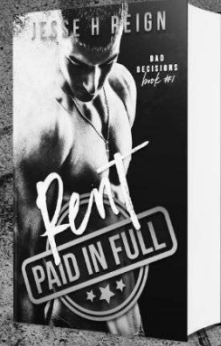
Flagrant Foul'un başındaki nostaljik özlemi beğendiyseniz, [Romeo Falling'i](#) seveceksiniz. Favorilerim olmaması gerektiğini biliyorum, ama Romeo ve Jude'un hikayesini yazarken kalbimin büyük bir parçasını aldılar ve henüz kendime gelemedim. Ruh eşlerinin var olduğuna inanıyorsanız, bu kitap tam

size göre.

Düşmanlardan sevgililere dönüşen hikayeler ve bolca alaycı espriler hoşunuza gidiyorsa, [Rent: Paid in Full'u](#) öneririm. Ryan Harraway, üniversitede hiç de iyi vakit geçirmiyor. Tamamen parasız ve oda arkadaşı da tam bir pislik. Zengin, hak iddia eden bir pislik. İstedikini elde etmek için para ödemekten çekinmeyen bir pislik... İstedikisi Ryan olsa bile.

Welp. It turns out my new roommate is a dick.

ALSOBY

TOTALLY PUCKED SERİSİ:

[Buz Üzerinde Şiir](#)

Hokey rakipleri aşık olurlar/tüm kavga ve seks havası. Ayrıca, dünyadaki en sevimli bebek kız ve ona karşı koyamayan huysuz adam

[Komşudaki Efsane](#)

Kederle sarsılan, bekar bir baba ve efsanevi NHL oyuncusu, seksi yeni komşusuna hayran kalır

KÖTÜ KARARLAR SERİSİ

[Kira: Tamamen Ödenmiş](#)

Tek taraflı düşmanlardan aşıklara/Parasız üniversiteli genç, oda arkadaşıyla seks yapması karşılığında para teklif edilir

[İş: Tamamen Profesyonel](#)

Son derece yetkin bir asistan, korkunç derecede seksi olan yaşlı patronuna "ekstra hizmetler" sunarken bulur kendini

DURUM SERİSİ:

[Üvey Kardeş Durumu](#)

Seksi ilk seferler, Snark, Üvey Kardeşler, Kara Kedi/Golden Retriever
enerjisi [Üçlü Sorun](#)
MMM/İki erkek kardeş, bir güzel kadınsı erkek ve kötü sonuçlanan bir
eşcinsel tavuk oyunu
[Baba Anlaşması](#)
Kalbi iyi olan kötü çocuk ve çok, çok katı bir baba - Bolca şaplak

BAĞIMSIZ ESERLER:

[Romeo Falling:](#)
Yetişkinliğe geçiş, en iyi arkadaşlardan sevgililere, düşmanlara, sevgililere,
kaçınılmaz kader aşkı
[Aziz](#)
Düşmanlardan sevgililere/Zorunlu yakınlık/Dünyanın en büyük veledi VS onu
öldürmemek için elinden geleni yapan bir adam
[Unbreak Me](#)
Ruh eşleri/Eşcinsel olduğunu açıklamak/Cehennemden daha sıcak ilk
seks/Bulunan aile DUETLER:

Unrequited – haber bültenime kaydolduğunuzda ÜCRETSİZ indirin
[Requited](#)
Üniversite oda arkadaşları ve en iyi arkadaşlardan sevgililere dönüşenler/TÜM
özlemler
[Bent](#) ve [Bent Backwards](#) Çift Biseksüel uyanışı/Kız arkadaşlarını
aldatma/Aşırı derecede ateşli

PARANORMAL/OMEGEVERSE:

[İlk ve Son](#)
Shifter omegaverse/Büyü/Güçlere kavuşma/çocukluktan beri en iyi
arkadaşlardan sevgililere

TITLESON AUDIBLE

Jesse H Reign'in aşağıdaki kitapları Audible'da mevcuttur ve şimdi
dinlenebilir:

[Unbreak Me](#)

[Üvey Kardeş Durumu Üçlü](#)

[Sorun](#)

[Baba Anlaşması Kira:](#)

[Tamamen Ödenmiş](#)

[İş: Kesinlikle Profesyonel](#)

[Romeo Düşüyor Buz](#)

[Üzerinde Şiir](#)

[Komşudaki Efsane](#)

[Audible'da](#) beni takip ederek yeni çıkan sesli kitaplar ve özel teklifler
hakkında bildirimler alın.

STALKME

Yeni sürümler, sesli kitaplar, tanıtımlar ve daha fazlasıyla ilgili haberleri kaçırmamak için beni her yerde takip edin.

Beni Instagram'da takip edin: https://www.instagram.com/jesse_h_reign

Facebook okuyucu grubum It's Reigning'e katılın

[Menhttps://www.facebook.com/groups/938625860921223](https://www.facebook.com/groups/938625860921223)

Haber bültenime kaydolun: <https://www.authorjessehrein.com/>

Veya e-posta yoluyla iletişime geçin: jesse@jessehrein.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

